

กรรม

ว่าด้วยบุญพริยาของพระองค์เอง

พุทธบาทานชื่อปุพพกรรมปิโลติที่ ๑๐ (๓๕๐) ว่าด้วยบุญพริยาของพระองค์เอง เล่มที่ ๓๒

ทรงบำเพ็ญทุกกรกิริยา ปัญจวัคคีย์เฝ้าปฏิบัติ พระอินทร์คิดพิณถวายข้ออุปมา ตอนนี้เป็นตอนที่พระมหาบุรุษบำเพ็ญทุกกรกิริยา กลุ่มคนที่นั่งอยู่เบื้องหน้าพระพักตร์นั้นคือคณะปัญจวัคคีย์ มี ๕ คนด้วยกัน คือ โกณฑัญญะ วัปปะ ภัททิยะ มหานามะ และอัสสชิ ทั้งหมดตามเสด็จพระมหาบุรุษออกมาเพื่อเฝ้าอุปฐาก ส่วนผู้ที่ถือพิณอยู่บนอากาศนั้นคือพระอินทร์

คนหัวหน้าคือโกณฑัญญะ เป็นคนหนึ่งในจำนวนพราหมณ์ ๘ คน ที่เคยทำนายพระลักษณะของเจ้าชายสิทธัตถะ ตอนนั้นยังหนุ่ม แต่ตอนนี้แก่มาแล้ว อีก ๔ คน เป็นลูกของพราหมณ์ที่เหลือ คือในจำนวนพราหมณ์ ๗ คนนั้น

ทุกกรกิริยาเป็นพรตอย่างหนึ่งซึ่งนักบวชสมัยนั้นนิยมทำกัน มีตั้งแต่อย่างต่ำธรรมดา จนถึงขั้นอาการปางตายที่เกินวิสัยสามัญมนุษย์จะทำได้อย่างยิ่งยวด ปางตาย คือ กัดฟัน กลืนลมหายใจเข้าออก และอดอาหาร

พระมหาบุรุษทรงทดลองดูทุกอย่าง จนบางครั้ง เช่น คราวลดเสวยอาหารน้อยลงๆ จนถึงอดเสวยเลย แทะสิ้นพระชนม์ พระกายชুবหอม พระโลมา (ขน) รากเน่าหลุดออกมา เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก เวลาเสด็จดำเนินถึงกับชวนเซล้มลง

ทรงทดลองดูแล้วก็ทรงประจักษ์ความจริง ความจริงที่ว่านี้ กวีท่านแต่งเป็นปुकคลาธิษฐาน คือ พระอินทร์ถือพิณสามสายมาทรงคิดให้ฟัง สายพิณที่หนึ่งลาวดิ่งตั้งเดินไปเลย

ขาด สายที่สองหย่อนเกินไปคิดไม่ถึง สายที่สามไม่หย่อนไม่ตึงนัก คิดถึง เพราะพระอินทร์คิดพิณสายที่สาม (มัจฉิมมาปฏิปทา) ดังออกมาเป็นความว่า ไม้สดแช่อยู่ในน้ำ ทำอย่างไรก็สีให้เกิดไฟไม่ได้ ถึงอยู่บนบก แต่ยังสด ก็สีให้เกิดไฟไม่ได้ ส่วนไม้แห้งและอยู่บนบกจึงสีให้เกิดไฟได้ อย่างแรกเหมือนคนยังมีกิเลสและอยู่ครองเรือน อย่างที่สองเหมือนคนออกบวชแล้ว แต่ใจยังสดด้วยกิเลส อย่างที่สามเหมือนคนออกบวชแล้วใจเหี่ยวจากกิเลส

พอทรงเห็นหรือได้ยินเช่นนั้น พระมหาบุรุษจึงทรงเลิกบำเพ็ญทุกกรกิริยา ซึ่งเป็นความเพียรทางกาย แล้วเริ่มกลับเสวยอาหารเพื่อบำเพ็ญความเพียรทางใจ พวกปัญจวัคคีย์ทราบเข้าก็เกิดเสื่อมศรัทธา หว่าพระมหาบุรุษคลายความเพียรเวียนมาเพื่อกลับเป็นผู้มักมากเสียแล้ว เลยพากันละทิ้งหน้าที่อุปัฏฐากหนีไปอยู่ที่อื่น

เหตุที่พระสมณโคดม ต้องทรงทำทุกกรกิริยา เพราะผลของอกุศลกรรมที่พระองค์ทำไว้ในอดีตชาติ ดังที่พระองค์ตรัสว่า

"เราชื่อว่าโชติปาละ ได้กล่าวกะพระสุคตเจ้าพระนามว่า กัสสปะ ในกาลนั้นว่า จักมีโพธิมณฑลแต่ที่ไหน โพธิญาณท่านได้ยากอย่างยิ่ง ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เราได้ประพฤติกกรรมที่ทำได้ยากมาก (ทุกกรกิริยา) ที่ตำบลอูรูเวลาเสนาณิคมตลอด ๖ ปี แต่นั้นจึงได้บรรลุโพธิญาณ แต่เราก็มิได้บรรลุโพธิญาณอันสูงสุดด้วยหนทางนี้ เราอันบุรพกรรมตกเดือนแล้ว จึงแสวงหาโพธิญาณโดยทางที่ผิด

(บัดนี้) เราเป็นผู้สิ้นบาปและบุญ เว้นจากความเร่าร้อนทั้งปวง ไม่มีความเศร้าโศก ไม่คับแค้น เป็นผู้ไม่มีอาสวะ จักนิพพาน พระชินเจ้าทรงบรรลุกำลังแห่งอภิญญาทั้งปวงแล้ว ทรงพยากรณ์โดยทรงหวังประโยชน์แก่ภิกษุสงฆ์ที่สระใหญ่อโนดาต ด้วยประการฉะนี้แล. ทราบว่า พระผู้มีพระภาคได้ทรงภยัตถธรรมบรรยายพุทธชาปทานชื่อ ปุพพกรรมปิโลติ อันเป็นบุพจาริตของพระองค์ ด้วยประการฉะนี้แล.

๑. พุทธชาปทานชื่อปุพพกรรมปิโลติที่ ๑๐

(๓๕๐) ว่าด้วยบุพจริยาของพระองค์เอง เล่มที่ ๓๒

[๓๕๒] พระผู้มีพระภาคผู้เป็นนายกของโลก แวดล้อมด้วยภิกษุสงฆ์เป็นอันมาก ประทับนั่งอยู่ที่พื้นหิน อันเป็นรัมณีสถานโชติช่วงด้วยแก้วต่าง ๆ ในลหะเวกป่าอันมีกลิ่นหอมต่าง ๆ ไกลี่สระอโนดาต ตรัสชี้แจงบุรพกรรมทั้งหลายของพระองค์ ณ ที่นั้นว่า ดูภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงฟังกรรมที่เราทำแล้วของเรา

เราเห็นภิกษุผู้ถืออยู่ป่าเป็นวัตรรูปหนึ่งแล้ว ได้ถวายผ้าเก่า เราปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้าเป็นครั้งแรก เพื่อความเป็นพระพุทธรเจ้า ในกาลนั้น ผลแห่งกรรม คือ การถวายผ้าเก่าย่อมอำนวยผลให้เป็นพระพุทธรเจ้าในกาลก่อน

เราเป็นนายโคบาล ต้อนโคไปเลี้ยง เห็นแม่โคกำลังค่อมน้ำขุ่นมัว จึงห้ามมัน ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น ในภพหลังสุดนี้ (แม่) เราจะกระหายน้ำ ก็ไม่ได้ค่อมน้ำตามความปรารถนา

ในชาติอื่นในกาลก่อน เราเป็นนักเลงชื่อปุนาติ ได้กล่าวต่อพระปัจเจกพุทธรเจ้าชื่อว่าสุรภี ผู้ไม่ประทุษร้าย (ตอบ) ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เราต้องเที่ยวอยู่ในนรกเป็นเวลานาน ได้เสวยทุกขเวทนาแสนสาหัส หลายพันปีเป็นอันมาก ด้วยผลกรรมอันเหลือนั้น ในภพหลังสุดนี้ เราจึงได้กล่าวต่อเพราะเหตุแห่งนางสุนทริกา เพราะการกล่าวต่อพระเถระ นามว่านันทะ สาวกของพระพุทธรเจ้า ผู้ครอบงำอันตรายทั้งปวง เราจึงต้องเที่ยวอยู่ในนรกสิ้นกาลนาน เราต้องเที่ยวอยู่ในนรกเป็นเวลานานถึงหมื่นปี ได้ความเป็นมนุษย์แล้ว ได้การกล่าวต่อเป็นอันมากด้วยผลกรรมที่เหลือนั้น นางจิตฺตมา นิกามาภิมาภิกับหมู่ชน ได้กล่าวต่อเราด้วยคำอันไม่เป็นจริง

เมื่อก่อน เราเป็นพราหมณ์ชื่อสุตวา อันชนทั้งหลายสักการบูชา สอนมนต์ให้กับมาณพประมาณ ๕๐๐ คนในป่าใหญ่ ก็เราได้เห็นฤาษีผู้เฒ่าแล้ว ได้อภิญญา ๕ มีฤทธิ์มากมาในสำนักของเรา เราจึงกล่าวต่อฤาษีผู้ไม่ประทุษร้าย โดยได้บอกกะพอกศิษย์ของเราว่า ฤาษีพวกนี้มักบริโภคน้ำนม แม้เมื่อเราบอก (เท่านั้น) พวกมาณพก็เชื่อฟัง ครั้งนั้น มาณพทั้งปวงเที่ยวไปศึกษาในสกุล ๆ พวกมันบอกแก่มหาชนว่า ฤาษีพวกนี้ มักบริโภคน้ำนม ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น ภิกษุ ๕๐๐ เหล่านี้ ได้กล่าวต่อทั้งหมด เพราะเหตุแห่งนางสุนทริกา

ในกาลก่อน เราได้ฆ่าพี่น้องชายต่างมารดา เพราะเหตุแห่งทรัพย์ จับใส่ลงในชอกเขา และบด (ทับ) ด้วยหิน ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น พระเทวทัตจึงผลัดก้อนหิน ก้อนหินกลิ้งลงมากระทบนิ้วแม่เท้าของเราจนห้อเลือด

ในกาลก่อน เราเป็นเด็กเล่นอยู่ที่หนทางใหญ่ เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าแล้ว ใส่ไฟเผา (ดัก) ไว้ทั่วหนทาง ด้วยวิบากกรรมนั้น ในภพหลังสุดนี้ พระเทวทัตจึงชักชวนนายขมัง ธนุ ผู้ฆ่าคนตายมาก เพื่อให้ฆ่าเรา

ในกาลก่อน เราเป็นนายควาญช้าง ได้ใส่ช้างให้จับมัดพระปัจเจกพุทธเจ้าผู้อุดมมณีแม่ กำลังเที่ยววิณฑชบาต ด้วยวิบากกรรมนั้น ช้างนาพาศิริอันครุร้าย วิ่งเล่นเข้าไปในคอก (ห้อง) เขา (วงกต) เบื้องหน้าผู้ประเสริฐ

ในกาลก่อน เราเป็นนายทหารราบ (เป็นแม่ทัพ) ฆ่าบุรุษเป็นอันมากด้วยหอก ด้วยวิบาก แห่งกรรมนั้น เราถูกไฟไหม้อย่างเผ็ดร้อนอยู่ในนรก ด้วยผลอันเหลือแห่งกรรมนั้น บัดนี้ ไฟนั้นยังมาไหม้ผิวหนังที่เท้าของเราทั้งสิ้น (อีก) เพราะว่ากรรมยังไม่พินาศไป

ในกาลก่อน เราเป็นเด็ก (ลูก) ของชาวประมงอยู่ในบ้านแก้วภูคาม เห็นคนทั้งหลายฆ่า ปลาแล้ว เกิดความโสมนัส ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น ความทุกข์ที่ศีรษะ (ปวดศีรษะ) ได้มี แล้วแก่เราในเมื่อเจ้าศากยะทั้งหลายถูกเบียดเบียน พระเจ้าวิญญูทะฆ่าแล้ว

เราได้บริภาษพระสาวกทั้งหลายในศาสนาของพระพุทธเจ้าพระนามว่ามุสสะ ว่าท่าน ทั้งหลายจงเถียว จงกินแต่ข้าวแดง แต่อย่ากินข้าวสาทิเลย ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เราอัน พราหมณ์นิมนต์แล้ว อยู่ในเมืองเวรัญชา บริโภคข้าวแดงตลอด ๓ เดือน

ในกาลนั้น เมื่อนักมวยกำลังชกกัน เราได้ห้ามบุตรนักมวยปล้ำ ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น ความทุกข์ที่หลัง (ปวดหลัง) ได้มีแล้วแก่เรา

เมื่อก่อนเราเป็นหมอรักษาโรค ได้ถ้ายาให้เศรษฐีบุตร (ตาย) ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น โรคปักขันทิกาพาธจึงมีแก่เรา

เมื่อก่อนเราเป็นหมอรักษาโรค ได้ถ้ายาให้เศรษฐีบุตร (ตาย) ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น โรคปักขันทิกาพาธจึงมีแก่เรา

เราเชื่อว่าโชติปาละ ได้กล่าวกะพระสุตเจ้าพระนามว่า กัสสปะ ในกาลนั้นว่า จักมีโพธิมณฑลแต่ที่ไหน โพธิญาณท่านได้ยากอย่างยิ่ง ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เราได้ประพาศติกรรมที่ทำให้ยากมาก (ทุกกรกิริยา) ที่ตำบลอรุเวลาเสนาณิคมตลอด ๖ ปี แต่นั้นจึงได้บรรลุโพธิญาณ แต่เราก็มิได้บรรลุโพธิญาณอันสูงสุดด้วยหนทางนี้ เราอันบูรพกรรมตักเตือนแล้ว จึงแสวงหาโพธิญาณโดยทางที่ผิด

(บัดนี้) เราเป็นผู้สิ้นบาปและบุญ เว้นจากความร่ำร้อนทั้งปวง ไม่มีความสำเร็จไร้ออก ไม่คับแค้น เป็นผู้ไม่มีอาสวะ จักนิพพาน พระชินเจ้าทรงบรรลุกำลังแห่งอภิญญาทั้งปวงแล้ว ทรงพยากรณ์โดยทรงหวังประโยชน์แก่ภิกษุสงฆ์ที่สระใหญ่โอนาคา ด้วยประการฉะนี้แล. ทราบว่า พระผู้มีพระภาคได้ทรงภยิตธรรมบรรยายพุทธาปทานชื่อ ปุพพกรรมปิโลติ อันเป็นบุพจาริตของพระองค์ ด้วยประการฉะนี้แล.

****จบพุทธาปทานชื่อปุพพกรรมปิโลติ****

กรรมใดใครก่อ

ประสบการณ์เรื่องนี้เกิดขึ้นกับตัวของข้าพเจ้าเองนานมาแล้ว ที่จังหวัดระนองเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ตอนนั้นปิดเทอม ข้าพเจ้าไปเที่ยวบ้านป่า ป่าแกมมีลูกชายอยู่คนเดียว ชื่อ ฟันท์ ฟันท์เป็นคนเกรซอบชกต่อย ดิดเหล้า ดิดการพนัน ทุกอย่างที่ไม่ดีฟันท์แกถนัดมาก ทุกวันจะต้องมีเรื่องมาให้ป่าแก้ปัญหาอยู่เป็นประจำ ถึงฟันท์จะสามะเลเทเมา แกเผลออย่างไรแกก็เป็นลูกที่ป่ารักมาก

ฟันท์จะอยู่บ้านก็เฉพาะตอนกลางคืน ส่วนกลางวันออกไปเล่นการพนัน หรือไม่ก็หาเรื่องชกต่อยกับใครไม่เว้น พอตอนเย็นจะชวนเพื่อนมาตั้งวงเหล้า

มีอยู่วันหนึ่งที่วัดมีงานประจำปี ป่ากับข้าพเจ้าไปวัดกันแต่เช้า ปล่อยให้ฟันท์อยู่บ้านคนเดียว ตกเย็นฟันท์ออกไปหาเพื่อนชวนกันมากินเหล้าอย่างเคย วันนี้ฟันท์เมามากจนแทบครองสติไม่อยู่ แล้วไม่มีใครรู้ว่าฟันท์หายไปไหน สักพักได้ยินเสียงรถไฟเปิดหวูด

ดั่งนั้น เพราะปกติถึงบ้านจะอยู่ใกล้ทางรถไฟ แต่ไม่เคยได้ยินเสียงหวูดเปิดดั่งนั้นขนาดนี้เลย

มีเสียงตะโกนมาว่า พี่นัทเมามากไม่ยอมลงมาจากทางรถไฟ ป้ากับข้าพเจ้ารีบวิ่งไปดู ก็เห็นพี่นัทยืนหมอบอยู่บนรางรถไฟคล้ายๆกับไปไหนไม่ถูกและไม่รู้ว่ามิดรถไฟวิ่งมา เสียงป้าและคนจำนวนมากตะโกนเรียกกันให้ลั่น

“ลูกนัท ๆ ๆ ลงมาเร็วๆ รถไฟมาแล้ว”

ป้าตะโกนลั่นกว่าใครเพื่อน แล้วป้าก็วิ่งไปที่ร่างของพี่นัทคิดว่าข้าพเจ้าจับตัวของป้าไว้ทัน ทันใดนั้นเองรถไฟก็พุ่งชนพี่นัทเต็มที ทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ร้องกันวิ๊ดวายลั่นท่ามกลางเหตุการณ์สยงนั้น ร่างของพี่นัทกระเด็นลงมาตกที่แทบเท้าของป้า แขนขาและเหล็กตะเอยดติดอยู่ข้างตัวรถไฟๆเบรคเอยดๆๆเสียงลั่นจนแทบแก้วหูว่าจะจอดสนิทเลือดของพี่นัทสาครกระเด็นไปทั่วส่งกลิ่นคราวพุ่งไปหมด

ข้าพเจ้าช็อคและหมดสติอยู่ตรงนั้นเอง มาารู้สึกตัวอีกก็มานอนอยู่ที่เตียงในโรงพยาบาล และมาารู้ข่าวว่าป้าเป็นบ้าไปแล้ว ข้าพเจ้ากลัวมาก เพราะไม่เคยเห็นเหตุการณ์ที่โหดร้ายเช่นนี้มาก่อน ทุกวันที่คิด ภาพนั้นยังติดตาไม่หาย ข้าพเจ้าไม่กล้าไปที่บ้านป้าอีกเลย และได้ข้อคิดอย่างหนึ่งถึงคนทำชั่วอย่างพี่นัท ที่ทั้งชีวิตไม่เคยมีความดีให้ใครเห็นเลย ข้าพเจ้าสาบานว่าจะไม่ขอพบคนพาล คนกินเหล้าเมายา ชอบพาลหาเรื่องชาวบ้าน และการพั่นขันต่อ เพราะมันจะนำความวิบัติมาให้กับคนรอบข้างและคนใกล้ชิด

กรรมจากการตกปลา

เกิดแก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมชาติ...ชาติหน้าเกิดใหม่ ค่อยสร้างกันใหม่ เลือกลงได้ทั้ง บุญและบาป...

“ บุญ ก็เหมือนเรือไม้ ที่ลอยไปตามกระแสน้ำ บาปนั้นเหมือนเรือเหล็ก ถ้าล่มเมื่อไหร่แล้วเรืออะไรที่มันจะลอย ”

“เรือไม้ครับ” ข้าพเจ้าหนุนคำพูด

“ แล้วเราจะเกาะเรือลำไหนเมื่อเรากำลังลอยท่ามกลางมหาสมุทรและก็มองไม่เห็นฝั่ง ”

“ เรือไม้ครับ ” ข้าพเจ้ายื่นคำเดิมเพราะฟังท่านเทศน์ให้คนอื่นฟังจนชินหู

“ ถ้าฉันเราต้องหมั่นสร้างบุญ ถ้าสร้างบาปก็เหมือนเกาะเรือเหล็กที่รั่ว ไม่ทันไรก็ต้องจมน้ำตาย....เกาะบุญไว้จะได้ถึงฝั่งสักวันหนึ่ง ”

หลวงตาสอนข้าพเจ้าอีกเมื่อสมัยที่พ่อนำข้าเจ้าไปฝากไว้ที่วัดอินทาราม แต่สมัยนั้นอายุน้อยเพิ่งเรียนชั้นมัธยม ๒ โรงเรียนวัดแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงได้แต่ฟังไปเท่านั้นไม่ค่อยได้ปฏิบัติเท่าไร

พอหลวงตาพลอ ข้าพเจ้าก็ไปหย่อนเบ็ดตกปลาหลังกุฏิ จนหลวงตาจับได้เลยโดนหวดด้วยไม่รีรอไปหลายปีบ ถึงเจ็บก็ไม่เจ็บเพราะมันสนุกเพลิดเพลินกับการทำบาป เลยแอบไปตกปลาที่อื่นกับเพื่อนให้ไกลหูไกลตาท่านหน่อย สนุกเพลิดเพลินไปอีกแบบ

พอโตขึ้นเลยกลายเป็นเซียนเบ็ดไปโดยปริยาย จากเบ็ดคันไม้ไผ่กลายเป็นเบ็ดฝรั่งชั้นดีราคาเป็นพัน...จากคุณน้ำคำคลอง กลายเป็นกลางทะเล ย่อยกับปลาใหญ่ สร้างบาปใหญ่ขึ้นตามลำดับ ขอให้สนุกไว้ก่อนเถอะ เรื่องบาปกรรมน้อยกว่ากันทีหลัง ... ลืมคำสั่งสอนของหลวงตาสมัยเป็นเด็กเสียจนสิ้น....

วันหนึ่งข้าพเจ้าคิดถึงท่านจึงขับรถไปหาท่านที่วัดอินทาราม คอยถามสารทุกข์สุขดิบ จนกระทั่งวกเข้าเรื่องสมัยเก่า ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า

“ เดียวนี้ยังตกปลาอยู่หรือเปล่า ”

ข้าพเจ้าไม่กล้าโกหกท่านเลยตอบตามความเป็นจริง

“ เป็นบางครั้งครับ เป็นการพักผ่อนจากการทำงานครับ ”

“ ทำบาปสร้างกรรมนะซิ แล้วมาอ้างว่าเป็นการพักผ่อน ”

“ โธ..หลวงตา เพื่อนชวนไปเที่ยวสังสรรค์เลยต้องไปกัน มันเป็นเกมกีฬาอะครับ ”

“ เราสนุก แต่เขาได้รับความเจ็บปวด ระวังเถอะเวรกรรมจะตามสนอง ”

ถึงท่านจะพูดอย่างไรข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อ เพราะข้าพเจ้าชอบ จึงยังคงสนุกกับการตกปลาที่ พวกเราเรียกกันว่าเกมกีฬาอยู่เรื่อยมา โดยไม่เฉลียวใจเลยว่าเวรกรรมมันกำลังตามสนอง อย่างช้า ๆ มาโดยตลอด กล่าวคือ

วันนั้นพวกข้าพเจ้าไปเที่ยวสวนสนบางแสนแล้วเช่าเรือไปตกปลากัน ปลาที่ได้ ส่วนมากเป็นปลาเก๋าขนาดเล็กไม่เกินฝ่ามือ

“ จึงนำมาผึ่งจิ้มน้ำจิ้มเป็นส่วนใหญ่แกล้มเหล้า แล้วกรรมเล็ก ๆ ก็ตามสนองเมื่อโดน ก้างตำเหงือก ตอนนั้นข้าพเจ้ากำลังเมาเลยไม่รู้รู้สึกเจ็บ

พอรุ่งเช้าปรากฏว่าเหงือกบวมเป่ง ปวดฟันกินอะไรไรก็ได้ ซึ่ยามากินก็ไม่หาย ทรมาณ ปวดอยู่ ๒ วันจนทุเลา แต่ไม่นานก็ปวดฟันขึ้นมาอีก คราวนี้เลยต้องให้หมอดอน ฟันออกถึงได้หายปวด

ข้าพเจ้าสร้างบาปกับปลามาเยอะสร้างกรรมไว้มาก จึงต้องใช้กรรมด้วยการปวดฟันมา ตลอด ตอนแรกไม่ได้คิดว่าเป็นเพราะกรรมตามสนอง จนกระทั่งไปหาหลวงตาอีกครั้ง แล้วคุยกันถึงเรื่องนี้ท่านเลยถามว่า

“ ปวดฟันทรมาณมากไหม ”

ข้าพเจ้าตอบว่า

“ ทรมาณยิ่งกว่าปวดอะไรทั้งหมดในตัวเลยครับ ”

“ นั่นแหละกรรมจากผลของการตกปลาล่ะ ”

ข้าพเจ้าเริ่มคิดถึงเรื่องผลกรรมขึ้นมาได้ตอนนี้เอง เมื่อท่านพูดต่อไปว่า

“ เราตกปลา เบ็ดมันก็เกี่ยวปากเกี่ยวเหงือก ฟันมัน ปลามันมีชีวิต มีความรู้สึกที่เจ็บ เรา ทำกับมันเอาไว้กรรมก็ย้อนกลับมาหาเรา

“ เหมือนกับการปลูกพืช เราปลูกอะไรย่อมได้ผลอย่างนั้น ...อีกอย่างเป็นเรื่องน่าสมเพช ที่เราไม่รู้ว่วิญญานที่กลับมาเกิดเป็นปลานั้นเป็นใคร อาจเป็นญาติผู้ใหญ่คนใดคนหนึ่งของเราก็ได้...เวร ”

ท่านกล่าวเกินไปจนข้าพเจ้าสอึ้งใจ เพราะข้าเจ้ามันคนโง่ล้าด ฟังเทศน์ฟังธรรม จนทะเลปฐโปรง

“ แล้วทำยังไงกรรมจะทะเลาเบาบางได้บ้างละครับหลวงตา ”

“ ก็หมั่นทำบุญทำทาน ขอโทษจากเจ้ากรรมนายเวร สร้างกุศลด้วยการให้อภัยทาน เลิกการทำร้ายสัตว์เดี๋ยวจานที่ด้อยโอกาสกว่ามนุษย์

แต่กรรมนั้นลบล้างกันไม่ได้หรอก เพียงหยุดสะสม ชดใช้แค่ที่ทำมาก็พอเพียงแล้ว... แต่นั้นแหละนะ พระพุทธองค์ท่านตรัสว่าบัวมี ๔ เหล่า ไม่พินน้ำมีหรือจะพ้นการเป็นเหยื่อเต่า ปู ปลา ” แล้วท่านก็ส่ายหน้าซ่า ๆ

“ ข้าพเจ้าเริ่มเข้าใจคำสอนอย่างถ่องแท้ และเริ่มทำตามอย่างที่ท่านสอน หักคันเบ็ดทิ้ง เลิกตกปลาตั้งแต่นั้นมาเพราะถ้าเอาเบ็ดไปขายหรือให้คนอื่นต่อก็เหมือนหยิบยื่นทุกข์ให้กับปลาอีก

“ แล้วหมั่นทำบุญใส่บาตรไปตลาดซื้อปลาตัวที่แข็งแรงมาปล่อยแทบทุกเช้า อาการปวดฟันก็ไม่ค่อยปวดเหมือนก่อน นาน ๆ จะปวดสักครั้ง ส่วนมากจะปวดหน้าหนาว อาการไม่รุนแรงเพียงแค่เจ็บจี๊ด ๆ นิดหน่อยเท่านั้น

นี่แหละเรื่องกรรมเล็ก ๆ ที่ข้าพเจ้าประสบอยู่ เป็นการกระทำที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ สัตว์โลกที่เกิดมาไม่ว่าจะเป็นสัตว์เล็กหรือสัตว์ใหญ่ ย่อมมีชีวิตจิตใจ มีความกลัวเจ็บ กลัวการตายด้วยกันทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเราเป็นมนุษย์สุดประเสริฐ จึงไม่สมควรที่จะไปเบียดเบียนสัตว์เล็กที่ด้อยโอกาสกว่า

สัตว์นั้น เกิดมาเพื่อชดใช้กรรมอยู่แล้ว จงอย่าไปซ้ำเติมเขาอีกเลย เพราะกรรมต้องชดใช้ด้วยกรรมที่ก่อเท่านั้นถึงจะหมดหนี้กรรม ต่อให้มีเงินสักร้อยล้านพันล้านก็ไม่อาจชดใช้หนี้กรรมได้หรอก....

เชื่อคนที่กำลังทยอยชดใช้กรรมอย่างช้าๆ เจ้าเออะ....

กรรมกินสนอง

การที่คนกินปลานั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่โอกาสที่ปลาจะกินคนบ้าง เท่ากัน คนๆ นั้นต้องเลวอย่างที่นรกก็ไม่ต้อนรับ ลองเข้ามาฟังเรื่องที่ข้าพเจ้าจะเล่าดังต่อไปนี้

แม่น้ำแม่กลองสมัยก่อนนั้นน้ำใสสะอาดยิ่ง สายน้ำอันยาวเหยียดมีต้นน้ำมาจากลำแคว น้อยใหญ่เป็นแหล่งหล่อเลี้ยงชีวิตผู้คนมานานนับไม่ได้ มีลำคลองที่แยกแตกสาขาออกไป อย่างมากมายหลายร้อยคลอง

คลองต้นสนในเขตอัมพวาเป็นอีกคลองหนึ่งซึ่งแยกออกมาเช่นเดียวกัน และคลองนี้แหละที่มีฝูงปลานานาชนิด มาชุมนุมกันอย่างมากมาย โดยเฉพาะหน้าวัดที่ป้ายเขียนตัวใหญ่ไว้ว่า “วังมัจฉา” “เขตอภัยทาน” จะมีปลาที่เข้ามาหลบภัยมาอาศัยและอาหารการกินก็สมบูรณ์มากกว่าที่อื่น ๆ เพราะจะมีคนใจบุญเอาอาหารมาโปรยให้เสมอ ๆ เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจให้ดูเหล่าฝูงปลารุมกินอาหารที่โปรยให้ เหล่าเด็ก ๆ จะชอบกันมาก

เมื่อมีคนใจบุญ ย่อมมีคนใจบาบปะปนอยู่ด้วยเป็นธรรมดา คนประเภทนี้ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษขอให้มีกินมีเที่ยวเป็นพอใจ ไม่เห็นโทษแล้วไม่หวั่นน้ำตาประเภทนี้

พี่สิน ที่ทิ้งถิ่นฐานบ้านช่องไร่นามารับจ้างหาเงินกับเรือตั้งเกมานานหลายปี ไม่มีที่ท่าว่า จะร่ำจะรวยขึ้นมาสักที เนื่องจากเป็นคนชอบเที่ยวเตร่กินเหล้าเมายา เคล้านารี เมื่อมีโอกาสนั่ง พี่สินมาเห็นปลาที่หน้าวัด ความโลภจึงเกิดขึ้นในใจ สมองที่คิดแต่ความชั่วก็เริ่มวางแผนที่จะได้เงินง่ายๆ ขึ้นมา

“ ข้าจับปลาให้เถาแก่ร่ำรวยมากแล้ว คราวนี้ข้าจะเป็นเถาแก่กับเขาบ้างละ ”

เรือตั้งเถรธรรมดาจะออกหาปลาในคืนเดือนมืดข้างแรม ข้างขึ้นจะจอดเทียบเข้าฝั่งซ่อมเรือซ่อมอวนไปตามเรื่อง ปล่อยให้ลูกเรือเที่ยวเตร่หาความสำราญเฮฮาตามประสาคนหนุ่ม ดังเถาแม่กลองก็เช่นเดียวกัน พี่สินเมื่อกลับมาจากวัด ก็มาชวนข้าพเจ้าไปกินเหล้าที่ตลาดเพื่อกล่อมให้ไปเป็นลูกมือในการจับปลา

“ มันจะดีหรือ พี่สิน ตรงนั้นมันติดป่าช้า ดีไม่ดีผีจะได้หลอกพาวิ่งกันป่าราบและจับใช้กันหัวโกร๋นนะสิ ” ข้าพเจ้าทักท้วงพี่สินเมื่อเอ่ยปากชวนข้าพเจ้า และอีกอย่างข้าพเจ้าก็กลัวบาปเหมือนกัน แต่เพราะนิสัยรักเพื่อนนี้แหละที่ใจอ่อนอยู่เรื่อย

“ เองไม่ต้องกลัว ข้ามีปลัดขิกหลวงพ่อนี่ไง ผีมันไม่กล้าเข้าใกล้ เอ็งก็รู้นี้หว่า เอ็งพายเรือ ข้าทอดแหเอง ถ้าได้สักครั้งลำเรือเอ็งกับข้าก็สบายไปเป็นเดือน ”

พี่สินพูดจนข้าพเจ้าลั้งเล อีกใจก็กลัวบาปกลัวกรรม ใจหนึ่งก็รักเพื่อน ใจมันโต้แย้งกันอยู่ “ พี่สิน ที่ตรงนั้นมันหน้าวัด ไม่มีใครกล้าเข้าไปจับปลากันนะพี่สิน ”

“ ข้ารู้ ไม่มีใครกล้าจับนะแหละดีแล้ว ทอดแหสักสองทีสามทีก็ได้ปลาเต็มเรือ ทำงานไม่ถึง ๑๐ นาที ก็รวบ ”

“ แต่....พระท่านเขียนไว้ว่าห้ามจับปลานาพี่สิน แล้วถ้าท่านเกิดมาเห็นเข้าจะว่ายังไง ”

ข้าพเจ้ายังไม่วายหาเรื่องมาคัดค้าน แต่จะพูดอย่างไร พี่สินก็หาทางออกได้ดีกว่า ข้าพเจ้าเสมอ “ เห็นก็เห็นสิวะ ปลามันอยู่ในคลอง ไม่ได้อยู่ในบ่อของวัด....เห็นแล้วจะทำไม กว่าจะเห็นปลาที่เต็มลำเรือแล้ว เองเชื่อข้าเถอะน่า ”

“ เอาที่เอา ”

ข้าพเจ้าตกปากรับคำ ไม่รู้ตัวเหมือนกันว่าเกรงใจเหล่าที่พี่สินเอามาเลี้ยงหรือเกิดความรู้สึกที่พี่สินเอามาหลอกล่อกันแน่

“ งั้นเองไปเอาเรือเอาแหมา ข้าจะซื้อเหล่าไปกินในเรือต่อ เดียวมันจะดีก็มากเกินไป ”

พี่สินออกคำสั่ง ข้าพเจ้าลุกออกจากร้าน ไปจัดการจนครบ ประมาณหัว โมงเศษกลับมาบอกพี่สินว่าเรียบร้อยทุกอย่าง แล้วเราก็ชวนกันหัวเหล่า กับแก้มไปยังท่าหน้าที่จอดเรือ

เรือกำปั่นติดเครื่องท้ายหางยาวพาข้าพเจ้ากับพี่สินพุ่งทวนกระแสน้ำจากฝั่งตรงข้ามเลียบเลาะตลิ่งไปไม่นานจึงเลี้ยวเข้าคลองซอยวัด เพียงครู่เดียวข้าพเจ้าก็ดับเครื่อง

หมุ่นหางยาวขึ้นบนเรือหีบพายพายฝ่าความมืดไปอย่างเงียบกริบ จุดหมายอยู่ที่หน้าวัง
มัจฉาหน้าวัด

เสียงปลาฝูงใหญ่โศดเล่นเหนือน้ำดังคุ่มตาม เมื่อเรือมนุษย์โฉบไปอย่างข้าพเจ้ากับพีลีน
เข้าไปใกล้ พีลีนคงขมของอยู่ในอก เตรียมแหอันเป็นมัจฉาราชของฝูงปลาเอาไว้ในมือ
พร้อมที่จะเหวี่ยงได้ทุกเวลา

“ใกล้ร้ายแล้วโว้ย ไอ้น้อง เอ็งเลียบเข้าท้ายซ้ายหน่อยซิ ”

เมื่อพีลีนออกคำสั่ง ข้าพเจ้าวาดหัวเรือทันที และเมื่อได้จังหวะ พีลีนเหวี่ยงแหในมือ
ออกไป เสียงดังซ่า เพียงเบา ๆ เมื่อแหกระทบน้ำ พีลีนรอเพียงชั่วครู่จึงดึงแหกลับซ้ำ ๆ
เสียงคิ่นคุ่มตามของปลาที่ติดแหมา ปลาขนาดใหญ่ดิ้นรนเพื่อหาอิสรภาพ แต่มันก็หมด
โอกาสซะแล้ว เมื่อแหถูกดึงขึ้นสู่เรือ พีลีนลอบยิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นปลาขนาดใหญ่
หลายสิบตัวอยู่ในร่างแห ท่ามกลางแสงจันทร์ข้างแรม พีลีนรีบปลดปลาเหล่านั้นลงสู่
ท้องเรือแล้วออกคำสั่งเบา ๆ พร้อมกับชี้มือ

“พายไปที่ทำนน้ำหน้าวัด” ข้าพเจ้ารีบทำตาม ค่อย ๆ พายเรือไปอย่างเงียบที่สุด เมื่อถึง
ศาลาพีลีน โศดขึ้นไปพร้อมแหในมือ

“เหมอะละวะตรงนี้ แหบานได้อีกสองสามทีก็กลับกันได้ ” พูดจับพีลีนก็เอี้ยวตัว
เหวี่ยงแหแต่ต้องขงักเมื่อมีเสียงหนึ่งดังมาจากในศาลาทำนน้ำ

“ทำอะไรกันพ่อหนุ่ม”

เราสองคนสอซึ้ง โดยเฉพาะข้าพเจ้าที่ขี้ขลาดอยู่แล้ว พาลจะฉีราดเสียให้ได้ เมื่อเห็น
เจ้าของเสียงที่นั่งชุ่มอยู่บนศาลา พีลีนได้สติก่อน จึงย้อนไปแบบกวน ๆ เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์

“จับปลาไป ไม่เห็นหรือลุง ”

“ที่นั่นมันเขตอภัยทาน มาทำบาปฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่เกลงกลัวบ้างหรือไง ”

“ บาบไม่กลัว กลัวจนมากกว่า ”

พีลีนยังคงต่อปากต่อคำไม่ยอมลดละ เสียงหัวเราะลั่น สะท้อนเข้าไปในหัวใจข้าพเจ้า แต่พีลีนกลับไม่รู้สึกรังเกียจ ยังคงเหวี่ยงแหลงไปเพื่อไม่ให้เสียเวลา

“ ฮา ๆ เองมันปากดีนัก รู้ไหมว่าปลาที่นี่มีเจ้าของ ”

เสียงชายในเงามืดของศาลายังถามต่อ พีลีนหันไปมองแสดงมาไม่พอใจ และพูดไล่หน้าไปว่า

“ ไหนล่ะ เจ้าของ มีหลักฐานเรือเปล่า ”

ขาดคำที่ลีนข้าพเจ้าแทบช็อคเมื่อมองเห็นภาพนั้น พีลีนตะลึงตาค้างเมื่อชายผู้นั้นถอดหัวมาถือยื่นยาวมาพูดใกล้ ๆ พีลีน

“ นี่ละเจ้าของ คุณชะให้เต็มตา ”

พีลีนแทบเสียวสติ จะอยู่ให้ไว้ กระจงพรวดลงเรือร้องลั่น

“ ผีหลอก ๆๆ ช่วยด้วย ”

เท่านั้นเองเรือก็ล่มพาร่างที่คุมสติไม่อยู่ของพีลีนจมลงไปในสายน้ำ ข้าพเจ้ารีบโผล่เข้าหาฝั่งมองเห็นภาพพีลีนที่ตะเกียกตะกายคล้ายโดนเจียให้ไกลออกไปพลบ ๆ โพล่ ๆ แล้วจมหายไป

และข้าพเจ้าก็ต้องออกวิ่ง ๆ จนหมดสติ มารู้สึกตัวครั้งถึง ๓ ปีเต็ม ใคร ๆ กล่าวหาว่าข้าพเจ้าเป็นบ้าพูดเพ้อเจ้อเล่าแต่เรื่องผีกับพีลีนที่จมน้ำตาย

เวรกรรมที่ทำโดยไม่ได้ตั้งใจที่วัด ยังเป็นตราบาบฝังใจข้าพเจ้าอยู่คนทุกวันนี้

พีลีนเป็นเหยื่อของปลาที่จะลอยอืดติดอยู่ท่าหน้าแห่งนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีคนไม่น้อยที่ต้องเป็นศพเป็นเหยื่อให้ปลากิน ในการจับปลา โดยเฉพาะพุง เคยเจอเล็บใครไม่รู้อยู่ข้างใน คิดแล้วกลั่นไส้

ทุกวันนี้อยากปลา ก็ต้องเป็นปลาตาย ถ้าเอามาทุบหัวหรือให้แม่ค้าทุบให้ไม่ได้เด็ดขาด
เสียชีวิตไปตั้ง ๓ ปี กลับมาเป็นผู้เป็นคนกับเขาได้ก็นับว่าบุญแล้ว

หมูหัน

จังหวัดนครปฐมชาวบ้านแถบนั้นนิยมเลี้ยงหมูกันเป็นส่วนมาก เพื่อเอาไว้ขายให้กับ
พ่อค้าที่มากวันซื้อ ไปฆ่าเอาเนื้อมาส่งขายอีกทีหนึ่ง รายได้จากการเลี้ยงหมู นับว่าพอ
เลี้ยงชีวิตไปได้ไม่ถึงกับรวยอะไร คนที่ร่ำรวยจริง ๆ มักจะเป็นพวกพ่อค้าคนกลางที่มา
รับซื้อหมูไปส่งโรงฆ่าสัตว์

ในบรรดาพ่อค้ารับซื้อหมูนั้นในย่านนั้นมีเพียงไม่กี่คน มีอยู่คนหนึ่งที่บ้านรู้จักดีคือ
นายมี นายมีนั้นภรรยาชื่อดีมีลูกด้วยกัน ๒ คน นายมีอายุได้ ๔๐ เศษ ฐานะจัดอยู่ใน
ระดับผู้มีอันจะกินคนหนึ่งในตำบลนั้น นอกจากจะมีอาชีพกว้านซื้อหมูเอาไปขายแล้ว ที่
บ้านยังเลี้ยงหมูเอาไว้อีกร่วม ๓๐ กว่าตัว

นายมีมีนิสัยที่แปลกอยู่อย่างหนึ่ง คือชอบกินหมูหันเป็นชีวิตจิตใจ แต่หมูที่จะนำมาทำ
หมูหันนั้นจะเลือกเอาเฉพาะลูกหมูเล็ก ๆ มีอายุแค่ ๗-๘ วัน ที่เรียกว่านมหมูซึ่งเป็นลูก
หมูที่ยังไม่อดนม ตัวเล็กนิดเดียว แก้วว่า เนื้อมันอร่อยลิ้นดี ถ้าลูกหมู ๑๑ - ๑๒ วัน นายมี
จะไม่เอาอย่างเด็ดขาด จากการที่การชอบกินลูกหมูอายุน้อย ๆ หมูที่นายมีเลี้ยงเอาไว้จะ
เป็นเพศเมีย หมูแม่ทั้งสิ้น ถึงแม้จะเลี้ยงลูกไว้หลายสิบตัว แต่บางครั้งหมูที่เลี้ยงเอาไว้
ออกลูกมายังไม่ทันให้แกกิน

เนื่องจากต้องกินทุกวัน วันละตัวสองตัวก็ไม่เบื่อ ลูกหมูนายมี ที่เกิดมาน้อยนักที่จะรอด
ชีวิตถึงวัยเติบโตขึ้นมาได้ เพราะแกเล่นกินกันหมดเป็นครอกเป็นเล้า วันไหนไม่มีลูกหมู
จะมาหัน แกจะเที่ยวขอซื้อลูกหมูจากชาวบ้านเล็ก

บ่อยครั้งที่แกมาขอซื้อลูกหมูจากบ้านนายเล็ก ซึ่งขณะนั้นลูกหมูยังเล็กขนาด ๑๐-๑๒
วัน นายเล็กกล่าวว่า เคยเดินผ่านหลังบ้านนายมีขณะกำลังฆ่าหมู นายมีเห็นเข้าจึงเรียกให้
นายเล็กมาช่วยควักเครื่องในตอนที่นายมีเรียกนายบุญ โลมไปช่วยนั้น ได้ฆ่าลูกหมูไป
แล้ว ๔-๕ ตัว

ขณะที่ทำหมู่นั้น นายเล็กสังเกตเห็นลูกหมูที่อยู่ในแข่งอีกร่วม ๓๐ ตัว ลูกหมูเหล่านั้นส่วนใหญ่นอนซึมลึมตาปรือ ด้วยท่าทางอิดโรย มีเพียงไม่กี่ตัวเท่านั้นที่พอจะยืนได้ แต่ก็เซซัง โงงเงงจะล้มล้มล้ม นายเล็กเข้าใจว่า นายมีซื้อเอาหมูเป็นโรครมา จึงแก้งพูดว่า

“ โอ้โฮ เอาหมูเป็นโรครมาเลี้ยงคน ใครจะกินเข้าไปลง ”

“ ใครว่าหมูเป็นโรค ” นายมีหันมาหันมาพูดเสียงเจียว พร้อมกับชี้ไปที่ลูกหมูในแข่ง “ โง้แล้วยังอวดดี ข้าให้หมูมันกินน้ำไวโย ไม่ให้กินนม ” พูดแล้วหัวเราะชอบใจ

“ ให้มันกินน้ำทำไม ”

“ เอ้อ ไม่ต้องรู้หรอก รับรองว่าหมูพวกนี้ไม่มีโรค พู้งนี้มากินแล้วจะติดใจ ”

นายมีคุยโอ่ พร้อมกำค้ำมีดกรีดท้องหมู เสียงแคว่ก แล้วโยนให้นายเล็กช่วยควักไส้ ออกมา

วันรุ่งขึ้น นายเล็กไปกินลูกหมูหันรู้สึกอร่อยจริง ๆ ทำให้ออยากกินหมูหันนายมีเป็นครั้งที่ ๒ แต่ไม่มีโอกาส วันหนึ่งเป็นวันที่นายเล็กบอกว่า ต่อให้หมูหันนายมีอร่อยสักแค่ไหนก็ไม่ขอกินอย่างเด็ดขาด นายเล็กจำได้ว่า วันนั้นเป็นวาระช่วงหมูขาดตลาด เพราะก่อนหน้านี้อาหารหมูตก ชาวบ้านไม่กล้าเลี้ยงมาก กลัวขาดทุน ทำให้นายมีขาดลูกหมูที่จะนำมาอาหาร

นายมีเดินเที่ยวหาลูกหมูอยู่หลายบ้าน จนมาถึงบ้านนายเล็กซึ่งบังเอิญยังมีลูกหมูซึ่งยังไม่อดนมตามขนาดที่นายมีต้องการ วันนั้นพ่อนายเล็กไม่อยู่บ้าน นายมีขอซื้อจากแม่นายเล็ก แต่แม่นายเล็กไม่กล้าขายให้ เพราะการขายลูกหมูเล็ก ๆ เช่นนี้มีกำไรน้อย อีกอย่างหมูกำลังมีราคา

ความที่อยากกิน นายมีรีบจ่ายเงินให้ราคาสูงจนเป็นที่พอใจ และสั่งว่าถ้าสามีกลับมาจะขายลูกหมูก็เอาไปให้ด้วย ถ้าไม่ขายวันหลังให้เอาเงินคืน ครั้นพ่อนายเล็กกลับมาเห็นว่าลูกหมูขายได้ราคาดีจึงตกลงขายให้ ๒ ตัว โดยให้นายเล็กเอาไปให้ นายมีพอได้ลูกหมูก็ดีใจบอกให้นายเล็กเอาลูกหมูอีกตัวหนึ่งไปขังไว้ในกรง แล้วรับลูกหมูจากมือนายเล็กมา

ตัวหนึ่ง หยิบมีดปลายแหลมที่เตรียมไว้เดินตรงไปที่บ่อน้ำ ทันทีที่ไปถึงนายมีดลูกหมูให้
จมน้ำ

ฝ่ายนายเล็กมองเห็นนายมีเอาหมูจุ่มน้ำมานานผิดปกติไม่ยอมเอาขึ้นมา เกิดความสงสัย
จึงเดินเข้าไปดู เห็นนายมีใช้มีดลูกหมูให้จมน้ำคืนๆ ทรนทรายเพราะหายใจไม่ออก มัน
พยายามคืน ๔ ขา ตะกุกเพื่อสูดลมหายใจอย่างสุดชีวิตส่วนนายมีนั้นเกร็งแขนกดมัน
เอาไว้ ลูกหมูตัวนั้น ลำลักน้ำจนขับถ่ายออกมา นายเล็กถามว่า

“ไปกดมันจมน้ำทำไม”

“ไม่รู้อะไร... ทำอย่างนี้ซี้ดี กดมันจมน้ำทำให้มันหายใจไม่ออกยิ่งคืนยิ่งดี คืนจนซีแตก
ซีแตกยิ่งดีใหญ่ เนื้อนุ่ม ใสสะอาดไม่มีซี” นายมีอธิบาย พลังลูกหมูขึ้นมาดู ลูกหมูตัว
นั้นมีอาการร่อแร่เต็มที กินน้ำเข้าไปจนท้องกางนายมีเขย่าหัวมันเบา ๆ ก็ฟื้นขึ้นมา

“เห็นไหม ไม่ตายหรอก ”

การที่นายมีรับซื้อหมูไปส่งโรงฆ่า และเอาลูกหมูมาทำหมูหันทุกวันอย่างทารุณ
โหดเหี้ยมนับว่านายมี ได้สร้างกรรมไว้อย่างหนัก ไม่มีใครขายลูกหมูให้นายมีแต่แก้้หา
มากินได้ทุกวันอย่างไม่เกรงกลัวต่อบาปกรรม อีก ๔ ปีต่อมา วันนั้นนายมีไปธุระบ้าน
ที่ชาย ที่ปทุมธานีเส้นทางที่ไปใช้ทางน้ำโดยนั่งเรือหางยาวเข้าไปในคลองต่อ เสร็จธุระก็
มีดค่าแล้ว การนั่งเรือหางยาวกับคลองที่คดไปคดมา คลองแคบ ๆ โคน้ำสั้น ๆ อันตราย
ที่ชายชวนให้ค้างด้วยแก้้ไม่ยอม

ระหว่างทางที่กลับนั้น เรือที่นายมีนั่งเกิดอุบัติเหตุชนกันกับเรือหางยาวลำหนึ่งที่เล่น
สวนทางมา เรือถึงกับแตกจมน้ำทั้งคู่ ไม่มีผู้โดยสารทั้ง ๒ ลำนอกจากนายมีส่วนคนขับ
บาดเจ็บเล็กน้อยตะเกียกตะกายขึ้นฝั่งได้ สำหรับนายมีนั้นหายไป

รุ่งเช้าชาวบ้านมาช่วยกันงมหา ปรากฏว่านายมีเสียชีวิตอย่างอนาถ ใบหน้าบิดเบี้ยว
ตาเหลือกถลน เนื้อตัวเต็มไปด้วยบาดแผลที่ถูกเศษไม้จากเรือแตกทิ่มตำ โดยเฉพาะที่
ท้องมีเศษไม้หักแหลมเป็นปากกลามเสียบคาอยู่ จากภาพศพ ชาวบ้านเชื่อว่านายมีคง
ได้รับบาดเจ็บจากเรือชนกัน จนไม่สามารถว่ายน้ำเข้าฝั่งได้ การตายของนายมี เหมือนลูก

หมูที่ถูกกดน้ำ แล้วใช้มีดบางคมกรีดท้องหมูอย่างทารุณ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นนี้จะเชื่อ
หรือไม่ว่าเป็นเพราะ.....แรงกรรมที่ต้องชดใช้ให้แก่ลูกหมูผู้นำสงสารเหล่านั้น.....

คู่แค้นกลับชาติ

ก่อนสิ้นลมหายใจเมื่อชาติที่แล้วคงได้กล่าวคำอาฆาตพยาบาทกันไว้มาชาตินี้ถึงได้มา
ประหัตประหารกันทั้ง ๆ ที่คู่ต่างสภาพ ต่างศักดิ์ศรีแต่ต้องมาพบกันเพราะ..แรงอาฆาต
ทั้ง ๆ ที่แสนเกลียดและสุดแข็งแต่จำต้องจำยอม เพราะสภาพของลูกศิษย์วัดนั้น ต้องทำ
ทุกอย่างที่เป็นภารกิจภายในของหลวงตา ที่ชอบเลี้ยงหมาเลี้ยงแมว รวมกันแล้วไม่ต่ำกว่า
๒๐ กว่าตัวขึ้นไป เปี้ยก หรือเจ้าเปี้ยกที่พ่อแม่เอามาฝากหลวงตาเพราะที่บ้านยากจนและ
มีลูกหลายคน ได้ให้ปรนนิบัติรับใช้ถวายหลวงตา เจ้าเปี้ยกสุดจะอดทนระอากับหมา
แมวพวกนี้ ถ้าหลวงตาอยู่ท่านจะเป็นผู้คลุกข้าวปลาให้แมว และหมาหั่นกลับ คือหมาจี่
เรื่อน

แต่ถ้าวันไหนหลวงตาไม่อยู่เป็นที่แน่นอนละ ทั้งหมาทั้งแมวจะต้องอดข้าวกันเป็นแถว
เจ้าเปี้ยกยังเป็นเด็กแค่ ๑๑-๑๒ ขวบ จะไม่ยอมคลุกข้าวให้ มันคิดว่าเป็นการลงโทษที่
พวกนี้ทำสกปรกโสโครก ทำให้ต้องมีงานเพิ่มมากขึ้นในแต่ละวัน โดยเฉพาะจี่หมานั้น
เจ้าเปี้ยกจะต้องล้างที่ชานกุฎิหลวงตาทุกวัน วันไหนโชคไม่ดีก็ต้องซักจีวร สบงด้วย โดย
ไม่มีสิทธิ์คัดค้าน มันล้างไป ซักไป แล้วค่าไป เพราะกลิ้งนั้นเหม็นชวนเวียนหัวแทบ
อาเจียน

ทั้งหมาทั้งแมวเหมือนจะรู้ทางจิตได้ดีว่า วันไหนที่หลวงตาไม่อยู่อย่างน้อยก็มีหนึ่งละ
ที่ต้องอด เจ้าเปี้ยกลูกศิษย์หลวงตาจะแกล้งได้ไม่บ่อยนัก เพราะใจจริงของเจ้าเปี้ยกแล้ว
มันรักเมตตาสัตว์เหมือนกัน บางทีให้ข้าวหมาแมวก็นึกเสียว ถ้าพวกมันหากินเองได้ คง
ไม่มารบกวนขอเขากินอย่างนี้หรอก บางครั้งเจ้าเปี้ยกหายไปวันสองวันยังคิดถึงหมาแมว
นี่คือความดีมีจิตใจเมตตาของเจ้าเปี้ยก

ไอ้โนน เป็นหนึ่งในจำนวนหมาที่เจ้าเปี้ยกต้องคอยดูแล และไอ้โนนก็เป็นจำฝูงของบรรดาหมาวัน เจ้าเปี้ยกเห็นมันมาตั้งแต่วันแรกที่หลวงตาอุ้มมันมาจากข้างถนน เพราะท่านกลัวว่าจะถูกรถทับตาย จึงสงเคราะห์มันมาเลี้ยง และชื่อนี้หลวงตาเป็นผู้ตั้งให้ สีของไอ้โนนดำสนิท อ้วนน่ารักมาก ตอนที่มันมายังเป็นลูกมาอยู่เลย อาหารวัดข้าวก้นบาตรมีโปรตีนมาก ไอ้โนนถึงได้โตวันโตคืน มันกินเก่งกินเร็วจนหมาตัวอื่นกินไม่ทัน รูปร่างในตอนนี้เป็นแข็งแรง สดส่วนเถิด ๆ อัลเซเชียน ขนแบนเรียบติดหนังเป็นเงา เขี้ยวขาวยาวแหลมเวลาหมาตัวอื่นกำลังกิน เมื่อ ไอ้โนนปรี่เข้าไป แะเดียว ทุกตัวต้องหลบกันห่างจุกจุกหลีกห่างไปไกลเลยทีเดียว

ไอ้โนนไม่เคยก้มหัวให้ใคร ไม่ว่าจะเป็พระหรือเณร จะมีแต่หลวงตากับเจ้าเปี้ยกเท่านั้น มันเป็นกฎของธรรมชาติที่ว่า “ คนรักเท่าฝันหนึ่ง คนชังเท่าฝันสี่ ” หมาเป็นอริกับไปรษณีย์เหมือนกับหญิงสาวเป็นศัตรูกับสิวที่บนใบหน้า ไอ้โนนก็เช่นกัน ถึงมันจะเป็นหมา แต่ก็เป็ศัตรูคู่อาฆาตกลับเณร ชื่อเณรจิ๋วนั่นเอง

ไอ้โนนมันเป็นหัวหน้าหมาบริวารของหลวงตา ถึงมันจะเป็นหมาก็ยังมีคนหมั่นไส้มันนานวันจึงกลายเป็นศัตรูคู่อาฆาตกันกับเณรจิ๋ว ความจริงเณรจิ๋วก็มีไ้เด็กแล้ว อายุอานามก็ปาเข้า ๓๐ กว่า ๆ เคยบวชที่วัดนี้มาก่อน แต่เป็นคนทีสังคมไม่ปราดณา ชอบเมาแล้วโวยวายคำหว่ามคำแม่แจ็ก จนชาวบ้านระอาบางทีคนเขาหมั่นไส้มากๆ เข้าก็ซัดเข้าไปให้คนละปลักคนปึกจนสปีกสปอมก็ไม้เข็ด พอโดนหนักๆ เข้าก็มาอาศัยนอนครวญกลางที่ศาลาหน้าวัด ท่านเจ้าอาวาสให้นึกสมเพชด้วยเคยเป็นศิษย์เก่าของวัดนี้มาก่อน ท่านเลยจับมาบวชเณรเพื่อจะให้เป็นผู้เป็คนกับเขาบ้าง และเพื่อให้มาหลบภัยจากบาทาของชาวบ้าน เพราะถ้าเมาแล้วปากเสีย ไม้มีใครคาดคิดว่ท่านเจ้าอาวาสตักสินใจผิด หรือถูกกันแน่ที่บวชสิงห์สั่งป่า

เพราะตั้งแต่นั้นมา วัดนี้เลยมีเณรจิ๋วโยยวาย จี้ประจบสอพลอ จนพระหลายองค์บอกว่ เณรจิ๋วได้ปริญญามาจาก ออสเตรเลีย แต่ลับหลังเณรลับเรียก เณรเลียแถมถูกขนานนามว่ เณรจิ๋วเรื้อนเพราะตามร่างกายเณรจิ๋วเต็มไปด้ว้กลากเกลื้อน ไม้เฉพาะตามตัวเท่านั้น ในหน้ายังขึ้นกระดาคะด่าง

วันที่จะเกิดเรื่องถึงกับถึงกับต้องตายกันไปนั้น เณรจิ๋วฉันเสร็จก็เอาจิวรพาดไว้กับ ลูกทรงแล้วเข้าไปนวดเพื่อนให้กับหลวงตาเด็กวัดสองสามคนรวมทั้งเจ้าเปี้ยกก็อยู่ด้วย และกำลังเล่นอยู่กับไอนินซึ่งตอนนั้นมันยังเป็นลูกหมาน่ารัก ชนชอบกัดของเล่นตาม ประสาลูกหมา วันนี้มีลมแรงได้พัดเอาจิวรของเณรจิ๋วที่พาดไว้ที่ราวได้ตกลงมาที่พื้น ไอนินมันได้เห็นของเล่นชิ้นใหม่เลยเข้าไปขยำขยี้แถมขี้เยี้ยวรดให้อีก เณรจิ๋วออกมาเห็นเข้า พอดี ไอนินรู้ว่าภัยจะมาเข้าถึงตัวแล้วด้วยสัญชาตญาณหมาหลบแวบไปซ่อนตัวอยู่ในกฏ ของหลวงตา เณรจิ๋วฉัน โกรธจนลมออกหูได้แต่อาฆาตไว้ในใจ

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ถ้าไอนินเผลอเป็นต้องโดนบาทาและไม้ของเณรจิ๋วบอบซ้ำไป ทั้งตัว บางครั้งก็ถึงกับขาเป๋ขาลากนอนร้องความทุกข์ไปหลายวัน หมานั่นก็มีหัวใจ เกิด จากวิญญูณที่พลาดพลั้ง ทำบุญน้อยหนึ่กรรมจากอดีตชาติไม่พิน จึงต้องมารับกรรมเกิด เป็นสุนัขเดียรั้งจาน เพื่อชดใช้หนึ่กรรมเก่าที่ได้ก่อเอาไว้...แต่ก็ยังมาเจอกับ..คู่แค้นเจ้า กรรมนายเวรเก่าก่อนกันมาอีก..ไอนินจึงต้องรับบทหนักไปตามระเบียบ คู่กรรมของไอนินนั่นก็คือเณรจิ๋วฉันเอง..ที่คอยจ้องหาโอกาสทรมานให้ต้องบาดเจ็บตัวอยู่บ่อย ๆ

เณรจิ๋วก็เช่นกัน เผลอเมื่อไหร่เป็นโดนไอนินเป็นจับน่องเอา ในตอนแรกก็ด่า ๆ เพราะตัวมันยังเล็ก ต่อมามัน โตและสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงเเวไอนินได้โตเป็นหนุ่มเต็มที แล้ว เณรจิ๋วก็อันธพาลเรวดี ๆ นี้เองผ้าเหลืองพระ ผ้าเหลืองเณรไม่ได้ช่วยกล่อมเกล่า จิตใจนิสัยคนเราขึ้นมาได้เลย ถ้าขาดเมตตาซะอย่าง “ ไม้แก่ยากที่จะคัด ” แก่ยังคงมาหัว ราน้ำ ไม้ได้เป็นประสาโปรดสาระเลย เกิดมาเหมือนไม้ได้เต็มใจมาเกิด หลวงตาเองมา ระยะหลัง ๆ เบื่อขี้หน้าเต็มที เพราะเณรจิ๋วฉัน ไม่มีความเกรงใจอีกทั้งไม่มีสัมมาคารวะ ตามแบบฉบับคนเณร

ไอนินเองก็เบาหยอกเสียดเมื่อไหร่ หมาก็หมาเถอะ....หลวงตาบอกว่า คงเป็นคู่กรรมคู่ผูก พยาบาทจองเวรกันมาตั้งแต่อดีตชาติ โทสะ โมหะ โครหลงได้เป็นสมบัติยอมไม่ได้ให้ ผลดีแน่นอน ในที่สุดตอนเช้าของวันนั้น สุดแค้น สุดพยาบาท ระหว่างคนกับหมาก็กิด ขึ้น เลือดของคู่อาฆาตเหม็นคุ้งชวนคลื่นเหียน คลื่นไส้ แยกไม่ออกว่าอันไหนเลือดหมา หรือว่าเลือดคนคู่กัดที่ถูกรุ่นเป็นไฟสุ่มขอนมาตั้งแต่ไอนินมันยังตัวกระเปี้ยก จนกระทั่ง มันโตพอที่จะกระโจนจับคอหอยของเณรจิ๋วได้แล้ว

วันนี้เณรจิวกลับจากบิณฑบาต เดินกลับเข้ามาทางหลังประตูวัด วันนี้ไอนินดันไปนอนหลับขวางทางจอมอันธพาลเข้า ทำให้เณรจิวอารมณ์เสียทันทีที่เห็นไอนิน แต่ก็เสียตั้งแต่ก่อนเข้าวัดมาก่อนแล้วเพราะแคะอะไรต่อมิอะไรที่ขวางหน้าขวางตามาตลอดทาง เมื่อสายตามาพบไอนินคู่ปรับเข้าเท่านั้น แทนที่จะคำวดาไล้เณรจิวกลับวางบาตรย่องไปหยิบมิดวางหน้ากุฎหลวงตาต่อหน้าเจ้าเปี้ยกเจ้าอ้าเจ้าอันเด็กวัดที่มองเห็น ว่าเณรจิวได้มิดแล้วย่องกริบไปยังคู่อามาต

แล้วอย่างที่ไม่มีการคาดคิดว่าจะเป็นไปได้ เพราะเณรห่มผ้าเหลืองถือศีล ๑๐ จะมีจิตใจโหดเหี้ยมฟันหมาขณะที่ยันหลับ ทุกคนได้ยินเสียงเณรจิวคำรามว่า

“ คายเสียเถอะมึง ”

สิ้นเสียงมิดของหลวงพ่อดลลงหมายล่าคอของไอนิน ความคมของมิดที่เพิ่งลับมาใหม่ ๆ ใกล้เคียง ไอนินคงรู้ด้วยสัญชาตญาณมันขยับตัวไปนิดหนึ่ง แต่ก็ไม่พ้นคมมิดที่พาดลงบนโคนขา มันร้องเอ็ง ๆ ๆ ลั่นวัด เลือดโทรมทั้งขาหน้า เณรจิวหัวใจเพชรฆาตง้างมิดจะฟันซ้ำ ช่วงของความเป็นความตายนั้น ไอนินสวมวิญญูณนักรู้ รวบรวมพลังกระโจนเข้าจับล่าคอของเณรจิวอย่างรวดเร็วเสียจนคู่มือทันหลบก็ไม่ฟันเขียวขาวยาวของมันฝังจมมิดหายเข้าไปในล่าคอ

เณรจิวตาเหลือกค้างมีเสียงครอก ๆ เลือดจากเส้นเลือดใหญ่ทะลักออกมาราวน้ำพุ ราวดลมารดผ้าเหลือง หยดลงพื้นนองอย่างน่ากลัว และไม่มีทางว่าเลือดจะหยุดเมื่อไอนินยังจับไม่ยอมปล่อย

เจ้าเปี้ยกเจ้าอันเจ้าอ้าสามเด็กวัดตลิ่งพอได้สติก็ร้องไห้คนมาช่วยกันลัน แต่พระไปบิณฑบาตยังไม่กลับวัด ถ้าพึ่งเด็กสามคนช่วยอะไรไม่ได้ หลวงตาก็ยังไม่กลับเช่นกัน เณรจิวคืนเสือกสุดท้าย ฟันไอนินอีกทีแล้วมิดก็หลุดมือ แต่หมายังคงจับคอเณรจิวอยู่ ทั้งหมาทั้งคนนอนจมกองเลือด เณรนั้นแน่นิ่งไป หายใจครั้งหนึ่งเลือดก็ทะลักออกมาตรงที่เขียวหมางับอยู่ เป็นฟองฟืด พระเริ่มทยอยกลับวัด องค์กรหนึ่งเปรยขึ้นเบา ๆ ว่า

“ สิ้นเวรสิ้นกรรมกันที คนกับหมาคู่นี้ จองเวรจองกรรมกันมามากเหลือเกิน ”

ศพของณัฏฐ์ตั้งอยู่บนศาลาส่วนไอ้โนนหลงตาเขยวยาอย่างสุดขีด เจ้าเปี้ยกูกศิษย์นั่งร้องไห้กระซิก ๆ เพราะเวทนามัน

หลงตาครับ ณัฏฐ์ก็ตายไปแล้ว ไอ้โนนก็คงไม่รอด หลงตาคิดว่าเขาจะเลิกจองเวรจองกรรมกันไหมครับ”

เจ้าเปี้ยกถามไปสัปดาห์ ไอ้โนนตอบพึมพำก่อนจะลุกไปจัดการศพณัฏฐ์ที่ศาลาว่า

“ เลิกนะเลิกได้ แต่ต้องใช้เวลากันอีกนาน ”

ท่านเอี่ยมมือมาลูบแฉกของไอ้โนน เลือดมันหยุดไหลพร้อม ๆ กับตาที่ลืมโพรง และลมหายใจที่ขาดหายไปด้วย ร่างของไอ้โนนจะแตกดับ แต่จิตวิญญาณของมัน ใครจะรู้ได้ว่า มันรักเจ้าเปี้ยกกับหลงตา แล้วในชาติหน้าไอ้โนนกับณัฏฐ์จะมากเกิดเป็นอะไรต่อไป เพื่อใช้ชดเชยกรรมที่ยังไม่จบไม่สิ้น.....

แก่นนี้ต้องชำระ

รถปิคอัพคันนั้นวิ่งตะบึงมาจอดยังหมู่บ้านชานเมืองแห่งหนึ่ง แล้วมาจอดสนิทที่บ้านหลังนี้ชายวัย ๓๐ กว่า ๆ ยังไม่ทันลงจากรถฝูงหมา ๓-๔ ตัวก็พากันเห่าหอนล้อม จนชายวัยกลางคนผู้เป็นเจ้าของบ้านต้องรีบออกมาไล่พวกมัน ชายหนุ่มผู้นั้นถึงได้ลงจากรถได้ยกมือไหว้ทำความเคารพเจ้าของบ้าน

“ สวัสดีครับลุง ”

“ ครับ หัวดี เชิญข้างในบ้านเลยครับ ”

“ ขอบคุณครับ นิตยาอยู่หรือเปล่าครับ ”

ชายหนุ่มเอ่ยถามถึงหญิงสาวที่เขาหมายปอง ในขณะที่เดินเคียงคู่ไปกับเจ้าของบ้านเข้าสู่ห้องรับแขก

“ ไปซื้อของในตลาดครับ เดียวก็กลับ เชิญนั่งก่อนซิครับ ”

เจ้าของบ้านกล่าวตอบเชื้อเชิญ ชายหนุ่มรีบทำตาม

“ ถ้าลุงมีธุระอะไรก็เชิญลุงเถอะครับ.. ”

เจ้าของบ้านขอตัวแล้วเดินหายเข้าไปทางหลังบ้าน ปล่อยให้ชายหนุ่มนั่งคอยคนรัก จมอยู่ในห้วงคิดคำนึง หนุ่มผู้นี้เชื่อว่า ชัชชัย เป็นเจ้าของร้านค้าเสื้อผ้าสำเร็จรูปอยู่ในตัวจังหวัด เขามีเมียมีลูกแล้ว และนิสัยเจ้าชู้เขามาได้नियाเป็นเมียลับ ๆ อีกคน และดูเหมือนว่าเขาจะรักनियाมากกว่าสาว ๆ ที่เขามีอยู่หลายคน เขาแอบหนีเมียที่ร้านมาหาनियाเป็นประจำ ดูเหมือนว่าเขาจะรักและหลงनियाมากจึงต้องมาหาเธอทุกวัน ดังเช่นวันนี้ เขานั่งคอยเธอด้วยใจกระวนกระวายไม่นานเท่าไร แม่กับนิตยาก็กลับมาจากตลาด

“ อ้าว เสียชัย มานานแล้วหรือคะ ” นิตยาเข้ามาอ้อนออก

“ มาได้สักพักหนึ่งแล้ว ช้ออะไรมาเยอะเยอะเชียว ”

“ เครื่องครัวคะ ”

เธอตอบพร้อมกับส่งของให้แม่ก่อนนั่งลงข้างๆ ชายหนุ่ม คอยหยอกล้อกันอย่างมีความสุข ไม่เฉลียวใจเลยว่า มีรถมอเตอร์ไซค์มาจอดอยู่หน้าบ้าน วิไลที่แอบติดตามสามีมาอย่างเงียบ ๆ แล้วจู่ ๆ ก็เดิน โผล่เข้ามาถึงห้องรับแขกอย่างถือวิสาสะ เพราะลมเพชรหึงหน้าบึ้งตวาดก้อง

“ เสียชัย ”

ชายหนุ่มเจ้าของนามถึงกับสอ่่งเมื่อจำเสียงได้ดี รีบเหลียวหลังไปดู

“ วิไล ...มาได้ไง..มาทำไม..? ”

“แล้วเสียละ มาทำไม ! ” เป็นการย้อนถามที่หาคำตอบได้อย่างยากเย็น

“ พี่มาธุระ...เรื่องงาน ” ตอบอย่างกระต่อนกระแท่น

“ มาติดต่องให้คุณนิตยาช่วยขายเสื้อผ้าเงินผ่อนให้ไงจ๊ะ ”

ชายหนุ่มรีบออกตัว แต่วิไลกลับยิ้มเยาะ

“อ้อ...นั่งนี้หนะหรือชื่อ..นิตยา เสียไม่ต้องมาแก้ตัว ฉันสืบมาแล้วว่าเธอกับนั่งนี้เป็นอะไรกันนานแล้ว กลับบ้านเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นมีเรื่องแน่ๆ”

“...โธ่...วิไลจ๋าทำอะไรให้มีเหตุผลบ้างสิจ๊ะ พี่กับนิตยาไม่...เอ้อ...ๆๆ”.

“เสียไม่ต้องมาพูด..จะกลับหรือไม่กลับ...ถ้าไม่นั่งนี้ตายแน่...”

ไม่ใช่คำขู่อย่างเดียวเพราะเธอล่วงเอาสิ่งหนึ่งออกมา..แล้วจ้องมาที่ผู้หญิงคนนั้น ชักซัยถึงกับตกตลิ่งตาค้างรีบลุกขึ้นมาจูงมือเมียกลับบ้านทันที โดยมีสายตาที่อาฆาตแค้นของนิตยา...

เย็นวันนั้น วิไล หรือเจ้าวิไลอยู่ในร้านขายของตามปกติกับเฮียซัชซัย ไม่มีนางสังหรณ์ใด ๆ บอกให้รู้เลยว่าจะมีมัจจุราชมาระชากวินิจฉัยของเจ้าวิไล ได้มีชายคนหนึ่งนุ่งกางเกงยีนสวมเสื้อยืดและทับด้วยเสื้อแจ๊คเก็ตเดินเข้ามาทำที่เลือกดูโน้นดูนี้..และต่อราคา

“ตัวนี้เท่าไรเจ้า ”

“เสื้อตัวนี้ ๒๕๐ บาทก็แล้วกัน”

“ ๒๐๐ ถ้วน ก็แล้วกัน”

“ขออีก ๓๐ บาทก็แล้วกัน..” เธอตอบลูกค้าอย่างไม่นึกว่าความตายได้มาถึงตัวแล้ว

“เอา..ตกลงตัวนี้ก็แล้วกันเจ้า ”

เจ้าวิไลรับเสื้อมาหันหลังให้ลูกค้า เต็มจะใส่ถุงให้ และแล้วทูตนรกผู้นั้นก็วาดกระบอกรูปปืนขึ้นมาจ่อที่ศีรษะแล้วเหนียวไกเปรี้ยว....เสียงก้องราวฟ้าผ่า ร่วงบอบบางของวิไลลดตามแรงของปืนล้มพาดพื้นสิ้นใจตายคาที่เลือดปนมันสมองกระจายไหลทะลักออกมาจากบาดแผลรากับน้ำพุ มาตกรรีบหันหลังวิ่งไปขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ที่เพื่อนคิดเครื่องรออยู่แล้วพุ่งหายไปอย่างไร้ร่องรอยปล่อยให้เขื่อนอนตายอย่างปริศนา ซึ่งชาวบ้านร้านค้า

ได้ออกมายืนมองดูและวิภาควิจารณ์กันไปต่างๆ นา ๆ มีคนที่รู้เรื่องนี้ดีที่สุดคือซัทซัยสามีของผู้ตายนั่นเอง ว่าใครอยู่เบื้องหลังความตายของภรรยา

“ไม่น่ารุนแรงถึงขนาดนี้เลย นิตยา ”

ซัทซัยได้แต่ลำพองในใจ ไม่กล้าส่งเสียงออกมาให้ใครได้ยิน..ศพของวิไลถูกจัดขึ้นท่ามกลางความเศร้าโศกเสียใจของผู้ที่อาลัยรักในตัวของผู้ตายเป็นอย่างยิ่ง ซัทซัยเองก็เก็บตัวเงียบไม่กล้าย่างกรายออกไปไหน จนกระทั่ง ๗ วันผ่านไป เขาจึงไปหานิตยาในตอนค่ำคืนหนึ่งด้วยความคิดถึงเพราะไม่ได้พบหน้ากันมาหลายวันแล้ว

“นิต ไม่น่าทำรุนแรงอย่างนี้เลย เสียสสารวิไลรู้ไหม”

ซัทซัยต่อว่าทันทีที่อยู่ด้วยกันสองต่อสอง

“ถ้านิต ไม่ทำอย่างนี้ เธอก็ต้องทำนิต มันช่วยไม่ได้...เสียอย่ามาพูดเลยคะ เสียอารมณ์เปล่า ๆ ว่าแต่เสียเถอะเมื่อไหร่จะมาขอแต่งงานกับนิตให้เป็นเรื่องเป็นราวเสียทีละ”

“คงไม่เกิน ๓ เดือนหรอก ให้เรื่องของวิไลสงบเรียบร้อยดีเสียก่อน ใจเย็นๆ ก่อนนะเดี๋ยวจะมีคนสงสัยเอาว่าเมียตายไม่เท่าไรก็แต่งเมียใหม่แล้ว..อยู่ไปแบบนี้ก่อนนะจ๊ะ”

ชายหนุ่มพูดพลอบเอาใจและโอบกอดสาวเจ้าด้วยแรงเสน่ห์หา....และให้คืนตายเถอะ..ดวงตาของนิตยาที่งดงามเย้ายวน..กลับแข็ง ๆ กลอกกลิ้งไปมา ร่างกายของเขาแข็งทื่อขยับเขยื้อนไม่ได้ ได้แต่นั่งนิ่งๆ มันไม่ใช่ตาของนิตยา..แล้วเสียงของเธอที่เล็ดลอดออกมานั้น..

“เสีย ไม่น่ามายุ่งกับอินังนี่มันเลย ไม่งั้นฉันคงไม่ตายแบบนี้”

เสียงที่เปล่งออกมาจากปากของนิตยาดูเศร้าสร้อย ซัทซัยเองจำได้ดีว่าคือเสียงของวิไลเมียที่เพิ่งตายไปนั่นเอง

“ เสียผิดไปแล้ว วิไล ยกโทษให้เสียด้วย ”

เขาได้แต่รำพึงในใจ ขยับปากพูดไม่ได้ แต่คล้ายกับวิญญาณของวิไลที่สิงร่างของนิตยา จะรับรู้ เพราะเขาได้คำตอบมาว่า

“ วิไลยกโทษให้เสีย แต่นั่งนี้วิไลไม่ยกโทษให้ มันต้องได้รับการที่ได้ทำไว้ ”

ซซซซซ แทบสิ้นสติเมื่อนิตยาใช้มือบีบคอตัวเองอย่างแรง ปากที่สวຍได้รูปอ้าค้างลิ้นยื่นยาวออกมาจากปาก ไบหน้างามที่ชวนหลงใหลนั้นเริ่มแดงก่ำและดำคล้ำขึ้นๆ ดวงตาเริ่มถลนปูดโปนเหลือกลาน มีเสียงลมหายใจติดขัดเลื้อยออกจากปากและจมูกเป็นสายน้ำเสียงสุดท้ายที่เขาได้ยิน มันเป็นเสียงกระตุกคำคอหัดคังกรือบ แล้วร่างนั้นก็สงบนิ่งไม่ไหวติง

“ นิตยา ๆ ๆ ”

เขาร้องเรียกหญิงสาวอย่างบ้าคลั่งเมื่อร่างกายของเขาขยับได้ เขารีบถลันเข้าไปประคองเธอ แต่มันสายไปเสียแล้ว วิญญาณที่ชั่วร้ายของนิตยาได้หลุดลอยออกจากร่างเพื่อไปชดใช้กรรมที่ตามสนองด้วยแรงอาฆาต ให้ตายตกไปตามกันเสียแล้ว

ซซซซซเองต้องคิดคุก ขื่อหาฆ่าคนตายอย่างโหดเหี้ยม... เขาคือต้นเหตุแห่งกรรม ลงท้ายเหลือเพียงเขาคนเดียวที่ต้องชดใช้กรรมแห่งผู้ก่อในขณะที่ยังมีลมหายใจอยู่ พันกรรมในโลกนี้เมื่อไหร่ ..นรกคงมาบัญชาเขาด้วยข้อหา ผิด ศีล ทั้ง มุสา และกาม เพื่อนๆ ที่รักสนุกอย่างเขายังมีอีกมาก.....นรกคงไม่ไม่เจ็บเหงาหรือ..

เดียร์จนาวิชา

เขตชายแดนติดต่อประเทศเขมรของภาคเหนือแห่งหนึ่ง เส้นทางแสนจะลำบาก ลำเค็ญในทุก ๆ ฤดู เป็นเวรกรรมของผู้ที่ใช้เส้นทางนี้ หมู่บ้านมะแว้ง ตั้งอยู่กลางดงไม้ อันหนาแน่น ไม่ปรากฏหลักฐานว่าผู้ใดเป็นผู้ริเริ่มในการมาลงหลักปักฐาน ถึงแม้จะเป็นกลางดงลึก แต่ก็มีผู้คนอาศัยอยู่เกือบ ๕๐ หลังคาเรือน อาจจะเป็นเพราะดินค่อนข้างต่ำ น้ำค่อนข้างชุ่ม จากต้นน้ำหลาย ๆ สายของทิวเขาตลอดชายแดน

ก่อนจะเข้าพรรษาประมาณเดือน พฤษภาคม ก่อนฝนจะมาชาวบ้านมะแว้ง ได้มีโอกาสต้อนรับพระภิกษุสงฆ์สูงอายูราว ๆ ๖๐ เศษ ท่านได้ธุดงค์ผ่านมา ท่านปรารภว่า “

เข้าพรรษาปีนี้เอาตมาประสงค์จะจำวัดที่หมู่บ้านมะแวงแห่งนี้” พุทธบริษัทต่างปริดา
ปราโมทย์เป็นอย่างนัก จึงพร้อมใจกันสร้างกุฏิขึ้น ๑ หลัง เลือกลงสถานที่เริ่มแม่น้ำเพราะเห็น
วิเวกดี

ชาวบ้านมะแวงมีอุปนิสัยชอบในการทำบุญ ถึงแม้จะเป็นหมู่บ้านที่ยากจนแต่ทุกคนมี
ศีลธรรมรักใคร่กรรมเกี่ยวกันดี จึงทำให้หลวงพ่อดวงค์ได้พำนักอย่างสบายใจ ใน
พรรษาชาวบ้านได้อยู่เย็นเป็นสุขกันมา จนกระทั่งผ่านมาถึงเดือนสุดท้ายก่อนออก
พรรษา ข้าวในนาตั้งรวง อากาศเย็นเริ่มโสมมา ท้องฟ้าที่เคยมืดมิดเพราะเมฆฝนหายไป มี
แต่ปุยฝ้ายเข้ามาแทนที่ ท้องฟ้าสีเงิน ตัดเมฆงามตายิ่งนัก แต่น้ำในห้วยเริ่มขาดแคลน

แล้วข่าวร้ายก็ได้กระจายทั่วหมู่บ้าน หมูแม่พันธุ์ที่มีอยู่ตัวเดียวของนายมิ่ง ที่เลี้ยงไว้ได้
ขุนบ้าน ได้หายไปในตอนกลางคืน นายพรานคงจี๊ซัดบอกว่า เสือมาคาบเอาไปกิน
เพราะบริเวรรอบบ้านมีรอยเท้าเสือเกลื่อนไปหมด ตั้งแต่นั้นมาวัวควายก็ทยอยหายไป
เรื่อย ๆ แม้แต่สัตว์เล็กอย่างเป็ดไก่ก็พลอยหายไปด้วยเป็นที่หวาดผวของชาวบ้านมะแวง
ใครมีวัวมีควายต่างก็นำมาผูกรวมกันไว้คอกกลางหมู่บ้านและได้ก่อไฟเปลี่ยนเวรยามกัน
อย่างแน่นหนา

พอคำห้อยต่างก็ปิดประตูหน้าต่างกันเงียบไม่ได้ยินแม้แต่เด็กที่ร้องไห้เพราะกลัวเสือ
มันจะคาบเอาไปกิน ใครจะมีธุระกลางค้ำกลางคืนมาจะไม่คนเป็นประจวบเป็นอัน
ขาด ถ้ามีปวดท้องก็กลั้นเอากลั้นไม่อยู่ก็ต้องมีคนมาคุม ไม่น้อยกว่า ๓-๖ ขึ้นคุมพร้อม
ด้วยอาวุธที่มี.. ส่วนมากจะไม่มีใครกล้าลงจากบ้านกันเลย

และวันนี้ก็เป็นอีกวันที่ชาวบ้านมะแวงต้องสยงขำขุเพราะเสือได้คาบหมูของนายอิน
นางจันทร์สองสามภรรยาเอาไปกิน หมาเลี้ยงไว้หลายตัวแต่ละตัวล้วนแต่ดู ๆ เห่าเก่ง
วันที่เกิดเหตุต่างไม่มีตัวไหนเลยที่จะส่งเสียงมาเตือน พวกมันมัวไปทำอะไรอยู่ที่ไหนกัน
พรานคงได้นำชายหนุ่มฉกรรจ์ออกตามรอยเท้าเสือก็พบเศษซากของหมูเกลื่อนกลาดไป
เป็นทาง

อีกหนึ่งอาทิตย์จะออกพรรษาหัวหน้าชาวบ้านเรียกลูกบ้านมาประชุมกันถึงเรื่อง งาน
บุญปีนี้เอาอย่างไรกันดีเพราะได้มีเสือเข้าในหมู่บ้าน และได้มีผู้กล้าหาญ ๕-๖ อาสา

ออกไปจัดการกับเสือร้ายโดยนายพรานคงเป็นหัวหน้า พรานคงให้นายวินเป็นคนเอาหมู
ออกไปผูกล่อเสือตรงกลางทุ่งแล้วพวกขางพรานคงก็ทำค้ำห้ำงที่ต้นไม้ใหญ่คอยจ้องมอง
ว่าเสือมันจะมากาบเอาหมูที่ผูกไว้เมื่อไหร่

เสือมันก็รู้ตัวไม่ยอมโผล่มาให้เห็น คืบที่สองก็แล้วจนกระทั่งคืบที่สาม ดวงจันทร์ขึ้น
๘ ค่ำแสงจากดวงจันทร์สว่างจ้า ลมเย็น ๆ เริ่มโอบตัวลงมาแต่เหล่านายพรานคงยังคงถือ
ปืนจ้องไปที่หมูที่ผูกเอาไว้ เสียงจิ้งหรีดที่พากันร้องจ้าจนแทบแก้วหูลั่นพาพร้อมใจกัน
หยุดร้องเงียบกริบแม้แต่ลมก็พลอยจะหยุดไปด้วย ลมโอบมาอีกครั้งคราวนี้ได้กลิ่นสาบ
และร่างของเสือก็ปรากฏขึ้น หมูที่ผูกไว้มันรู้ว่าภัยได้มาถึงตัวมันแล้วมันดิ้นรนอย่างสุด
ชีวิตเพื่อให้เชือกที่ผูกมัดไว้กับต้นไม้หลุดออกแต่ก็ไม่พ้นจากกรงเล็บของเจ้าลายพาด
กลอนไปได้ นายพรานคงถึงกับผงะเพราะเสือตัวใหญ่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย พอตั้งสติได้
จึงยกปืนแก๊ปเล็งและวาดกระบะบอกปืนไปที่ร่างของเสือ เสียงปืนดังสนั่นหวั่นไหว

ทุกคนเห็นชัด ๆ ว่าเสือกระเด็นกระดอนไปตามแรงของปืน แต่อะไรนั่นมันลุกขึ้นยืน
สะบัดขนเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น และก็ได้อาบเอาเหยื่อแล้วเดินหายลับไปต่อหน้า
นายพรานคง ทุกคนตลิ่งอ้าปากค้าง

รุ่งเช้าทุกคนออกตามรอยเสือไป ไม่มีแม้แต่รอยเลือดของเสือคงมีแต่เลือดของเหยื่อ
เท่านั้นปืนของนายพรานคงทำอะไรมันไม่ได้เลยหรือ ชาวเสือร้ายบุกเข้าไปคาบสัตว์
เลี้ยงของชาวบ้าน นายอำเภอและตำรวจได้ออกมาช่วยไล่ล่าเสือแต่ไม่มีวิ้ววของเสือมา
ให้เห็นเลย จนกระทั่งออกพรรษา ทุกคนลงความเห็นว่ามันคงแผ่นไปไกลไม่มาใน
หมู่บ้านนี้แล้ว ต่างคนก็ตั้งใจที่จะได้ไม่ต้องขวัญหนีดีฝ่อกันอีกแล้วต่างประกอบอาชีพกัน
ตามปกติ หลังจากออกพรรษาไปได้ ๓ วัน ลูกสาวของพรานคงเอาขนมไปให้ยายที่บ้าน
ท้ายทุ่ง ก็ถูกเสือคาบเอาไปกิน ร่องรอยเสือทะจนเหลือแต่กระดุก ดับไต่ใส่พุงหาย
เกลี้ยง มันต้องเป็นเสือตัวเดียวกับตัวเดิมนั่นเอง

ชาวบ้านมะแว้งต้องขวัญเสียอยู่กันอย่างหวาดผวาก็ครั้ง และไม่กี่วันถัดมา มีเด็กถูก
เสือคาบเอาไปกินอีก.... เบ็ดไก่อ้วควายก็เริ่มหายไป ในที่สุดพวกชาวบ้านก็อบพยพหนี
เสือกับจนเกือบจะหมดหมู่บ้าน พากันทิ้งข้าวในนาที่กำลังออกรวงเหลืองห่อ

ท่ามกลางความเงิบและน่ากลัว ได้มีเกวียนเทียมวัวบรรทุกขายสินค้าพาสองสามี ภรรยาวัยชราผ่านมาพบกับชาวบ้านซุดสุดท้ายที่ติเยมอพยพลูกเมียออกจากหมู่บ้าน พอ ชายชราเห็นดังนั้นจึงได้ถามไถ่ไต่ความมาว่าเสียร้ายได้มีก่อกวนจนเหลือทนแล้ว พ่อเฒ่า ทั้งสองก็เหมือนกันต้องรีบออกไปจากหมู่บ้านนี้ก่อนมีค้ำเคี้ยจะไม่ทันการ

ชายชราได้ฟังแล้วก็พูดขึ้นว่านี่ก็เย็นแล้วเห็นจะไม่ทันแล้ว และได้ขอร้องขอให้ทุกคน อยู่แต่ในที่พัก หากว่าคืนนี้มีเสียงอีกทีก็กริกโครมอะไรห้ามออกมาดูและส่งเสียงเป็นอัน ขาด ขายได้ไปชวนพวกผู้หญิงทำอาหารเย็นไว้กินกันก่อนที่จะมีด ฝ่ายตาก็ได้เข้าไปทำ พิธีในเกวียน

คืนวันเพ็ญเดือน ๑๒ แสงจันทร์ได้สาดส่องให้เห็นอะไรในตอนคืนได้เหมือนกับ กลางวัน เวลาผ่านไปเลยเที่ยงคืนลูกเด็กเล็กแดงได้นอนหลับกันหมดแล้วยังคงมีแต่พวก ผู้ใหญ่ที่คอยเงี่ยหูฟังว่าคืนนี้จะเกิดอะไรขึ้น และทุกคนต่างก็สอซึ้งเมื่อได้ยินเสียงหายใจ พิ๊ดฟาด เหมือนเสียงวัวควายชนกัน กลางแสงจันทร์นั้น ควายสีดำเป็นมันลำพี ๒ ตัว กำลังต่อสู้กับเสือขนาดมเหสีมา ควายตัวหนึ่งนั้นถูกร่วงตบจากเสือกระเด็นกระดอนไปแต่ ควายอีกตัวกระโจนเข้าวิดทันที่เมื่อเสือบคอควายตัวที่กระเด็น นอกจากจะไม่ระคาย หนังกวายเป็นแล้ว เสื่อยังถูกร่วงสับคอกกระดูกกระเด็นแถมถูกซ้ำด้วยการวิดของควายอีกตัวเข้า ด้านหลัง ในที่สุดเสื่อยพยายามหนีเพราะควาย ๒ ตัวรวมเสื่ออย่างไม่ให้ตั้งตัวติด

และในที่สุดควายตัวหนึ่งพุ่งชน ร่างเสือกระเด็นลอยสูงไปตกบนหลังคากระท่อม จากนั้นมันกระโจนหายไปอย่างไม่รู้ทิศทาง และไม่มีใครรู้ว่ามันไปไหน ควายสองตัว เดินสับคอกหัวสับคอกหางเฉียดกระเกวียนสองตายายแล้วร่างของควายทั้งสองก็หายวับจาก สายตาที่จ้องมองอย่างใจจดใจจ่อ

รุ่งเช้าพวกชาวบ้านที่ยังเหลืออยู่ได้พากันคิดใจ ได้เตรียมอาหารหวานคาวเพื่อไปทำบุญ เพราะเรื่องร้าย ๆ ได้มลายหายไปแล้วชาวบ้านไม่ลืมที่ไปชวนสองตายายไปใส่บาตร ด้วยกัน และพวกชาวบ้านได้พากันตะลึงอ้าปากค้างก้ำวขาไม่ออกเพราะภาพที่เห็น

ที่หน้ากุฎิร่างของของหลวงตานอนหายใจระรวย ตามตัวมีบาดแผลฉกรรจ์หลายแห่ง เลือดสด ๆ ไหลโกรกออกมาจากบาดแผล ตามร่างกายชุ่มโชกไปด้วยเลือด จมูกและปาก

ก็มีเลือดไหล อะไรหรือนั่นที่ท่อนล่างตั้งแต่ท่อนเอวลงไป เป็นร่างของเสื้อลายพาดกลอนเหลืองดำ หางสั้นระริกแสดงว่าใกล้จะสิ้นใจเต็มทนแล้ว

สายตาของหลวงตาเต็มไปด้วยความเศร้าสร้อย เหมือนจะบอกว่า มีใครบ้างอยากตกอยู่ในสภาพอย่างนี้ ทุกอย่างเป็นกฎของกรรม โดยแท้ เพราะเป็นพระแทนที่จะเจริญศีลภาวนากลับมุ่งร้ายเรียนแต่ เศรษฐกิจวิชา...ผลจึงออกมาเช่นนี้....

แล้วคุณล่ะ..

แมวอาฆาต

ข้าพเจ้ามองดูซากลูกไก่ที่โคนเจ้าห้วขโมยมันแอบย่องมากาบเอาไปกินเสีย ๓ - ๔ ตัว “อย่าให้เจอเชียวนะเองจะพาดเสียให้หลานเชียว” ข้าพเจ้ามีบ้านอยู่แถวๆชานเมือง และเดี๋ยวนี้กลายเป็นกลางเมืองไปแล้ว ข้าพเจ้าได้รับเสื้อผ้าโหลมาเย็บ เอาญาติพี่น้องมาช่วยกัน หลังบ้านเป็นที่ว่างเปล่า ข้าพเจ้าจึงได้ซื้อลูกไก่นามาเลี้ยง เมื่อเกิดเหตุเช่นนี้ขึ้น ข้าพเจ้าคอยเฝ้าจับตาวาไอ้เจ้าขโมยนั้นมันเป็นอะไรกันแน่

ข้าพเจ้าเฝ้าอยู่ถึง เกือบอาทิตย์ จึงได้เห็นเจ้าห้วขโมย มันเป็นแมวสีสวาดตัวใหญ่ มันค่อย ๆ ย่องเงิบกริบเข้าหากรงไก่ช้า ๆ มองซ้ายมองขวาอย่างหวาดระแวง ข้าพเจ้าซุ่มมองมันอยู่เงิบ ๆ คอยหาจังหวะ ก่อนไม้ในมือกระชับมัน เจ้าห้วขโมยมันไม่รู้ตัวมันยังคงย่องเข้าหาเหยื่อ เมื่อได้โอกาสข้าพเจ้าพาดไม้ลงไปที่กลางหลังของมันเต็มแรง มันสะดุ้งฟูกระโดดวิ่งไปข้างหน้า แล้วมันก็ตกลงไปในบ่อคลองน้ำ ข้าพเจ้าวิ่งตามไปดูก็เห็นมันตะเกียกตะกายด้วยขาหน้าส่วนขาหลังมันตกห้อย ข้าพเจ้ารู้ว่าหลังมันคงหัก

ข้าพเจ้าใช้ไม้ช่วยให้มันขึ้นมาจากบ่อ มันกลับขู่และกัดท่อนไม้เป็นพัลวัน ตาของมันจ้องข้าพเจ้าเขม็งแยกเขี้ยวชู่ตลอดเวลา จนข้าพเจ้าห่มันใส่อยากพาดให้ด้วยไม้ให้ตายคามือนัก แต่ก็ทำไม่ลงจึงโยนไม้ทิ้งเดินกลับเข้าบ้าน คิดว่ามันคงเซ็ด คงจะไม่มาขโมยลูกไก่มาอีก

แต่ข้าพเจ้าคิดผิด ถ้าฆ่ามันเสียแต่ตอนนั้น ข้าพเจ้าคงไม่ต้องมานั่งเสียใจจนถึงทุกวันนี้ ไอ้แมวนั้นมันหายไปเป็นเดือนจนข้าพเจ้าลืมไปแล้ว มันแอบมาตอนไหนไม่ทราบ กลับมาราวนี้มันไม่ได้มาขโมยไก่กินมันกลับพกความพยาบาทมาเล่นงานข้าพเจ้า

โดยตรง วันนั้น ข้าพเจ้ากินข้าวเที่ยงเสร็จแล้วก็เดินออกไปที่หลังบ้าน แมวตัวนั้นมันมาจากไหนไม่รู้ข้าพเจ้าไม่เห็น มันกระโจนเข้าไปใส่กลางหลังข้าพเจ้า ทั้งกัดทั้งข่วนจนข้าพเจ้ากระโดดโหรง แล้วเลือดก็ออกมาตามรอยที่เจ้าวรายร้ายมันฝากไว้ มันกระโดดวิ่งหายเข้าไปป่าดงหญ้าที่บ ความเจ็บปวดเล่นเข้ามาข้าพเจ้ารีบเข้าบ้านไปหาหมอทำแผลหมดไปหลายตั้งค์

ข้าพเจ้าถามหาเจ้าของแมวตัวนั้น เสาะถามเท่าไรก็ไม่มีคนรู้จักดังนั้นข้าพเจ้าจึงออกตามล่ามันในพงหญ้า คิดว่ามันคงหลบซ่อนตัวอยู่แน่ ๆ ข้าพเจ้าถือปืนลูกซองกระชับมัน ถ้าขึ้นปล่อยมัน ไปจะเป็นอันตรายกับคนอื่นและข้าพเจ้าด้วย แต่ไม่เห็นแม้แต่เงาไร้วีแว่ยังกับมันรู้ตัวอย่างนั้นแหละ

เมื่อหาไม่พบข้าพเจ้าก็ถอยออกมาตั้งหลักใหม่ สักวันคงได้เจอมันเข้าจนได้นั้นแหละ คราวหน้าจะไม่ปล่อยให้มันรอดมือไปได้ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ประมาทคอยระวังตัวตลอดเวลา...แต่ฝ่ายจ้องกับฝ่ายระวังมันมีโอกาสนิดกัน ข้าพเจ้าพลาดเป็นครั้งที่สอง ไร่วรายร้ายมันซ่อนตัวอยู่ในกอหญ้าเล็กๆข้างโอ่งน้ำ มันพุ่งเข้าสวนออกมากัดข่วนที่ขา ข้าพเจ้าตะสวนออกไป จนมันกระเด็นและวิ่งหายเข้าไปในพงหญ้า ข้าพเจ้ายกปืนแล้วกดเบรียงตามไป มันชนะข้าพเจ้าอีกเพราะแม้แต่ลอยเลือดสักหยดก็ไม่เห็น นี่ยังคิดนะที่ข้าพเจ้าใส่กางเกงยีนส์ไม่จั้นเนื้อคงจะหลุดออกมาเป็นกระจุก แต่ก็เรียกเลือดจากรอยแผลได้เหมือนเดิม

ข้าพเจ้าจ้างเด็กแถวนั้น ช่วยกันถางหญ้าให้โล่งเตียน ย้ายโอ่งไปไว้หน้าบ้าน เพื่อป้องกันเจ้าวรายมาลอบทำร้ายข้าพเจ้าอีกและประกาศให้รางวัลแก่ผู้ที่จับหรือฆ่าเจ้าแมวตัวนั้นได้ คราวนี้มันหายไปในาน จนหญ้าที่ถางไว้ขึ้นรกเหมือนเดิม ข้าพเจ้าก็ตายใจว่ามันคงไม่มาแล้ว อ้อยเป็นน้องเมียที่มาช่วยเราเย็บผ้าและเป็นผู้ที่รับเคราะห์แทนผมอีกคน อ้อยกินข้าวเสร็จแล้วออกไปล้างจานหลังบ้านและเลยไปเอาข้าวให้ไก่กิน มันพุ่งออกจากพงหญ้ากัดข่วนเข้าที่น้องของอ้อย อ้อยตกใจร้องวิ๊ดวายลั่น เจ้าแมวนรกรรมกระโจนหนีเข้าไปพงหญ้าอีกตามเคย

ข้าพเจ้าเพิ่มรางวัลเป็นเท่าตัวอีกถ้าใครรู้ที่แหล่งหลบซ่อนของมัน เย็นวันนั้นข้าพเจ้าไปซื้อปลาที่ตลาดและคลุกยาเบื่อเอาไปวางไว้ตามพุ่มกอหญ้าที่คิดว่ามันคงจะมากิน แล้ว

ก็ได้ผล แต่ไม่ใช่เจ้าวายร้ายนั้นหรือคะ ที่ตายคือหมาข้างบ้าน 2-3 ตัวที่รับเคราะห์แทน
เจ้าของหมาตระกูลแห่งซั๊กหักกระดูกคนทำ ว่าใจชั่วไม่กลัวบาปกลัวกรรม ถ้าเขารู้ว่า
เป็นข้าพเจ้า... ไม่ยากนักภาพเลย เพราะพี่แกเป็นนักเลงใหญ่ของที่นี่ด้วย

แล้ววันอาสานของเจ้าแมวนรคนั้นมาถึงอย่างง่ายดาย โดยไม่คิดไม่ฝันมาก่อนเลย วัน
นั้นเป็นวันพระอ้อยกั้มเมียของข้าพเจ้าไปทำบุญที่วัด จึงได้พบกับมัน โดยบังเอิญ แล้วรีบ
มาบอกข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเห็นมันนอนหลับสบายอยู่ในวัดนี่นั่นเอง ข้าพเจ้าจึง
เต็กวัดให้ช่วยจับมันใส่กล่องหรือกว่าหนูที่บ้านของข้าพเจ้าชุกชุมมากอยากได้แมวไป
ปราบหนู เมื่อจับมันได้แล้วจัดการผูกกล่องมัดอย่างแน่นหนาเอาขึ้นรถกลับไปบ้านและ
รอให้ตะวันตกดินเสียก่อน พอฟ้ามืดข้าพเจ้าหิ้วกล่องเจ้าวายร้ายไปที่บ่อหลังบ้านมันคง
จะรู้ชะตากรรม มันร้องตะกุกตะก่องไปตลอดทาง ข้าพเจ้าโยนมันลงไปบ่อน้ำ เอาไม้ค้ำ
ไว้ให้กล่องจม เสียงคืน โครมครามและฟองอากาศขึ้นสักประมาณ 5-7 นาทีก็สงบ

หลังจากนั้นกิจการเย็บผ้าข้าพเจ้าก็ขาดทุนลงตามลำดับ จนต้องเลิกไปในที่สุด ข้าพเจ้า
กับเมียต้องไปทำงานเป็นลูกจ้างในโรงงานอยู่หลายปีถึงได้เก็บเงินตั้งตัวได้ใหม่ คงจะ
เป็นเวร - กรรม ทันตาเห็นก็ได้ เดียวนี้ข้าพเจ้ากับเมียได้เลี้ยงแมวเพื่อชดใช้หนี้กรรมที่ทำ
เอาไว้กับแมวตัวนั้น และก็ไม่ทราบเจ้าวายร้ายนั้นมันกลับมาเกิดใหม่ เพื่อจองเวรกับ
ข้าพเจ้าหรือเปล่า เพราะเจ้าลูกแมวตัวกระเปี้ยก มันมีพฤติกรรมเหมือนกันไม่มีผิด และ
จากสายตาของมันที่มองข้าพเจ้า คิดแล้วเสียวสยอง...

เต่าวัดพยาบาท

พรานคงและคนรุ่นเก่า ๆ ให้สัจจะปฏิญาณว่า ถึงจะล่าสัตว์ก็จริง แต่จะไม่ล่าและฆ่าถึง
ค่าง บ่าง ชนิ เพราะสัตว์เหล่านี้เมื่อถลกหนังออกแล้ว มีสภาพคล้ายเด็กทารกแดง ๆ และ
เลือกไม่ฆ่า ช้าง เต่า เพราะสัตว์ที่วานี้ อายุยืน การฆ่าสัตว์ที่อายุยืนนั้นท่านว่า ...ชดใช้เวร
ใช้กรรมกันชาติตกรกหลายขุมนัก

หลายคนพูดเล่น ๆ ว่า กรรมนั้นมนุษย์สร้างกันเยอะเหลือเกินมากเสียจนสิ้นเมืองนรก
แล้ว ยังไงก็ไม่เบาบางลง ดังนั้นเมื่อมนุษย์ยังไม่วางมือจากกรรม ก็ให้กรรมนั้น จัดการ

ลงโทษเสียแต่เมืองมนุษย์เพื่อแบ่งเบาเมืองนรกบ้าง คนที่ไม่เชื่ออาจจะหัวเราะเยาะว่างม
าย พวกโบราณล้ำสมัย เป็นความเชื่อของบุคคล เพราะอะไรๆที่ถึงขั้นเป็นเวรเป็นกรรม
ต่อกันนั้นมักจะทันตาเห็นในชาตินี้ภพนี้แน่แหละ

นายชาติมีอาชีพเก็บมะพร้าวขาย เพราะพ่อของนายชาติมีที่ดินอยู่หลายไร่ เป็นมรดก
จากพ่อแม่ ทิ้งไว้ให้ การหากินเลี้ยงชีพของนายชาติจึงไม่ฝืดเคือง เขาได้แต่งงานกับสาว
หมู่บ้านเดียวกันและมีลูกด้วยกัน 2 คน นิสัยของนายชาติค่อนข้างไปทางเกร ซอบค่อมเห
ล้าเล่นการพนัน พรรคพวกเพื่อนฝูงของนายชาติมีนิสัยคล้ายคลึงกัน

เป็นความจริงที่ว่า คนค่อมเหล้าเก่งมักทำอาหารเก่งและอาหารแปลก ๆ สิ่งที่ไม่โปรดปราน
มากที่สุดก็คือเต่า สัตว์ที่เคลื่อนไหวได้ช้า ไม่มีอาวุธป้องกันตัว ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร
จะเอาเต่าอย่างสด หรือว่าจะให้นายชาติทำอย่างไรกับเต่าก็บอกมานายชาติทำได้ทุกอย่าง
ขอให้บอกมา การฆ่าเต่าเป็นพฤติกรรมที่แปลก เต่าตะพานน้ำนั้นนายชาติกินเป็นประจำ
วันไหนมีติดตลาดนัด นายชาติจะให้ภรรยาไปหามาเต่าตัวเล็ก ๆ มา สรรูปแล้วเขามีฝัดเนื้อ
เต่า ยำเต่า เป็นกับแกล้มประจำ

วิธีการทำเต่าเป็น ๆ เอาเนื้อออกจากกระดองนั้น นายชาติจะก่อกองไฟแล้วเผาเต่าทั้ง
กระดองทั้งตัวความร้อนทำให้เต่าดิ้นทุรนทุราย นายคำจะเอาก้อนหินวาง ทับ เพื่อไม่ให้
เต่าหนี จนกระทั่งเต่าตาย

เคยมีคนถามนายชาติว่า “อย่างนี้เต่ามันก็ร้อนสิ ” นายชาติตอบว่า “ เออ...ก็ร้อนซิจะ
ไม่จิ้นเต่ามันจะตายหรือ ” คำตอบของนายชาติมิได้แสดงถึงความเจ็บปวดที่เต่าได้รับ
ตรงกันข้าม กลับกลายเป็นสิ่งที่ภูมิใจในการกระทำเสียอีก

พวกที่ถามต้องสำหหน้าและแสนที่จะสงสารเต่าที่จะต้องโดนโยนเข้ากองไฟ..... “ เฮ้อ
...ไม่น่าทำมันเลย ”

นายชาติกลับตอบว่า “ ก็ของกินอร่อยนี่หว่า.. ”

“ ไม่กลัวบาปกลัวกรรมบ้างหรือ ”

“ อืม ้วย...บาปกรรมไม่รู้จัก ” เป็นคำตอบที่คนในหมู่บ้านได้ยินเสมอจนชินหู

๑ ปีต่อมา เดือน ๑๐ ฤดูน้ำหลาก ทางเหนือจะมีน้ำท่วมเต่าใหญ่ที่มีรูปแกะสลักกระดอง ด้านหลังไว้เป็นชื่อท่านสมภารคนเก่าซึ่งมรภาพไปแล้ว ลักษณะขนาดของเต่าบ่งบอกถึงอายุเต่าตัวที่ตัวนี้มากกว่าอายุนายชาติเสียอีกแน่นอน

ปีนั้นน้ำเหนือมากจนเต่าตัวนั้นหลุดออกมาจากบ่อ ไม่มีใครรู้ว่าไปไหน ชาวบ้านมีความห่วงเต่าตัวนั้น ได้สอบถามยังที่ต่าง ๆ ชาวบ้านถือว่าเต่าตัวนี้เป็นเต่าศักดิ์สิทธิ์ มีคนเคยถูกหอยมาแล้ว เพราะได้มาบนบานกราบไหว้เต่าและก็ได้ผลตามที่ขอกันก็หลายเจ้า พวกที่เคารพเต่าว่าเป็นเต่าศักดิ์สิทธิ์ได้พากันไปบนบานตามเจ้าที่ต่างๆ เพื่อให้เต่าตัวนี้ได้กลับมาอยู่ที่วัดเหมือนดังเดิม นายชาติรู้เรื่องนี้ทั้งหมดด้วยความขบขันที่ชาวบ้านเชื่อซำในในสายตาของนายชาติยิ่งนัก เพราะที่จริงแล้วนายชาติได้จับเอาเต่าที่ชาวบ้านตามหาตัวนั้นมาขังไว้

บ้านนายชาติไม่ได้ห่างจากวัดสักเท่าไร วันนั้นเขากำลังจับปลาอยู่ในสวน ได้พบเต่าที่หลุดมาจากวัด สิ่งแรกที่คิดก็คือ ผัดเผ็ดเต่า ต้มยำเต่า และเนื้อเค็ม ตามรูปแบบของคนที่ไม่คิดถึงเวรกรรมจะแก้กรรมเหล่าทำเดี๋ยว เรื่องนี้ก็รู้กันในแวดวงญาติ ๆ ไม่กี่คน ทุกคนไม่เห็นด้วยกับเจตนาที่นายชาติจะฆ่าเต่าเอาเนื้อมากิน ทุกคนห้ามปราม และให้คืนเต่าแก่วัดเสีย

นายชาติกลับเห็นเป็นเรื่องตลกแทนที่ตามที่ญาติบอก กลับขอร้องทุกคนที่รู้ยาแพรงพรายให้รู้เป็นอันขาด และแล้ววันนั้นก็มาถึง

นายชาติก่อไฟ พร้อมกับมัดเต่าติดกับแป้นน้ำเหล็กขนาด ๒ นิ้ว ยาวเกือบเมตร เพราะเต่ามีขนาดใหญ่เกือบเท่ากระทะใบบัว ที่ชนบทให้หุงข้าวกระทะ

ภาพที่ชวนเวทนาจือภาพเต่าถูกนำมาเผาไฟ แบบหมูหัน นายชาติได้พรรคพวกที่ชอบเนื้อเต่ามาร่วมกรรม เพราะคอเหล่าเหมือนกัน

ไฟนั้นลุกโหมแรง จนเพื่อนนายสินให้ลาไฟเต่าจะไหม้ พร้อมกับลากเต่าออกมาจากกองไฟ แต่ผัดคาด เต่านั้นแสนจะทนทายาท พอพ้นจากการเผาที่เกียกตะกายดิ้นรนด้วยความเจ็บปวด แสนสาหัส แทนที่นายชาติจะมีจิตเวทนา กลับด่าซ้ำลงไฟอีกว่า

“ ตายยากนักหรือมีง ... เดียวรูเอง ”

ไม่พูดเปล่า นายชาติผู้มีจิตศุขบาปก็คิดว่ามีคปาดตาลอันคมกริบหมายจะเชือด แต่ตำ
รู้ทันจึงหดหัวอยู่ในกระดองจะทำยังไงมันก็ไม่ยอม โพล่หัวออกมา จนแล้วจนรอด ใน
ที่สุดนายชาติใช้คิบบเหล็กขนาดเขื่องแห่เข้าไป พร้อมกับคิบบจุมกตำผู้นำเวทนาออกมา
และใช้มีคปาดตาลอันคมกริบเชือดคอตำจนขาด เลื่อนฟุ้งเป็นน้ำ ตำขึ้นชาด้น แต่นาย
ชาติกลับเห็นเป็นรื่องนำรำคาญ หลังจากนั้นก็แปรสภาพเป็นอาหารจานเด็ดแก้มเหล่า
สนองกิเลส

เพียงอาทิตย์เดียวผ่านไปกรรมเริ่มคิดบัญชีสะสางทันที มันเกิดขึ้นเมื่อนายคำกำลังขึ้น
มะพร้าวที่สวน เกิดพลาดร่างลอยละลิวตกลงมาหลังกมาหลังกฟาดกับคันดินขอบท้องร่อง
อาการหนัก นายชาติตกจากต้นมะพร้าวสูงถึง ๑๒ เมตร ไม่มีผู้ใดเห็นเหตุการณ์ นายชาติ
คลานกลับบ้านด้วยความลำบากเพราะกระดูกหลังหัก ถึงบ้านก็ลุกไม่ได้ สลอบอยู่หลาย
ชั่วโมงจึงลุกขึ้นมา

ลูกเมียมาเห็นจึงช่วยกันนำขึ้นบนบ้าน แต่เนื่องจากนายชาติเป็นคนมีฐานะดี จึงให้หมอ
มารักษาที่บ้านซึ่งต้องเข้าเฟือกที่สันหลัง นอนขยับขยี่อนตัวไม่ได้ ญาติ ๆ ลงความเห็น
ว่าเป็นเพราะกรรมที่มันตามมาทัน ที่นายชาติได้ฆ่าตำมานักต่อนักแล้ว ถึงได้เป็นเช่นนี้
นายชาติไม่พอใจตวาดไปว่า

“ รำคาญจริงโวย...ข้ากินตำมาตั้งแต่หนุ่มไม่เห็นเป็นอะไร กะอีแค่ตำตัวใหญ่ตัวเดียว
เป็นรื่องพุดกันนำรำคาญ มันจะสำคัญกันสักเท่าไรรกันเชียว ”

ญาติ ๆ นั้นรู้กันเต็มอก แต่ก็จใจเพราะนายชาติเป็นคนหัวดี และอาการก็ไม่ดีขึ้นเลย
เขาอยู่ในสภาพเป็นอัมพาต จนเย็นวันหนึ่ง เกิดไฟลุกไหม้ท่วมบ้านของนายชาติ
โดยเฉพาะตรงที่เขานอน ชาวบ้านพากันแตกตื่นมาช่วยกันดับไฟกัน โกลาหล กว่าจะดับ
ไฟได้นายชาติก็เกือบกลายเป็นศพ ไฟไหม้ตามตัวพุงอง หน้าชำโครงหลังคาบ้านก็ได้
หักลงมาตีหน้าจนตั้งจุมกหักอีก

สภาพนายชาติตอนนี้เหมือนซากศพที่ยังหายใจได้ หลังจากเกิดเหตุแล้ว จึงพบว่าก่อน
เกิดเหตุนายชาติคงได้ตะกุกตะกายจะหยิบสิ่งของ มือซึ่งประสาทควบคุมไม่ได้จึงไปปิด

ตะเกียงน้ำมันล้ม ไฟจึงลุกไหม้ที่เขานอน เหมือนกรรมมาซ้ำเติม แผลจากกระดูกยังไม่หาย ตั้งจมูกที่หักก็เริ่มเน่าเป็นหนอง สารพัดหมอทั้งหมอลวง หมอชาวบ้านก็จนปัญญา

โรคเกิดจากเวรกรรมนั้นไม่ว่าจะเยียวยาด้วยอะไรก็หายยากหรือไม่หายเลย เวลานอนก็ละเมอร้องโวยว่า เห็นเต่ามาคอยรับวิญญาณเต็มไปหมด หลังจากทรมาณได้เดือนเศษ ๆ นายชาติทุนทรายเป็นที่น่าสงสารแก่ญาติ ๆ ก่อนจะสิ้นลมสภาพนั้นไม่แตกต่างอะไรกับเต่าที่เผาไฟ

ยัง.....บัญชียังถูกสะสางอีกในอบายภูมิแน่นอน และจะต้องเกิดมาให้เขาเผาไฟเขาฆ่า เชือดคออีกจนกว่าจะครบวงจรกรรมที่สร้างไว้พร้อมดอกเบี้ยกรรม ตามกฎของกรรม.....

กรรมตามทัน

ข้าพเจ้าเป็นคนภูเขานานแท้และดั้งเดิม ของเผ่ามูเซอแดงแห่งหนึ่ง พวกคนมูเซอ ดำรงชีวิตอยู่ด้วยการทำไร่เลื่อนลอย ย้ายถิ่นบ่อย ๆ ด้วยสาเหตุเมื่อทำไร่ไปนาน ๆ ที่เดิมดินจะจืด ปลูกอะไรจะไม่ได้ผลผลิตเท่าที่ควร อาชีพหลัก ๆ ของพวกมูเซอคือ การเกษตร ปลูกข้าวไร่ ข้าวโพด และ ฯลฯ เมื่อเวลาว่างจะออกไปล่าสัตว์ เพื่อนำมาเป็นอาหาร ข้าพเจ้ากับน้ำชาย หลังจากทำเสร็จจากงานไร่แล้ว มักจะชวนกันออกไปล่าสัตว์ เพื่อนำเอาน้ำมาเก็บไว้เป็นเสบียงอาหารเป็นประจำ ไม่ว่าสัตว์เล็กหรือสัตว์ใหญ่แล้วแต่จะหามาได้

เมื่อข้าพเจ้ากับน้ำชายล่าสัตว์เหล่านั้น จะใช้อาวุธปืนยิงทันที พอได้สัตว์เคราะห์ร้ายเหล่านั้นแล้วก็จะแบกกลับบ้าน แต่ระหว่างทางจากลั่นนั้นข้าพเจ้ากับน้ำชายจะทำการขัด หลาวไม้ไผ่ เพื่อตัดสัตว์ตามค่านสัตว์ ที่สัตว์เหล่านั้นอาศัยเป็นทางเดินประจำ

เมื่อสัตว์เคราะห์ร้ายเดินสะดุดเชือก หลาวไม้ไผ่ก็จะทำงานทันทีโดยพุ่งเข้าแทงสัตว์ตัวที่เข้ามาสะดุดเชือกให้ตายคาที่ บางตัวมีความอดทนตายยากหน่อย ก็จะกระเสือกกระสนดิ้นรนอยู่บริเวณนั้น

พอรุ่งเช้าข้าพเจ้ากับน้ำชายจะออกไปดูหลาวที่ปักไว้ในแต่ละแห่ง บางแห่งก็จะพบสัตว์จะถูกหลาวพุ่งเสียบตายคาที่ แต่บางแห่งก็ไม่ตายน้ำของข้าพเจ้าจะใช้ปืนยิงซ้ำให้ตาย จาก

วันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ข้าพเจ้ากับน้ำได้กระทำในสิ่งที่ว่านี้ โดยไม่รู้ว่ามันเป็นการสร้างบาปสร้างกรรมอย่างมหันต์ การเบียดเบียนชีวิตของสัตว์ทั้งหลายเพื่อเอามาเป็นอาหารก็ดี แต่จะรู้ไหมว่าสัตว์ทั้งหลายเหล่านั้นก็มีชีวิตจิตใจรักชีวิตและกลัวตาย เหมือนกับมนุษย์เรา ๆ ทั้งหลาย ที่ไม่ต้องการให้ใครมาเบียดเบียนทำร้ายชีวิตเช่นกัน มีครั้งหนึ่งที่ข้าพเจ้าต้องจดจำไปตลอดชีวิตอย่างไม่มีวันลืม เพราะเช้าวันหนึ่งข้าพเจ้ากับน้ำได้ชวนกันออกไปตรวจตามจุดที่ได้วางหลาวไว้ เมื่อไปถึงพบหมึกควายตัวหนึ่ง ถูกหลาวไม้ไผ่พุ่งเสียบข้างลำตัว ข้าพเจ้าและน้ำคิดเอาเองว่าหมึกควายตัวนั้นคงจะตายแล้ว น้ำจึงเดินเข้าไปใกล้ ๆ และแล้วสิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น หมึกควายตัวนั้นลุกพรวดพราดขึ้นมาทันที ทั้ง ๆ ที่หลาวไม้ไผ่ยังเสียบเคอยู่ มันใช้อุ้งตีนตบเข้าไปที่ใบหน้าของน้ำหลายที จนหนังและใบหน้าพร้อมลูกนัยน์ตาหลุดออกมาทั้งสองข้าง แล้วร่างของน้ำก็ล้มลง ร่างฟาดกับพื้นขาดใจตายทันที โดยไม่ได้พูดอะไรสักคำเดียว

เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นรวดเร็วมาก หมึกควายตัวนั้นก็หมดแรงล้มลงขาดใจตายเคียงข้างกับน้ำชายนั่นเอง ข้าพเจ้าตกตะลึงต่อสิ่งที่เกิดขึ้นคำหูดำดา แทนที่จะเข้าไปช่วยเหลือหรือนำข่าวร้ายมาไปบอกแก่ญาติพี่น้องให้รับรู้ กลับกลายเป็นว่าข้าพเจ้าบันดาลโทสะโกรธอาฆาตแค้นหมึกตัวนั้น ที่ตบน้ำจนถึงแก่ความตาย

ขณะเดียวกัน ข้าพเจ้ามองเห็นลูกหมึบนต้นไม้ใหญ่ไม้ไผ่กลก้นนั้นจึงรู้ว่ามันเป็นหมึกแม่ลูกอ่อน ที่ยังต้องดูแลลูก ๆ ของมัน เจ้าลูกหมึกถูกอารมณ์แค้นของข้าพเจ้าบดบังเสียแล้ว โกรธแม่หมึกกลับมาอาฆาตลูกหมึน้อย ซึ่งยังไม่รู้เดียงสา ด้วยความแค้นแม่หมึกที่คร่าเอาชีวิตของน้ำข้าพเจ้าไป จึงได้ปีนต้นไม้ขึ้นไปหาลูกหมึก พอได้ระยะปืนจึงลั่นกระสุนทันที ด้วยแรงอาฆาตแม่หมึกที่ทำให้น้ำตาย ลูกหมึกที่ยังเล็กและด้วยสัญชาตญาณก็พอจะเข้าใจว่ามีมนุษย์ใจร้ายหมายจะเอาชีวิตของมัน มันก็มีความโกรธแค้นเคืองที่แม่ของมันถูกมนุษย์ฆ่าตาย เยี่ยงมนุษย์ ลูกหมึกกระโจนใส่ข้าพเจ้าขณะเดียวกัน ข้าพเจ้าก็เหนียวไถป็นสวนออกไป ตอนนั้นชีวิตแลกด้วยชีวิต ร่างของลูกหมึกที่มีน้ำหนักมากลอยลงมาปะทะกับข้าพเจ้าจนพลัดตกจากต้นไม้พร้อม ๆ กัน สลบไปนานเท่าไรไม่ทราบ มารู้อีกตัวอีกครั้งพบว่าตัวเองนอนอยู่ที่บนบ้านพร้อมญาติ ๆ ซึ่งพวกเขาบอกว่าข้าพเจ้าเจ้าสลบไปถึง 2 วัน

ระหว่างที่ข้าพเจ้ากับน้ำไม่กลับบ้าน พวกญาติเขาจึงได้ออกตามหา จึงมาพบพวก
ข้าพเจ้านอนสลบอยู่ มีน้ำ แม่หมี ลูกหมี นอนตายเรียงกัน จึงได้ทำการฝังทั้งสัตว์และคน
ไว้ตรงนั้น ส่วนตัวข้าพเจ้านั้นได้รับบาดเจ็บแขนขาหัก ระหว่างที่ป่วยอยู่นั้น ข้าพเจ้าจะ
โทษผีทั้งหลายทั้งมวล ผีฟ้า ผีป่าที่เสียดแทงนั้บถือไม่เห็นช่วยคุ้มครองให้เราปลอดภัย
เลย ตอนนั้นพวกข้าพเจ้ายังไม่มีศาสนาอะไรนอกจากผีป่า ผีเขา และยังไม่รู้บาปบุญคุณ
โทษแต่อย่างใด แขนขาหัก กว่าจะรักษาหายก็กินเวลาเข้าไปถึง 2 ปี

หลังจากอาการทุเลาและแข็งแรงแล้ว แต่ก็ยังไม่เป็นปกติ ข้าพเจ้าก็หาได้หลบจำไม่
ยังชักชวนเพื่อน ๆ เข้าป่าล่าสัตว์อีก จะด้วยบุญของข้าพเจ้าหรืออย่างไร ไม่ทราบทำให้ได้
พบสิ่งที่ไม่เคยรู้มาก่อนเลย ระหว่างทางขึ้นเขาหลงห้วยที่จะไปล่าสัตว์นั้น ข้าพเจ้าพบกับ
พระพุทธรูปองค์หนึ่ง ปีกกลดอยู่ในป่าตรงทางที่จะผ่าน

ข้าพเจ้าจึงแอบดูพฤติกรรมของพระจึงไม่ได้ออกไปล่าสัตว์ตั้งที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก ตอน
นั้นข้าพเจ้าไม่รู้จักพระรู้จักเจ้าจึงแอบดูอยู่ทั้งวันทั้งคืนก็เห็นท่านนั่งอยู่ในกลด บางครั้งก็
ออกไปและกลับเข้ากลด เป็นอยู่อย่างนั้นหลายรอบ จนข้าพเจ้าสงสัย

วันรุ่งขึ้นจึงชวนเพื่อนไปถามพระองค์นั้น ท่านถามพวกข้าพเจ้าว่าจะไปที่ไหนกัน
ข้าพเจ้าจึงตอบไปว่าจะไปล่าสัตว์ ท่านจึงได้อธิบายถึงการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต และบาปบุญ
คุณโทษ จะเป็นเงาตามตัวไปหลายภพหลายชาติ ทั้งชาตินี้และชาติหน้า แม้ตายไปแล้ว
กรรมนั้นก็ติดอยู่กับลูกหลานที่ไม่รู้เรื่องราว กรรมที่ก่อไว้หากรุนแรงก็จะตามมา
ตอบสนองรวดเร็วเช่นกัน คำนี้เองทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องของน้ำที่ตายไป เพราะหมี
แม่ลูกอ่อนตบจนตาย ข้าพเจ้าเพิ่งจะรู้ว่าบาปบุญ คุณโทษเป็นอย่างไร ถ้าไม่ได้พระชงค์
องค์นี้ ท่านสงเคราะห์พุดให้ข้าพเจ้าหูตาสว่างแล้ว หูตาข้าพเจ้าคงบอด จิตใจไม่สงบไม่
ตลอดชีวิต และคงสร้างบาปกรรมไปจนตลอดชีวิตเช่นกัน ท่านทั้งหลายลองคิดดูเถิดว่า
ข้าพเจ้านั้นจะมีหนีกรรมติดตัวไปอีกสักเท่าไร

บัดนี้ข้าพเจ้าได้เลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิต โดยสิ้นเชิง เลิกนับถือผีป่า ผีฟ้าทั้งหลาย หันหน้าเข้า
พุทธศาสนานำลูกหลานเข้ามาบวช ที่ตัวเมืองเชียงใหม่ ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะยึดมั่นในพุทธ
ศาสนาต่อไปและจะทำแต่คุณงามความดีไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ธรณีสูบลูกทรพีไฉ่แม่

จากบันทึกของคุณอนุชาติ อินทรพรหม

เมื่อราว ๕๐ ปีผ่านมาที่ลพบุรี สมัยที่บ้านเมืองยังไม่เจริญเช่นทุกวันนี้ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพทำไร่ทำนาเลี้ยงชีวิต

ณ เชิงเขาสะพานนาค มีหมู่บ้านหมู่บ้านหนึ่งที่ท้ายหมู่บ้านมีกระท่อมหลังคามุงแฝกหลังหนึ่ง เป็นที่อยู่อาศัยของ ๔ ชีวิต มีหญิงชราผู้เป็นแม่ ลูกชาย - ลูกสะใภ้ และหลานน้อย ลูกชายชื่อทองเป็นคนเจ้าอารมณ์ โมโหร้าย มุทะลุคุดัน ชอบเล่นการพนัน ดิดสุรยาเสพติด วันๆการทำงานไม่ทำเอาแต่ดื่มสุรฮาเล่นการพนัน แม่กับเมียจะลำบากอย่างไรก็ช่าง

ผู้เป็นเมียจึงออกไปทำไร่หาเลี้ยงครอบครัวทุกวันปล่อยให้แม่ผัวกับลูกน้อยเฝ้าบ้าน เหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนี้เรื่อยมาจนกระทั่งวันหนึ่ง ย่ากับหลานอยู่ด้วยกันสองคน ย่าแก่แล้วจึงงกๆเงินๆด้วยความชราตามหลานไม่ค่อยจะทัน หลานน้อยก็แสนชนคอยลักหนีไปเที่ยวอยู่เรื่อย

ตะวันบ่ายคล้อยผู้เป็นย่าจัดแจงเข้าครัวหุงหาอาหารไว้คอยลูก ย่ากำลังทำครัวเพลิน หลานน้อยได้โอกาสหนีไปเล่นน้ำใน โองข้างล่าง น้ำมีเพียงครึ่ง โองหลานนอนจ่อมจนจะตักน้ำมาเล่นแต่ตักไม่ถึงจึงปีนปากโองพยายามตักน้ำให้ได้ บังเอิญพลาดหัวที่ตกลงไปในโองดินขลุกขลิกอยู่ จะขึ้นก็ไม่ได้ หายใจก็ไม่ออกทวนทวาย ฝ่ายย่าอยู่ในครัวได้ยินเสียงหลานดิ้นจึงรีบออกมาดูเห็นแต่เท้าโผล่ออกมาจึงรีบคว้าหลานขึ้นจากโอง อนิจจา.... ส่ายเกินไปเสียแล้วเด็กน้อยขาดใจตายเสียแล้ว

หญิงชราตกใจแทบสิ้นสติ ได้แต่กอดศพหลานร้องไห้คร่ำครวญปึมว่าจะขาดใจ เพื่อนบ้านเดินทางผ่านมาจึงแวะเข้าไปดูเห็นหญิงชราอดศพหลานร้องไห้อยู่ สอบถามก็รู้สาเหตุจึงให้คนไปตามเอาลูกชายลูกสะใภ้ของหญิงชราให้กลับมาบ้าน

ที่วงการพนันเจ้าทงร่ำสุราได้ที่เข้าเล่นการพนันกำลังเสียอารมณ์ไม่ดี พอมีคนไปส่งข่าวว่าลูกชายตายจึงรีบกลับบ้านด้วยความเสียใจ มาถึงบ้านเห็นแม่กับเมียร้องไห้อยู่ข้างศพลูกชายท่ามกลางเพื่อนบ้าน เจ้าทงยิ่งเสียใจบวกด้วยความเมาและอารมณ์เสียจากพนันจึงอะอะตืดตึงตะคอกถามแม่ด้วยเสียงอันดังถึงสาเหตุที่ลูกของตนทำไมจึงตกน้ำตาย

ผู้เป็นแม่เห็นเจ้าทงอะอะจิ้งจั่งเสียงดังก็ใจคอไม่ค่อยดี ปากคอสั้นจับต้นชนปลายไม่ถูก เพื่อนบ้านจึงเล่าให้ฟังแทน เมื่อรู้เรื่องแทนที่เจ้าทงจะระงับยับยั้งอารมณ์กลับมีโมโหโทสะเพิ่มขึ้น ชี้น้ำคำแม่อย่างเดือดดาลว่าไม่ดูแลหลานให้ดี แม่ได้แต่ตกใจกลัวตัวสั่น

เจ้าทงลืมตัวขาดสติยับยั้งชั่งใจระชากมีดเห็นบอยู่ข้างฝาบ้านตรงเข้าไปหมายจะฆ่าแม่ให้ตายด้วยความแค้น เพื่อนบ้านที่เห็นเหตุการณ์เห็นทำไม่ดีจึงเข้าขัดขวางจับกุมไว้พร้อมว่ากล่าวเตือนสติ แต่เจ้าทงหน้ามืดตาตายเสียแล้วออกแรงสะบัดคืนจนหลุดกระโจนหนีเข้าหาแม่

หญิงชราเห็นทำไม่ดีจึงออกวิ่งหนีจากบ้าน ให้อูกลูกรุ่นยังไม่ลดละไล่กวาดตามแม่ไปติดๆอย่างไม่ลดละ หญิงชราวิ่งกระเซอะกระเซิงหนีตาย ดีแต่เจ้าทงยังไม่สร้างเมาดิจจึงวิ่งปะปะตามแม่ไม่ค่อยจะทัน เพื่อนบ้านเห็นเหตุการณ์พยายามจะขัดขวางแต่ถูกเจ้าทงปายมีดวิวาดเข้าใส่ ต่างก็กระเจิดกระเจิงออกไปทุกทิศ เจ้าทงออกตามแม่ไปอย่างกระชั้นชิด

หญิงชราเห็นทำไม่ดีจึงหนีเข้าวัดหวังพึ่งคุณพระคุณเจ้าให้ช่วยด้วยเป็นเขตอภัยทาน เข้าไปหาสมภารที่กุฎิร่ำร้องให้ช่วยสงเคราะห์แก้ตัวผู้ตกยาก สมภารเข้าขวางหมายเตือนสติพยายามเทศนาสั่งสอนให้รู้จักชั่วดีว่า การฆ่าพ่อฆ่าแม่นั้นเป็นบาปมหันต์ พ่อแม่มีบุญคุณที่เลี้ยงเรามากกว่าจะเดิบโตแสนจะลำบาก แต่เจ้าทงหาใดเชื่อฟังไม่กลับตรงเข้าไปปลุกท่านสมภารจนเซกลาตรงเข้าไปจะฆ่าแม่ที่แอบอยู่ข้างหลังอีก

หญิงชราอาศัยจังหวะที่เจ้าทองยังซำอยู่วิ่งออกจากกุฏิหมายเข้าไปที่โบสถ์ปิดประตู เจ้าทองออกวิ่งตามไปติดๆหูคหวัดจวนเจียน หญิงชราก้าวขาเข้าโบสถ์ เจ้าทองเงื้อมีดหมายจะฆ่า

ฟ้าดินก่อปาฏิหาริย์สิ่งศักดิ์สิทธิ์เข้าข้างคนดีลงโทษคนชั่ว จับปล้นพื้นดินที่เจ้าทองเหยียบอยู่ปล้นก็แยกออกจากกันเหมือนทาน้ำหนักคนชั่วไม่ไหว ลูกทรพีตกใจสุดขีด ร่วงร่วงลงไปนรอยแยกมีดหลุดจากมือสร้างมาโดยจับปล้นแถมแผ่นดินนั้นก็กลับหนีบตัวเอาไว้ เจ้าทองพยายามดิ้นให้หลุดแต่ดินนั้นยังคงดูดเจ้าทองลงไปเรื่อยๆ ยิ่งดิ้นยิ่งดูด เจ้าทองตาสว่างได้คิดถึงบาป-บุญว่ามีจริง ตนเจอบาปกรรมตามทันจึงเกิดความกลัวแพกปากร้องเรียกให้คนช่วยเสียงดังลั่นสนั่นหวั่นไหวด้วยกลัวตาย

หญิงชราผู้เป็นแม่หนีเข้าโบสถ์ได้ก็ปิดประตูรอดตาย แต่ได้ยินเสียงร้องให้ช่วยของเจ้าทองก็แปลกใจแถมประตูออกดู เห็นเจ้าทองถูกระณีสืบก็ตกใจเข้าใจทุกอย่างทันที ด้วยสัญชาตญาณของความเป็นแม่เกิดความเป็นห่วงกลัวลูกจะตาย ลืมไปแล้วว่าเพิ่งถูกลูกทรพีคนนี้ไล่ฆ่าจนเอาชีวิตแทบไม่รอดมาหยกๆ (นี่แหละหนอ ความรักของแม่ที่มีต่อลูก) รีบเปิดประตูโบสถ์ถลาออกมาดูลูกทันที

เจ้าทองเห็นแม่ออกมาหา ถึงกับน้ำตา ร่วงร้องไห้โฮด้วยสำนึกผิด กราบเท้าแม่สารภาพผิด หญิงชราคว้าแขนลูกชายหมายจะดึงให้พ้นจากพื้นดินที่ดูดแต่ก็หาได้ขยับเขยื้อนไม่ ผู้เป็นแม่หมดปัญญา ก็ไปขอร้องให้พระในวัดมาช่วย พอดีชาวบ้านตามมาทันนางก็ขอให้ช่วยลูกชั่วของตนให้พ้นภัย

ท่านสมภารให้ชาวบ้านทำขันช ๕ ให้เจ้าทองขอขมาโทษแม่และฟ้าดินสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ได้กระทำชั่วล่วงเกินแม่ และขอให้แม่ธรณียกโทษให้ หญิงชราผู้เป็นแม่ยกโทษ อโหสิกรรมให้ ชาวบ้านจึงช่วยกันถอดเอาเจ้าทองขึ้นจากดิน แต่ไม่ว่าจะถอดกระซากลากดึงอย่างไรก็หาขยับเขยื้อนไม่มีแต่จะจมลงๆ ชาวบ้านจึงเปลี่ยนมาเป็นขุดดินออก

แต่แปลกประหลาดอัศจรรย์เหมือนสวรรค์ลงโทษซ้ำ ดินนั้นก็กลับแข็งเหมือนเหล็กจนจอบเสียมที่ขุดกระเด็นดีดออกมาโดยไม่มีแม่แต่รอยขีดข่วน เหมือนว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ยอมยกโทษให้

ในที่สุดก็จนปัญญาที่จะช่วยเจ้าทองใต้แม่และเมียจึงได้นิมนต์ท่านสมภารให้เทศนาโปรดเจ้าทองเป็นครั้งสุดท้าย เจ้าลูกทรพีสำนึกผิดฟังเทศน์ด้วยอาการสงบน้ำตานองหน้า ร่ำก็จมลงเรื่อยๆ เจ้าทองทุกข์ทรมานอยู่เป็นเวลา ๑ วัน ๑ คืน ก็สิ้นใจตายพร้อมกับร่างจมลงหมดแผ่นดินก็ปิดเหมือนเดิม ท่ามกลางความโศกเศร้าสังเวชใจของชาวบ้านที่พบเห็น

- เรื่องนี้คุณอนุชาติ อินทรพรหม บอกว่าได้รับฟังจากแม่และญาติผู้ใหญ่อีกที เหตุการณ์นี้คงเตือนสติท่านผู้อ่านได้ไม่มากก็น้อย *-*

จากคุณนอนหนังสือ
หลวงปู่จันทร์ เขมियो
กับ ปลาพระโพธิสัตว์

หลายคนคงจะสงสัยว่าการเกิดมาเพื่อบำเพ็ญบารมีเพื่อจะไปเป็นพระพุทธเจ้าในพระไตรปิฎกที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ นั้นมีจริงหรือไม่ลองอ่านเรื่องนี้แล้วพิจารณาดู

เหตุเกิดที่ จ.นครพนม ณ วัดศรีเทพประดิษฐาราม โดยท่านเจ้าคุณพระเทพสิทธิทวารจารย์ (จันทร์ เขมियो) ท่านเล่าเอาไว้ว่ามีอยู่คืนหนึ่งท่านกำลังทำสมาธิกรรมฐานก็ปรากฏภาพนิมิตขึ้นในสมาธิเป็นภาพของแอ่งน้ำกำลังแห้งมีปลาอยู่หกตัว เป็นปลาหมอ ๓ ตัว ปลาชุก ๓ ตัวกำลังดิ้นรนกระเสือกกระสนอยู่ท่านจึงกำหนดจิตตามว่าเป็นคู่เวรคู่กรรมมาทางไหนเวรกรรมหรือไม่ ปลาเหล่านั้นตอบว่าพวกเราเป็นพระโพธิสัตว์มาเกิดเป็นปลาเพื่อบำเพ็ญบารมีแต่ถูกกระแสน้ำทำให้ถูกนายบุญช่วย สุวรรณทรรกจับมาขังเอาไว้ในตุ่มน้ำในสวนกล้วยติดหลังวัดตอนนี้ น้ำกำลังแห้งถ้าตายก่อนจะหมดโอกาสบำเพ็ญบารมี

หลวงปู่จึงถามว่าเหตุใดจึงมาปรากฏในข่ายฉานสมาธิของท่านปลาโพธิสัตว์เหล่านั้น ตอบว่า พวกเราตั้งจิตอธิษฐานว่าด้วยกุศลผลบุญที่บำเพ็ญเพียรเพื่อปรารถนาพุทธภูมิในอนาคตขอให้เราได้ปรากฏในข่ายฉานของผู้ทรงศีลที่เคยเกื้อกูลกันมาก่อนในอดีตชาติจึงได้มาปรากฏในข่ายวิถีฉานสมาธิของท่าน

ตอนแรกหลวงปู่คิดว่า เป็นนิมิตมาขอร้องอธิษฐานจิตซ้ำว่า ถ้าเป็นภาพนิมิตมาขอ ให้ดับ
หายไป ถ้าเป็นนิมิตจริงขอให้ปลาเหล่านี้ สวดพระพุทธรูปให้ ได้ยินปรากฏว่าเมื่อ
อธิษฐานเสร็จปลาเหล่านี้ ก็พากันสวดสรรเสริญพระพุทธรูปว่า นโมตัสสะ ภควโต
อรหโตสัมมาสัมพุทธัสสะ ตัวละ ๓ จบเรียงกันไปจนครบหกตัว ท่านได้ยินดังนั้นจึง
รับปากว่าจะช่วย

รุ่งเช้าท่านออกบิณฑบาต ไปจนถึงบ้านของ โยมอุปัฏฐากวันนั้น ลูกสาวของ โยม
อุปัฏฐากชื่อ เยี่ยมหอม หวลอายุขณะนั้น ๑๐ ขวบ เมื่อใส่บาตรแล้ว ก่อนที่หลวงปู่จะไป
บ้านอื่นต่อ จึงสั่งเด็กหญิงผู้นั้นว่า ตอนสางหลังกินข้าวเสร็จแล้ว ให้เอาขันน้ำใบใหญ่ๆ ไป
หาท่านที่วัดด้วย

หลังจากนั้นเด็กหญิงก็เอาขันน้ำ ไปที่วัดตามที่หลวงปู่สั่ง เมื่อไปถึงหลวงปู่ก็สั่งว่า ให้เอา
น้ำใส่พอประมาณ และให้ไปขอปลาหกตัวกับนายบุญช่วย ที่ขังเอาไว้ในคุ่มน้ำในสวน
กล้วยติดกับหลังวัดซึ่งเด็กหญิงผู้นี้ก็รู้จักพร้อมกำชับไว้ด้วยว่า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามต้องเอา
ปลามาให้ได้

เมื่อเด็กหญิง ไปถึงพบนายบุญช่วย จึงบอกว่า เจ้าคุณปู่ให้มาขอปลาหกตัว เป็นปลาหมอ
๓ ตัว ปลาชุก ๓ ตัว ที่ขังไว้ในสวนกล้วย นายบุญช่วย แปลกใจ แต่ก็บอกว่า ไม่รู้ว่าปลา มี
หรือไม่มี ถ้าไม่มีให้กราบเรียนหลวงปู่ด้วยว่า ไม่มีแล้ว ไปที่สวนกล้วยพอ ไปถึงกระต๊อบ
ท้ายสวน นายบุญช่วย ก็นึกได้ว่า ตนเคยไปหาปลา และได้นำมาขังไว้จริง แต่นานแล้ว จนลืม
จึงอุทานว่า หลวงปู่เก่งจัง ที่รู้ว่าตนขังปลาไว้จนลืมไปแล้ว จึงรีบไปดูที่คุ่มกลางกอกล้วย
ปรากฏว่า เห็นปลาอยู่หกตัวตามที่หลวงปู่บอกมาจริง จึงจับปลาใส่ขัน ให้เด็กหญิงแล้ว
ตามมาจนถึงวัด

เมื่อพบหลวงปู่ จึงบอกว่า หลวงปู่เก่งที่รู้ว่า มีปลาขังจนลืม หลวงปู่บอกว่า ท่านไม่เก่ง
ปลาเหล่านี้ต่างหาก ที่เก่ง เพราะสามารถส่งกระแสจิต ไปขอความช่วยเหลือจากท่านได้ โชค
ยังดีที่ยังไม่ได้เอาไปทำอาหาร เพราะจะเดือดร้อนทั้งครอบครัว จากนั้นหลวงปู่ก็ทำ
น้ำมันต์พรหมให้ปลา แล้วอธิษฐานให้ปลานั้นปลอดภัยสามารถบำเพ็ญบารมีต่อไปจนหมด
อายุขัยแล้วนำไปปล่อยที่แม่น้ำโขง นำแปลกคือ เมื่อปล่อยปลาลงน้ำแล้ว แทนที่มันจะรีบ

ว่าหนีกลับพากันกระโดดขึ้นเหนือน้ำสามครั้งเหมือนกับจะแสดงการคารวะหลวงปู่
จากนั้นก็พากันว่ายน้ำหายไป

เรื่องนี้จัดว่าเป็นเรื่องแปลกเรื่องหนึ่งแสดงให้เห็นว่าการมาเกิดเพื่อบำเพ็ญบารมีนี้มีจริง
แท้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อเกือบ ๗๐ ปีมาแล้ว ขณะนี้หลวงปู่ก็ล่วงลับดับขันธืไปนานแล้ว
เด็กหญิงเยี่ยมก็คงจะเป็นคุณย่า คุณยายไปแล้ว ถ้าใครไป จ.นครพนม ก็อย่าลืมแวะไป
กราบนมัสการรูปปั้นของหลวงปู่ที่วัดศรีเทพประดิษฐาราม อ.เมืองเพื่อเป็นสิริมงคลแก่
ตนเองด้วย

จากคุณนอนหนังสือ

โลกเปตร

ชีวิตในโลกเปตต่าง ๆ

โลกใหม่ที่บุคคลผู้มีกรรม ซึ่งผลวิบากอกุศลกรรมชักนำไปเกิดกล่าวคืออบายภูมิ
โลกเปตรนั้น มันหาใช้มีสภาพเหมือนกับมนุษย์โลกที่เขาเคยอยู่ไม่ เพราะโลกเปตรนี้เป็น
โลกที่มีความชั่วร้าย ไม่น่าอยู่อาศัยเป็นโลกที่ห่างไกลจากความสุกความสบาย

ความจริงสัตว์ที่ไปเกิดในโลกเปตรนี้ แม้แต่ความทุกข์ความเดือดร้อนน้อยกว่าสัตว์
ในโลกนรกก็ตามถึงกระนั้นก็ได้หมายความว่าเขาจะเป็นสัตว์ที่ได้รับความสุข โดยที่
แท้ยังห่างไกลจากความสุกสบายอยู่เป็นอันมาก เพราะฉะนั้น ท่านจึงบัญญัติชื่อเรียกโลก
เปตรนี้ว่า เปตติวิสัยภูมิ - ภูมิเป็นที่อยู่ของสัตว์เหล่าที่ห่างไกลจากความสุกสบาย

ชีวิตในโลกเปตร

เมื่อจะกล่าวถึงชีวิตความเป็นอยู่ของสัตว์ในเปตติวิสัยภูมิ หรือโลกเปตรแล้ว เปตร
ทั้งหลายย่อมมีชีวิตความเป็นอยู่กันออกไปมากมายหลายประเภท สุดแต่อำนาจแห่ง
อกุศลกรรมที่ตนทำไว้จักบันดาลให้เป็นไป ในที่นี้จักขอกกล่าวถึงเปตรประเภทใหญ่ ๆ
ซึ่งมีราบชื่อปรากฏในคัมภีร์ทางพุทธศาสนา ดังต่อไปนี้

๑. วิชชาตเปตร

เพชรพวกนี้นับว่าเป็นเพชรชั้นผู้ใหญ่ เป็นเพชรชั้นดีมีฤทธิ์มาก ตั้งอยู่ในฐานะเป็นคู่คังพญาเพชร ทั้งนี้ก็เพราะตนเคยเป็นผู้ที่พอจะรู้จักพระจตุราริยสังฆกรรม แต่ไม่นำพาไม่สนใจปฏิบัติให้ถึง จึงมีความมัวเมาประมาท ทำทุจริตผิดพลาดประกอบบอกลกรรมไว้ในปางก่อน จึงต้องมาเสวยวิบากแห่งกรรมเกิดเป็นเพชรอยู่ในตเปตรวิสัย ก็เพชรพวกนี้ย่อมมีปรกค้อยู่ในแดนของเขาซึ่งตั้งอยู่เหนือโลกนรกขึ้นมา

อยู่กันแต่เฉพาะพวกเขาเท่านั้น เพชรพวกอื่นจะเข้าไปอยู่อาศัยปะปนด้วยไม่ได้ มีชีวิตเสวยกรรมเป็นเพชรอยู่อย่างนี้สิ้นกาลช้านาน จนกว่าจะสิ้นกรรมที่ทำไว้ จึงจะถือกำเนิดในภูมิอื่นต่อไป

๒. วันตาสาเพชร

เพชรพวกนี้มีรูปร่างชั่วร้ายน่าเกลียด มีสถานที่อยู่ไม่แน่นอน ปรากฏว่าได้เสวยทุกข์เวทนามีความอดอยากความหิวโหยเป็นกำลัง

บางครั้งพาสังขารเซซังมาสู่แดนมนุษย์ เห็นมนุษย์ทั้งหลายจากถ่มเสลดน้ำลายออกมา เพชรเหล่านี้ต่างก็พากันดีใจดีใจ รีบตรงไปก็มหน้าลงดูเอาไอชะแห่งเสลดน้ำลายของมนุษย์เหล่านั้น ได้กินเป็นอาหารหน้อยหนึ่ง แล้วก็หิวโหยต่อไปอีกตามเดิม มันต่างพากันเที่ยวเดินโซซัดโซเซเสวยทุกข์เวทนาโดยการเสวงหาเสลดน้ำลายกินเป็นอาหารอยู่อย่างนี้นานแสนนาน จนกว่าจะสิ้นกรรมที่ตนทำไว้

๓. กุณปขาทาเพชร

เพชรประเภทนี้มีรูปร่างน่าเกลียดพิลึก มีสถานที่อยู่อันแน่นอนมิได้อีกเช่นกัน บางวันก็เที่ยวแฟนฟ่านเข้ามาถึงแดนมนุษย์เที่ยวชอกซอนหาซากอสุระกินเป็นอาหาร

ครั้นเห็นซากอสุระของมนุษย์ของสัตว์ที่กระทำกาลกิริยาแล้ว และกำลังเปื่อยพังเน่าเหม็นอย่างร้ายกาจเหลือหลาย เขาเหล่านั้นต่างพากันดีใจดีใจ รีบวิ่งตรงเข้าไปก็มลงดูเอาไอชะอันเน่าเหม็นจากซากอสุระนั้นกินเป็นอาหารด้วยความหิวโหยสุดประมาณ

ได้เสวยทุกข์เวทนาอย่างนี้นานแสนนาน จนกว่าจะสิ้นกรรมที่ตนทำไว้

๔. กุณฑาตาเปตร

เปตรประเภทนี้รูปร่างน่าเกลียดน่าชัง มีกลิ่นเหม็นสาบเหม็นสาบนำอิดสะเอียนเป็นที่สุด เมื่อเที่ยวสะเปะสะปะมาถึงแดนมนุษย์ในบางครั้งแล้ว ครั้นเห็นบุตรกุณฑาตาออกจาระปัสสาวะที่มนุษย์ถ่ายทิ้งไว้ ก็พากันดีใจดีใจ ยังมีกลิ่นเหม็นคลุ้งไป เพราะถ่ายไว้หลายวันหมักหมมไว้นานเป็นกองโตใหญ่ ก็ยิ่งชอบใจวิ่งเข้าไปกองกุณฑาตาที่มีกลิ่นเหม็นสาบเห็นกองกุณฑาตาเป็นอาหารด้วยความหิวโหยสุดประมาณต้องเสวยทุกขเวทนาโดยมีกุณฑาตาเป็นอาหารอยู่อย่างนี้เป็นเวลานาน จนกว่าจะสิ้นกรรมที่ตนทำได้

เปตรกินอสุจิก็คือของไม่สะอาดทั้ง ๓ จำพวก ซึ่งได้แก่วันดาสาเปตร เปตรกินเสลด น้ำลายของมนุษย์ ๑ กุณฑาตาเปตร เปตรกินซากอสุภะที่มีกลิ่นเหม็น ๑ กุณฑาตาเปตร เปตรกินบุตรกุณฑาตาที่มีกลิ่นเหม็นร้ายแรง ๑ ดังกล่าวมาแล้วนี้ บางทีท่านก็เรียกว่าเป็น "ปีศาจ" เพราะมีความหิวโหยเป็นกำลัง ทั้งมีปรกติเกิดในอสุจิไม่สะอาดทั้งบริโภคน้ำของอสุจิไม่สะอาดอยู่เป็นเนืองนิตย์ โดยธรรมดาเป็นอาทิสมาณกาย คือมีกายไม่ปรากฏในสามัญจักขุของมนุษย์ทั้งหลาย นอกจากคนต้องการจะแสดงให้เห็นเป็นครั้งคราวเท่านั้น

๕ อัครศีลาลมุขเปตร

เปตรประเภทนี้มีรูปร่างผอมโซสกปรกนักหนาที่ได้รับการตั้งชื่อว่าอัครศีลาลมุขเปตร ก็เพราะเหตุที่เขาเหล่านั้นถูกอกุศลกรรมวิบากบันดาลให้มีเปลวไฟแลบออกมาจากปากตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน

ไฟเปตรไหม้ปากและลิ้นได้รับความทุกข์ทรมานเจ็บปวดแสบร้อนอย่างแสนสาหัส ครั้นทนไม่ได้ก็วิ่งร้องลั่นไปในเปตรวิสัย มันวิ่งร้องครางไปไกลตั้งร้อยโยชน์พันโยชน์ ไฟเปตรเวรกรรมนั้นก็หาดับไม่ มีหน้าเข้าไฟจัญไรกลับทวีความร้อนแรงเผาปากและลิ้นให้ได้รับความปวดร้าวหนักเข้าไปอีก

ต้องเสวยทุกขเวทนาโดยมีเปลวไฟเผาผลาญปาก และวิ่งร้องลั่นไปในแดนเปตรอย่างเพ่นพ่านอยู่เช่นนี้นานแสนนาน จนกว่าจะสิ้นกรรมที่ตนได้ทำได้

๖ . สูจิฆาเปตร

เปตรประเภทนี้มีรูปร่างแปลกพิกล คือ มีเท้าทั้งสองข้างใหญ่โต ท้องเท่าภูเขามิคอยาวมาก แต่มีปากเล็กเท่ารูเข็มเท่านั้น ได้อาหารตามวิสัยเปตรแล้ว กว่าจะบริโภคนได้แต่ละมื้อแต่ละครั้งนั้นยากนักหนา ไม่พ้ออิมไม่พ้ออยาก เพราะเหตุที่ตนมีปากเล็กเท่ารูเข็ม อาหารไม่อาจจะผ่านช่องปากเข้าไปได้โดยง่ายเลย

ต้องเสวยทุกขเวทนาได้รับความลำบากเหลือหลาย มีรูปกายพอมโซแลดำเกรียม แลดูน่าเกลียดน่าชังสุดประมาณ ต้องเป็นเปตรหิวโหยเพราะอดอยากอาหารอยู่อย่างนี้มานานแสนนาน จนกว่าจะสิ้นกรรมที่ตนทำไว้

๗ . ตัญหาชิตาเปตร

เปตรประเภทนี้มีรูปร่างพอมโซเช่นเดียวกับเปตรประเภทอื่น เพราะความอดอยากโดยมาก ที่ได้ชื่อว่าตัญหาชิตาเปตรก็เพราะเหตุที่มีความอยากข้าวอยากน้ำเป็นกำลัง บางครั้งเดินตระเวนท่องเที่ยวเพื่อเสาะแสวงหาอาหารเรื่อยไป จนมาถึงแดนมนุษย์โลกเรานี้

คราใดเหลือบสายตาไปแลเห็นสระ บ่อ บึง ห้วย หนองน้ำ และนทีก็ดีเนื้อดีใจ รีบวิ่งเข้าไปหมายจะดื่มกินให้สมอยาก แต่ครั้นพอวิ่งไปถึงน้ำในบ่อบึงและนทีเป็นต้นนั้น ก็พลันกลับกลายเป็นสิ่งอื่นมิใช่ น้ำไปเสีย ทั้งนี้ก็โดยอำนาจกุศลกรรมวิบากบันดาลให้เป็นไป

เขาพลาดหวังไปดังนี้ ก็มีความเสียอกเสียใจเป็นอันมาก ต้องทนทุกขเวทนาเสวยกรรมได้รับความอดอยากอยู่อย่างนี้ ตลอดเวลานานเป็นหมื่นเป็นแสนปี เขาไม่เคยได้เคยได้ยินคำว่า " ข้า " และคำว่า " น้ำ " เลยจนคำเดียว ต้องเปล่าเปลี่ยวเร่ร่อนพเนจรไปด้วยความอดอยากอยู่อย่างนั้นนานแสนนาน จนกว่าจะสิ้นกรรมที่ตนทำไว้

๘ . นิฆมามกเปตร

เปโตรประเภทนี้มีรูปร่างลักษณะแปลกกว่าเปโตรประเภทอื่น โดยมีฟันขาว มีเขี้ยวยื่นงอกออกมาจากปาก ผมเผ้ายาวพะรุงพะรัง ริมฝีปากบนห้อยย้อยลงมาทับริมฝีปากข้างล่าง

แลดูแสนจะทุเรศน่าขนลุกขนพองตาหน้าหน้า การที่พวกเขาจะได้ชื่อว่ามีขมามกเปโตร ก็เพราะเหตุว่าพวกเขามีลักษณะการประจูดันตาลหรือตันไม้ใหญ่ที่ถูกไฟไหม้สูงชุลลุดคำทะมึนแลดูน่ากลัว

เนื้อตัวมีกลิ่นเน่าเหม็น ดินและมือเป็นง่อยจะเคลื่อนไหวไปมาได้ ยืนร้องไห้ร้องครวญครางเพราะความอดอยากหิวโหยอาหาร ต้องยืนที่อทรมานอยู่กับที่โดยไม่มีอาหารจะบริโภคอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน นับจำนวนวันเดือนปีไม่ถ้วนไปจนกว่าจะสิ้นกรรมที่ตนทำไว้

๘. สัพพังคเปตร

เปโตรประเภทนี้มีศรีระร่างใหญ่โต มีเล็บตีนและเล็บมือยาวคม ความคมแห่งเล็บตีนเล็บมือของเขานั้น เปรียบประจูดความคมแห่งมีดและดาบมีลับไว้อย่างดี เล็บตีนและเล็บมือของเขานั้นมีลักษณะงอเหมือนขอเหมือนเบ็ด

ตลอดเวลาเปโตรประเภทนี้ได้แต่ก้มหน้าก้มตาใช้เล็บตีนเล็บมืออันแปลกพิกล ข่วนตะกายร่างของตนเองให้ขาดวินเป็นแผลยับกระจุยกระจาย มีเลือดไหลออกมานองเนื้อแล้วก็ดื่มกินซึ่งเลือดเนื้อของตนเองนั้นแลเป็นอาหาร

พร้อมกันนั้นก็ร้องลั่นไปด้วยความเจ็บปวดต้องเสวยทุกขเวทนาเป็นเปโตรมีเล็บมืออันคมกล้าข่วนตะกายควักเอาเนื้อแห่งตนออกมากินเป็นอาหาร พร้อมกับร้องลั่นเอ็ดตะโรอยู่อย่างนี้เป็นเวลานานแสนนาน จนกว่าจะสิ้นกรรมที่ตนทำไว้

๑๐. ปัพพัตถคเปตร

เปโตรประเภทนี้มีร่างกายโตใหญ่เหมือนบรรพตภูเขาและได้รับทุกขเวทนาอย่างน่าแปลกประหลาด คือ ในเพลาราตรี ทั้งทั้งร่างกายของเขาถูกไฟไหม้ มีร่างกายสว่างไสวรุ่งเรืองด้วยเปลวไฟปรากฏแก่บุคคลผู้แลดูในที่ไกลประจูดภูเขาใหญ่ถูกไฟไหม้ลุกแดง

ฉะนั้น ในเพลากลางวัน ปราภฏเป็นควันระอุล้อมอยู่รอบกาย เขาต้องถูกไฟเปตรเผา
ครอกนอนอกถึงไปกลิ้งมาจุดคงขอนไม้อันกลิ้งอยู่กลางไร่กลางป่าเช่นนั้น

ได้เสวยทุกขเวทนาคังว่าจะขาดใจตาย เหลือที่จะทนได้แล้ว ก็ร้องครางร้องครวญปริเท
วนาการ มันเป็นเสียงรื้อวครวญครางขนาดใหญ่โกลาหลทั้งนี้ก็เพราะว่าเปตรประเภทนี้มี
หลายตนหลายเปตร ต้องเสวยทุกขเวทนาอันน่าทุเรศอยู่อย่างนี้เป็นเวลานานแสนนาน
จนกว่าจะสิ้นกรรมที่ตนทำไว้

๑๑. อชคราทีเปตร

เปตรประเภทนี้เป็นเปตรเบ็ดเตล็ด เพราะมีร่างกายแตกต่างกันหลายอย่างหลายชนิด
โดยมีรูปร่างคล้ายกับสัตว์เดียรัจฉานต่าง ๆ ที่เราเห็นกันอยู่ทั่วไปในเมืองมนุษย์โลกนี้
เช่น บางเปตรมีรูปร่างเหมือนกับงูเหลือม ควาย เขี้ยว หมา ม้า ไก่ ปลา จระเข้ และบาง
รูปร่างเหมือนกับมนุษย์ขี้เรื้อน มีรูปร่างแตกต่างกันไป เดินพันพ่านขวักไขว่ปะปน
กับเปตรวิสัย ถึงแม้จะมีรูปร่างลักษณะผิดแผกแตกต่างกันไปอย่างไร

แต่ก็ถูกไฟเปตรเผาไหม้ตลอดร่างกายอยู่ทั่วทุกตัวเปตรเหมือนกัน ตลอดเวลาทั้ง
กลางวันกลางคืนไม่ว่างเว้น ต้องเสวยผลวิบากแห่งอกุศลกรรมเป็นเปตร มีรูปร่างแสน
ทุเรศได้รับทุกขเวทนาถูกไฟไหม้อย่างนี้เป็นเวลานานแสนนาน จนกว่าจะสิ้นกรรมที่
ตนทำไว้

๑๒. มหิททิกาเปตร

เปตรประเภทนี้เป็นเปตรมีฤทธิ์เหาะเหินเดินอากาศได้ และทรงไว้ซึ่งรูปอันงดงามดู
เทพยดาทั้งหลาย แต่ว่าเป็นผู้ห่างไกลจากความสุขสบาย เพราะให้รู้สึกหิวโหยอาหาร
เต็มไปด้วยความอดอยากเป็นยิ่งนัก ท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่าง ๆ บางครั้งก็ตระเวน
ท่องเที่ยวจนถึงเมืองมนุษย์โลกเรา

ครั้งประสบโชคก็ได้พบเห็นของที่ไม่สอาดคือสิ่งโสโครกต่าง ๆ เช่น มูลรูดในเวจ
กุฎิที่มนุษย์พากันไปถ่ายหมักหม่มไว้เป็นเวลานานแรมปี

ก็ตรงรี่วิ่งเข้าไปดูเอาโอชะอันชั่วร้ายน่าหมิ่นนั่นกินเป็นอาหาร ต้องทนทุกข์ทรมาน ด้วยความอดอยากนี้เป็นเวลานานแสนนาน จนกว่าจะสิ้นอกุศลกรรมที่ตนทำไว้

๑๓. เวมานิกเปต

เปตประเภทนี้ดูจะมีชีวิตความเป็นอยู่ดีกว่าเปตทุกประเภท เพราะเหตุว่ามีสมบัติ คือวิมานเป็นทองของทิพย์ บางครั้งได้เสวยความสุขประดุจดังว่าตนนั้นหรือคือเทพดา เจ้า

ปรารถนาจะเอาอะไรก็ได้ตั้งใจ และมีเปตบริวารรับใช้มากมายอยู่หลายเปต ไม่มี ความเดือดร้อนเนื้อร้อนใจอะไรเลย แต่แล้วเมื่อถึงกาลกำหนดที่จะต้องเสวยทุกข์ตาม ประสาเปต อกุศลกรรมวิบากก็เข้าทำหน้าที่บันดาลให้กลายเป็นเปตมีรูปร่างแสน จะน่าทุเรศและน่าเกลียดน่าชัง บางครั้งได้เสวยทุกข์เวทนายิ่งกว่าเปตธรรมดาเสียอีก ต้องเสวยทุกข์เวทนาโดยมีสภาพเป็นกึ่งเปตกึ่งเทวดา ผลัดเปลี่ยนไปตามกาละอยู่อย่างนี้ เป็นเวลานานแสนนาน จนกว่าจะสิ้นอกุศลกรรมที่ตนทำไว้

ฝูงเปตทั้งหลายในเปตโลก เท่าที่ได้พรรณามาแล้ว เป็นผีเปตที่ปฏิสนธิเกิดขึ้นด้วย อำนาจแห่งอกุศลของตนเอง ต้องเสวยวิบากแห่งอกุศลกรรมของตนไปจนกว่าจะหมด สิ้นกรรม

รับส่วนบุญส่วนกุศลของใครไม่ได้ เพราะยังต้องเสวยทุกข์เวทนาอยู่อย่างหน้าดำคร่ำ เกรียดหูกู้อีตาลัย จิตใจยังไม่มี ความเลื่อมใสใครจะรับส่วนบุญส่วนกุศลของใครถึงแม้ ญาติในมนุษยโลกนี้จักมีใจดีทำบุญกรวดน้ำอุทิศให้ด้วยความห่วงใย

จะทำบุญให้ใหญ่โตมโหฬารสักเท่าใดก็ดี พวกผีเปตเหล่านี้ ก็ไม่สามารถที่จะรับส่วน บุญนั้นได้ ต่อเมื่อใดสิ้นกรรมเวรแล้ว มาเกิดเป็นเปตประเภทคอยรับส่วนบุญส่วนกุศล ที่ตนเราอุทิศให้แต่มนุษยโลกนี้มีชื่อว่า "ปรทัตตูปชีวีเปต "

เหล่าปรทัตตูปชีวีเปตนี้ประเภทเดียวเท่านั้น เป็นเปตที่สามารถจ้กรับส่วนบุญส่วน กุศลที่มนุษยเราอุทิศให้ได้ ขอท่านผู้มีปัญญาทั้งหลายพึงสังเกตจดจำไว้ให้ดี การที่เขา

สามารถจักรับส่วนบุญได้นั้น ก็โดยเหตุที่เขาเป็นเปตฺรประเภทที่มีกุศลบางเบา โมหะ
ความโง่เขลาไม่รู้จักรับบุญคุณโทษคลายออกจากจิตใจเป็นอันมากแล้ว

เพราะฉะนั้น จึงมีจิตยินดีที่จะอนุโมทนาส่วนบุญกุศล ปรทัตตูปชีวีเปตฺรบางตนมี
ความหิวโหย เพราะอดข้าวและน้ำมานานแสนนานนักหนา จึงเดิน โขซัด โขเซเปะปะ
ท่องเที่ยวไปมา พยายามนึกนึ่งหมู่ญาติของตนด้วยความคิดอันสับสนและเลื่อนว่า
เป็นมครอยู่ที่ไหนบ้าง

ครั้งนั้นก็ได้อ่อนพุงกายเดิน โขซังไป จนกระทั่งถึงบ้านญาตินั้นแล้วก็คอยอยู่ใกล้ ๆ
อุตสาห์รอคอยอยู่หลายวันหลายเดือนหลายปี โคนมีความหวังว่า

" เมื่อใดญาติของตู่ทำกุศลแล้ว เขาคงจักอุทิศให้แก่ตู่บ้างกระมัง"

ครั้งเห็นเหล่าญาติมัวนั่งเดินยืนนอน ทำอะไรต่อมิอะไรให้ยุ่งไปตามประสามนุษย์ก็
สุดที่จักกลุ่มใจ ได้แต่เฝ้ารำพึงอยู่ว่า

" เมื่อใดเล่าหนา มนุษย์เหล่านี้จึงจะมีจิตเป็นกุศล ทำที่พึงอันแท้จริงแห่งตนด้วยการ
ทำบุญให้ทานแล้วอุทิศส่วนกุศลนั้นให้แก่ตู่เสียสักที มัวแต่วุ่นวายทำอะไรอยู่อย่างนี้ ไม่
เห็นจะเป็นแก่นสารเสียเลย"

เฝ้ารำพึงด้วยความน้อยใจอยู่อย่างนี้แล้ว ก็รอคอยต่อไป ครั้นญาติทั้งหลายทำบุญกุศล
แล้ว แต่ลืมอุทิศส่วนกุศล คือไม่กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ หรือว่าได้ทำการกรวดน้ำอุทิศ
ให้เปตฺรชนเหมือนกัน

แต่อุทิศให้แก่คนอื่น ไม่ได้อุทิศให้ตน ปรทัตตูปชีวีเปตฺรที่น่าสงสาร ก็เดินวนเวียนไป
มาอยู่ ณ บริเวณนั้น ด้วยความเศร้าสร้อยผิดหวัง บางครั้งยังเกิดความน้อยเนื้อต่ำใจถึงกับ
ล้มซบสลดลง ด้วยความหิวโหยสุดประมาณ พอได้ล้มตาคู้ขึ้นก็ได้แต่เฝ้าหวังอยู่อีกต่อไป
ว่า

" ครั้งต่อไปเขาคงไม่ลืมตู่ เขาคงจะมีจิตคิดถึงตู่ และอุทิศส่วนกุศลให้ตู่บ้างเป็นแน่"

แล้วก็เฝ้าแต่แลดูว่า เมื่อไฉนชาติของตนจักเกิดจิตเป็นกุศล ทำบุญทำทานอีกสักครั้ง ความหวังของเขาบางทีก็สำเร็จบางทีก็ไม่สำเร็จที่กล่าวมานี้

*หมายถึงปรตตูปชีวีเปตร ที่มีญาติเป็นพวกสัมมาทิฐิภิกษุชนคนนับถือพระบวรพุทธศาสนา

แต่ถ้าเป็นเปตรที่มีญาติเป็นสัมมาทิฐิ ความหวังของเขาที่จะคอยอนุโมทนาส่วนกุศลนั้นย่อมไม่มีวันที่จักสำเร็จลงได้ ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกมิจฉาทิฐิต่างหลาย แม้จะได้ชื่อว่าทำบุญทำทานอยู่บ้างก็จริง แต่ส่วนกุศลผลทานที่เขาทำภายนอกพระบวรพุทธศาสนานั้น ไม่มีพลังแรงพอที่จักอุทิศส่งไปให้ถึงปรตตูปชีวีเปตรได้ แท้จริงการที่เหล่าปรตตูปชีวีเปตรจักได้รับส่วนกุศลผลทานที่เหล่าญาติและมิตรอุทิศให้แก่ตนได้นั้น ย่อมเป็นการยากยิ่งนักหนา เพราะว่าจะต้องประกอบพร้อมไปด้วยเหตุสำคัญ ๓ ประการ คือ

๑. ทานที่เหล่าญาติและมิตรในมนุษยโลกนี้กระทำนั้น ต้องเป็นทานที่ได้ถวายแก่พระภิกษุสงฆ์ผู้ทรงศีลในพระพุทธรศาสนา ซึ่งเรียกว่า " สังฆทาน "

๒. เมื่อเหล่าญาติและมิตรถวายทานแก่พระภิกษุสงฆ์ ซึ่งเรียกว่าสังฆทานแล้ว ต้องมีใจฟ่องแผ้วตั้งจิตกวาดน้ำอุทิศส่วนกุศลที่ตนได้บำเพ็ญทานนั้นมุ่งไปให้แก่ปรตตูปชีวีเปตร

๓. ปรตตูปชีวีเปตรนั้น ต้องคอยรับและคอยอนุโมทนาด้วยความตั้งอกตั้งใจเป็นหนักหนา หากว่าทำเป็นมีรู้มีชี้ไม่มีใจเลื่อมใสใครจักอนุโมทนา ก็หาได้รับส่วนกุศลผลทานนั้นไม่

ต้องพร้อมไปด้วยของคคุณอันเป็นเหตุสำคัญ ๓ ประการนี้ ปรตตูปชีวีเปตรจึงจะสามารถได้รับส่วนกุศลผลบุญที่เหล่าญาติและมิตรอุทิศให้ ขอท่านผู้มีปัญญาทั้งหลายจงวินิจฉัยใคร่ครวญดูเถิดว่า ปรตตูปชีวีเปตรซึ่งมีญาติและมิตรเป็นมิจฉาทิฐิ จักมีโอกาสได้รับส่วนกุศลผลทานได้หรือไม่

ถูกแล้ว..... โอกาสที่เขาจักได้รับส่วนกุศลผลทานนั้นน้อยนักหนา ถ้าจะให้พูดกันอย่างไม่เกรงใจใจก็ว่าไม่มีโอกาสเสียเลยนั้นแหละมากกว่า ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกมิจฉาทิฐิ ไม่มี

โอกาสได้ถวายทานแก่พระภิกษุสงฆ์ผู้ทรงศีล เพราะตนไม่มีศรัทธาเลื่อมใสแล้วอย่างนี้ จะเอาส่วนกุศลบุญอันยิ่งใหญ่ ซึ่งเกิดจากการถวายสังฆทานที่ไหน ไปกรวดน้ำอุทิศ ให้แก่เหล่าปรตตูปชีวีเปตร ซึ่งเป็นญาติของตนเล่า ตกลงว่าเปตรเหล่านั้นก็ต้องคอย เปล่าคอยหาอยู่เป็นเวลานานแสนนาน ยิ่งในกาลที่โลกสูญสูญสิ้นว่างเปล่าจาก พระพุทธศาสนา ไม่มีพระภิกษุสงฆ์ผู้ทรงศีลแล้วปรตตูปชีวีเปตรทั้งหลายยิ่งไม่มี โอกาสที่จักได้รับส่วนกุศลผลทานได้เลยเพราะฉะนั้น

จึงปรากฏว่าเปตรเหล่านี้บางต้องรอส่วนกุศลผลทานจากญาติของตนอยู่ เป็นเวลานาน ชั่วโมงเวลาตั้ง ๒-๓ พุทธรันดรจึงจะได้รับเช่นเปตรญาติของพระเจ้าพิมพิสารเป็นต้น และบางที่เปตรเหล่านี้ก็ไม่มีโอกาสได้รับส่วนกุศลที่พวกญาติอุทิศให้เลย ได้แต่คอยเก้อ คอยหาหนเป็นปรตตูปชีวีเปตรไปอย่างนั้น จนกว่าจะสิ้นกรรมตายไปเอง

ในกรณีนี้หากจะมีปัญหาว่า เมื่อปรตตูปชีวีเปตรได้ประสบโชคได้รับส่วนกุศลผล ทานที่พวกญาติและมิตรอุทิศให้แล้ว จักมีอะไรเกิดขึ้นแก่เขา?" คำวิสัยนั้นก็มิว่า เมื่อปรตตูปชีวีเปตร โชคดีได้รับส่วนกุศลผลบุญที่พวกญาติและมิตรอุทิศให้เต็มมนุษย์ โลกเราแล้ว เขาก็จะมีจิตผ่องแผ้วยกหัดตั้งขึ้นท่วมหัวแล้วอนุโมทนาสาธุการส่วนกุศล นั้นด้วยใจจริง สำเร็จเป็นปัตตานุโมทนามักุลศกกรรม และแล้วด้วยอำนาจ ปัตตานุโมทนามักุลศกกรรมนั้น จักบันดาลให้เขาขาดใจตายในบัดดล พ้นจากความเป็น เปตรแล้วไปปฏิสนธิเป็นเทวดาเสวยพิภพสมบัติอยู่ในสุคติทันที เพื่อความเข้าใจในเรื่องนี้ ได้โดยง่าย จักขอนำเอาตัวอย่างแต่ปางบรรพ์มาแล้วไว้ในที่นี้ ดังต่อไปนี้.....

สาธราตีเปตร

ยังมีสมเด็จพระบรมกษัตริยาธิปติพระองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่าพระเจ้ากิตติวิศราษ เสวยราชสมบัติปกครองไพร่ฟ้าประชาชนในแคว้นแคว้นของพระองค์ให้มีความสุขสืบ มา กาลไม่ช้า พระองค์ก็ทรงได้พระราชโอรสองค์หนึ่ง แต่พอประสูติออกมา บรรดา โหราจารย์ทั้งหลายก็พากันถวายพยากรณ์ว่า

"ต่อไปภายหน้าพระราชกุมารนี้ จักสิ้นพระชนม์เพราะอดน้ำ"

เมื่อทรงทราบคำพยากรณ์เช่นนี้ สมเด็จพระเจ้ากิตติวชิราธิราช จึงมีพระบรมราชโองการสั่งให้ขุดบ่อขุดไว้ทุกตำบลด้วยพระราชประสงค์ว่า

เมื่อพระราชกุมารเสด็จไปประพาสในที่ใด ๆ จักได้ไม่ขาดแคลนน้ำ

วันหนึ่ง สมเด็จพระราชโอรสซึ่งบัดนี้ได้ทรงเติบโตใหญ่ตั้งอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ เสด็จไปประพาสพระราชอุทยานเล่นสำราญแล้ว กลับมาถึงประตูพระนคร ทอดพระเนตรเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่ง มิได้แสดงความเคารพตนเหมือนคนอื่น ๆ ก็ทรงโกรธเคืองเป็นกำลัง จึงทวาดด้วยเสียงดังว่า

" เฮ้ย สมณะหัวโลนนี้จะไปข้างไหน เห็นเราแล้วทำไมจึงไม่แสดงความเคารพ ทำกิริยาเฉยเมยอวดดีประหนึ่งว่าเรานี้มิใช่พระราชโอรส "

ตรัสดังนี้แล้ว เมื่อทรงเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐนั้นยังเฉยอยู่ตามเดิม ก็ทรงโกรธเคืองหนักยิ่งขึ้น จึงกระโดดลงจากคอกขสารเข้าไปยืนอยู่ตรงหน้าพระปัจเจกพุทธเจ้า เอื้อมหัตถ์จับขอบบาตรแล้วตรัสด้วยสำเนียงดุคั่นว่า

" คุณก่อนสมณะ อ้อนี่นะหรือคืออาหารที่ท่านไปขอกทานเขามา เมื่อเช่อซ่าไม่จักเรา ซึ่งเป็นพระราชโอรสผู้ควรแก่การเคารพ ก็อย่ากินอาหารมือนี้นะ "

ตรัสดังนี้แล้ว พระราชกุมารผู้เมายศศักดิ์ ไม่ทรงทราบว่าตนจักประสบกับความวิบัติอย่างใหญ่หลวง ก็ทรงกระชากบาตรจากหัตถ์พระปัจเจกพุทธเจ้าเหวี่ยงโครมลงไปที่กองไม้ใกล้ทางด้วยความโกรธ พระปัจเจกพุทธเจ้าผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ซึ่งมีนามว่า " พระสุเนตรปัจเจกพุทธเจ้า " เห็นพระราชกุมารกระทำการอันเป็นบาปหยาบซ้ำซ้ำ ลักษณะสำเร็จเป็นทิวธรรมเวทณีกรรมเช่นนั้น ก็ปลันมีจิตกรุณาอดุพระราชกุมารด้วยความสังเวชใจ

" อ้อ โกรธหรือสมณะหัวโลน เราทำแค่นี้ก็โกรธด้วยหรือ จึงมองจ้องหน้า เอาชี จะทำอะไรเราก็เอา เรานี้แหละคือ โอรสแห่งองค์สมเด็จพระบรมกษัตริย์ในเมืองนี้ เมื่อท่านจะร้ายแก่เราอย่างไร เราก็อนุญาติให้ด้วยความเอ็นดู "

ครั้งพระราชกุมารผู้โอหัง ประทุษร้ายพระปัจเจกพุทธเจ้ากล่าวคำเยาะเย้ยดังนี้แล้ว ก็เสด็จขึ้นคอคขสารไปได้หน่อยหนึ่ง พอลับตาพระสุนทรปัจเจกพุทธเจ้านั้นแล้ว ก็ทรงกระหายน้ำเป็นกำลัง จึงรับสั่งให้ราชบุรุษทั้งหลายไปตักน้ำที่บ่อ ซึ่งพระราชบิดารับสั่งให้ขุดไว้

แต่ด้วยอำนาจแห่งอิทธิธรรมเวทนิยกรรมบันดาลให้เป็นไป บ่อนั้นหาได้มีน้ำไม่ราชบุรุษทั้งหลายกลับมาราบทูลว่าน้ำไม่มี จะรีบไปหาน้ำที่บ่ออื่นมาถวายพระราชกุมารผู้มีกรรมทรงอยู่ไม่ไหว

เมื่อมิได้ดื่มน้ำก็สิ้นพระชนม์มายุคดับสังขารในทีนั้น สมจริงตามคำที่เหล่าโหราจารย์พยากรณ์ไว้ทุกประการ แล้วก็ทรงถูกอกุศลอิทธิกรรมเวทนิยกรรมลุดกระชากลากไปอุบัติเป็นสัตว์นรก ณ อเวจีเผาอยู่ตลอดเวลาประมาณ ๘๔,๐๐๐ ปี ครั้นพ้นจากอเวจีมา นรกแล้ว ก็มาปฏิสนธิถือกำเนิดเป็นเปตฺรในเปตฺรวิสัย ได้เสวยทุกขเวทนาด้วยการอดอาหาร มิได้บริโภคข้าวและน้ำเป็นเวลานานโดยนับกาลกำหนดมิได้

ครั้งถึงสมัยที่องค์สมเด็จพระมิ่งมงกุฎศรีศากยมุนี โคดมบรมครูเจ้าแห่งเรา ได้เสด็จมาอุบัติตรัสใน โลกนี้แล้ว เปตฺรอดีตสัตว์อเวจีมหานรกราชกุมารผู้โอหังนั้น ก็พ้นจากความ เป็นเปตฺร มาถือปฏิสนธิเกิดเป็นบุตรชายคนสุดท้ายของชาวประมงตระกูลหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้เมืองกุนฑินคร โดยเหตุที่ในชาติก่อน ๆ ตนเคยสร้างกุศลกรรมความดีไว้ จึงระลึกชาติได้เมื่อเจริญวัยแล้ว กุมารลูกชายประมงนั้นก็ปล้นระลึกขึ้นได้ว่า

" อาตมาได้เสวยทุกขเวทนามาช้านาน ด้วยการประพฤติกกรรมอันลามกไว้เมื่อครั้งเป็นพระราชกุมารโอรสแห่งพระเจ้ากิตติวัสสราชธิบดี

ประทุษร้ายพระปัจเจกพุทธเจ้าผู้มีพระคุณอันประเสริฐ จึงไปเกิดเป็นสัตว์นรกอเวจีแล้วมาเกิดเป็นเปตฺรอดข้าวอดน้ำ ครั้นพอสิ้นกรรมจากเปตฺรวิสัยแล้ว จึงมาเกิดในตระกูลของชาวประมงอยู่ ณ กาลบัดนี้"

ระลึกชาติได้ฉะนี้แล้ว กุมารนั้นก็มิจิตไม่ฟ่องแผ้วเกรงกลัวอยู่แต่บาปกรรม ไม่ปราณนาที่จักฆ่าเนื้อปลาตามตระกูล เมื่อเห็นหมู่ญาติทั้งหลายพากันค่อขายไปตักปลาไว้

ก็แอบไปทำลายเสีย ถ้าได้ปลามาแล้วเห็นปลานั้นคืนอยู่ก็นำไปปล่อยเสีย บิดามารดา
บังคับให้ไปล่าปลาในน้ำทำการประมง ถ้าหลีกได้ก็หลีกไปให้พ้นไปเสียหาไปไม่

ถ้าคราวใดหลีกเลี้ยงไม่ได้ ต้องไปหาปลาด้วยความจำเป็น เมื่อชาวประมงเพื่อนกันได้
ปลาจะเนคว่าตนมีกำลังมากกว่าก็เข้าไปขโมยปลาที่เขาหาได้ปล่อยลงในน้ำเสียอีก
เช่นกัน คนทั้งหลายเหล่านั้นจึงนำเอาความมาบอกแก่บิดามารดาของเขา ฝ่ายท่านผู้เฒ่า
ซึ่งเป็นบิดามารดา เมื่อเห็นว่าเจ้าลูกชายตนมันประพฤติเป็นคนจัญไรสำหรับชาวประมง
บ่อยครั้งเช่นนั้น ก็ไม่พอใจจึงขับไล่ออกจากบ้านไป

เมื่อถูกไล่ออกจากบ้าน กุมารนั้นก็ป็นเด็กพเนจร เดินทางอดมื้อกินมื้อไปตาม
ยถากรรม วันหนึ่งเดินทางมาถึงที่อยู่แห่งพระอานนท์เถระเจ้า ขณะนั้นเป็นเพลเช้า พระ
เถระเจ้ากำลังฉันภัตตาหาร เมื่อเห็นกุมารเข้าไปใกล้ และถวายนมัสการอยู่แทบเท้า

พระผู้เป็นเจ้าก็ทราบว่าเขามีความต้องการอาหารเป็นอย่างมาก จึงมีความกรุณาแบ่ง
อาหารให้พอสมควร แล้วก็ไต่ถามถึงความเป็นมา กุมารนั้นเล่าเรื่องของตนเรียนถวาย
ท่านตามความเป็นต่อไปว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ เธอบรรพชาเป็นสามเณรเสียมิดีกว่าหรือครั้ง
กุมารรับคำเอาพระผู้เป็นเจ้าก็จัดแจงหาสบงจีวรมาได้แล้ว

จึงจัดการปลงผมและบวชกุมารนั้นเป็นสามเณรตามความประสงค์ แล้วพาไปสู่สำนัก
แห่งสมเด็จพระพุทธรองค์ เมื่อทรงมีพระพุทธรูปปฏิมากรรมว่า

" คุณก่อนอานนท์ สมณเณรน้อยนี้เธอไปได้แต่ที่ไหนมา? "

ท่านพระอานนท์ผู้พุทธรอนุชา ก็กราบทูลเรื่องราวให้ทรงให้ทรงทราบทุกประการ แล้ว
กราบทูลอีกต่อไปว่า

" ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ สามเณรนี้เป็นผู้ไม่มีลาภสักการะ เพราะ
แต่ก่อนมิได้ทำกุศลไว้ มาในชาตินี้จึงได้รับความลำบากนักหนา ข้าพระองค์คิดว่าจะ
อนุเคราะห์แก่สามเณร โดยให้หม้อน้ำแก่เธอไปตักน้ำถวายพระภิกษุเป็นนิตย์ทุกวัน ดังนี้
จะเป็นประการใด พระเจ้าข้า "

เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอนุโมติแล้ว พระเถระเจ้าก็มีจิตผ่องแผ้ว มอบหมอน้ำมาถวายพระภิกษุทั้งหลาย และเฝ้าปฏิบัติรับใช้ด้วยความเอาใจใส่ อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย เห็นสามเณรปฏิบัติปวงเป็นอย่างดี ก็มีจิตศรัทธารักใคร่จึงถวายนิยัตถ์ทุกวัน มิให้สามเณรนั้นต้องได้รับความเดือดร้อนในเรื่องอาหารแต่ประการใด

ต่อมาพออายุครบอุปสมบทแล้ว สามเณรนั้นก็ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระบวรพุทธศาสนา อุตสาหพยายามบำเพ็ญวิปัสสนากรรมฐานยังวิปัสสนาญาณให้เกิดขึ้นในสันดาน โดยลำดับ ด้วยอำนาจวาสนาบารมีที่ตนเคยบำเพ็ญมาในชาื่ก็สามารถยังพระอรหันตมรรคพระอรหันตผลให้บังเกิดขึ้น ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ผู้ทรงคุณสูงสุดในที่พระบวรพุทธศาสนา

จะกล่าวฝ่ายบิดามารดาและพี่ชายที่เป็นชาวประมง เมื่อจับได้บุตรคนเล็กซึ่งตกลงความเห็นว่าเป็นคนจัญไรออกจากบ้านไปแล้ว ในไม่ช้าก็พากันล้มตายไปตาม ๆ กันทั้ง ๓ คน แล้วไปเกิดเป็นเปตกรประเภทปรทัตตูปชีวิมิปากและคอเท่ารูเข็ม ประกอบไปด้วยความลำบาก ออดอยากหิวโหยเหลือประมาณ มีรูปทรงสัญญาณอันพอมกะห่อง มีผิวกายดำเกรียมดูจุกเฝ้าด้วยเพลิง ไม่มีฝ้านุ่งห่ม มีแต่หนังหุ้มกระดูก ทุกวันเวลาได้แต่เสวยทุกขเวทนาอยากข้าวอยากน้ำหน้าดำคร่ำเครียดหาความสุขมิได้ อาศัยอยู่แถว ๆ ภูเขาสาณราสี ตามประสาผีเปตกรผู้มีกรรมคอยรับส่วนบุญ

คราวหนึ่ง กุมารพเนจร ไม่มีที่อยู่อาศัย ผู้ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นพระอรหันตมหาเถระเจ้าทรงสูงสุดในพระพุทธศาสนาไปแล้วนั้น ท่านพาพระภิกษุสหายกัน ๑๒ รูปเดินทางผ่านขึ้นไปพักบนภูเขาสาณราสีอันเป็นที่อยู่แห่งเปตกรผู้เป็นโยมบิดามารดาและพี่ชายนั้น ครั้นเปตกรทั้งสองผู้เป็นบิดามารดา เห็นท่านเข้าใจได้ว่าเป็นบุตรของตน จึงหันหน้ามาชุบชิบปรึษาซึ่งกันและกัน

เอ๊ะ นั่นดูเหมือนว่าเป็นบุตรชายคนเล็ก ซึ่งพวกเราจับไปปล่อยไปเสียจากเรือนเมื่อก่อนนี้มีใช่หรือ อโฮ บัดนี้บุตรชายของเรา มีบุญวาสนาได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์เป็นสาวกองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

มีหน้าตาส่องใสครองจิวรสีเหลืองอร่ามงามน่าเลื่อมใสเป็นยิ่งนักหเวย.....เจ้านี้ สุมิงจง
ไปบอกพระภิกษุน้องชายของมิงซึ่งเป็นลูกของกู่ว่ากู่ทั้งสองและมิงเวลานี้ตายแล้ว

มาบังเกิดเป็นเปตรได้รับทุกขเวทนาเป็นอันมากอยู่ ณ ที่นี้ หากลูกกู่ผู้เป็นพระจะมีวิธี
ช่วยเหลือประการใดแล้ว ของงได้กรุณารีบช่วยเหลือโดยเร็วเถิดอย่าช้า"

หันหน้ามาสั่งเจ้าเปตรลูกชายในตอนท้าย เพราะยังมีความละอายไม่กล้าปรากฏกายให้
พระมหาเถระเจ้าเห็น และไม่กล้ากล่าวขอส่วนบุญตนเอง

เจ้าเปตรผู้เป็นพี่ชายของพระมหาเถระเจ้านั้น ครั้นรับบัญชาจากเปตรผู้เป็นบิดามารดา
ก็พยายามไปแสดงกายเพื่อให้พระมหาเถระเจ้าเห็นเป็นหลายครั้งหลายหน

ในเพลาราตรีนั้น แต่หาได้สำเร็จไม่ ทั้งนี้ก็เพราะองค์อรหันต์ท่านมัวสนมมาอยู่กับ
เพื่อนพระภิกษุ ไม่ได้สำรวจพิจารณาเหตุทั้งหลายแต่ประการใด จนกระทั่งถึงตาม
พารุณสมัยอาทิตย์ไขแสงทองขึ้นส่องอร่ามฟ้า เมื่อเปตรหนุ่มนั้นเห็นพระอรหันต์
น้องชายพาเพื่อนสงฆ์ลงมาจากภูเขาเพื่อเข้าไปโคจรบิณฑบาตในละแวกบ้าน มันจึงวิ่ง
เข้าไปตักหน้าคุกเขาประคองอัญชลีขึ้นเหนือเศียรเกล้าแล้วร้องเรียกขึ้นไปว่า

" น้องชายของข้าผู้เป็นพระเอ๋ย.... จำได้หรือไม่เล่า ตัวข้านี้เป็นพี่ชายของท่านทำ
กาลกิริยาตายแล้ว มาเกิดเป็นเปตรมีความเป็นอยู่อย่างแสนจะน่าทุเรศในเปตรวิสัย เพราะ
เหตุที่มีได้ประกอบกองการกุศลไว้ กระทำแต่กรรมอันเป็นบาปหยาบช้า ถึงแม้บิดา
มารดาของเราทั้งสองก็เหมือนก็เหมือนกันบัดนี้ท่านตายมาเกิดเป็นเปตรกับข้า ได้รับ
ทุกขเวทนาอกอยากเหลือกำลัง อยากจะขอความช่วยเหลือขอส่วนกุศลจากท่าน หากท่าน
ไม่ปรานีในครั้งนี้อแล้ว ข้าพเจ้าและบิดามารดาก็เห็นจะไม่แคล้วเป็นเปตรอยู่อย่างนี้
ตลอดไป ขอท่านจงพิจารณาหาทางช่วยเหลือข้าผู้เป็นพี่ และบิดามารดาซึ่งเคยมีความ
ปรานีต่อท่านมาแต่เล็กแต่น้อยเถิดเจ้าข้า "

เปล่า พระมหาเถระเจ้าท่านจะรับรู้เห็นและเห็นจะได้ยินคำร้องของเปตรหนุ่มพี่ชาย ซึ่ง
อุตสาหักกล่าวขอน้องมาอย่างยืดยาวนั้นแม้สักนึกหนึ่งก็หาไม่ท่านกลับนำหน้าพาเพื่อน
สงฆ์เดินเรื่อยไป ราวจะว่าไม่มีเหตุอะไรเกิดขึ้นทั้งนี้ก็เพราะว่าท่านมัวแต่สำรวจอินทรีย์
มิได้พิจารณาเหตุอะไรอื่นเช่นเดียวกับนำหน้าพาเพื่อนสงฆ์เดินเรื่อยไป ราวจะว่าไม่มี

เหตุอะไรอื่นเช่นเดียวกับเมื่อคืนนี้เอง เปโตรหนุ่มผู้มีกรรมเมื่อเห็นพระน้องชายไม่เห็น และไม่รู้เรื่องที่ตนบอกเดินเฉยเลยไปดังนั้น พลันใบหน้าที่เศร้าอยู่โดยปรกติธรรมดาก็ยิ่งเศร้าต่ำลงไปอีกด้วยความผิดหวัง เคนโซเซโซเซซังเข้าไปยังที่อยู่ของเปโตรแก่ผู้เป็นพ่อแลแม่แล้วแจ้งความให้ทราบ เปโตรทั้งสองนั้นก็ช่วยกันพูดคุยส่งเสริมให้มันเกิดกำลังใจพยายามไปขอส่วนบุญพระน้องชายอีกต่อไป เพราะไม่มีทางใดที่จะทำให้ได้ดีไปกว่านี้ อีกแล้ว

อุตสาหไปเฝ้าค้ำหน้าพระอรหันต์ผู้เป็นน้องชาย ในเวลาที่ท่านลงมาจากภูเขาเพื่อเข้าไปโจรบิณฑบาตในหมู่บ้านเป็นเวลาหลายวันในที่สุดความพยายามของมันก็เป็นผลสำเร็จ

เพราะเช้าวันหนึ่งพระผู้เป็นเจ้าของค้ำหน้าบังเอิญเหลือบเห็นเปโตรพี่ชายด้วยทิพยจักขุ ตามวิสัยแห่งพระอรหันต์ผู้ได้รับบรรลุมานอภิญญา เมื่อทราบจากปากคำของเปโตรพี่ชายว่าบิดามารดาได้รับความทุกข์มาบังเกิดเป็นปรตตูปชีวีเปตร และมีเดนาเลื่อมใสใครจักอนุโมทนาส่วนกุศลเช่นนั้น ท่านจึงบอกแก่เปโตรพี่ชายไปว่า

" เอาเถิด... เราจะยังความปรารถนาของท่านทั้งหลายให้สำเร็จ ขอท่านทั้งหลายจงตั้งใจคอยอนุโมทนาให้ดีก็แล้วกัน ในเพลาสายวันนี้ "

บอกแก่เปโตรพี่ชายจะนี่แล้ว ท่านก็เดินนำหน้าพาเพื่อนสงฆ์เข้าไปบิณฑบาตในบ้าน ครั้นได้อาหารพอเป็นยาปนมัดแล้ว ก็เดินทางกลับมาและขึ้นไปบนภูเขาอันเป็นที่พัก ก่อนที่จะฉันภัตตาหาร ท่านจึงกล่าวแก่เพื่อนสงฆ์ทั้งหลายเหล่านั้นว่า

" คู่ก่อนอาวสุทังปวง วันนี้กระผมใครจักขออาหารที่ท่านบิณฑบาตได้มาทั้งหมดทุกรูปในฐานะที่เราเป็นสหายนกันจะได้หรือไม่ เพราะว่าบิดามารดาและพี่ชายของกระผมตายไปบังเกิดเป็นเปตรปรตตูปชีวี และตัวกระผมนี้มีความปรารถนาใครจักถวายสังฆทานแก่พระภิกษุสงฆ์สัก ๑๒ องค์

เพื่ออุทิศส่วนกุศลส่งไปให้แก่เปตรผู้เป็นบิดามารดาและพี่ชายเหล่านั้นแต่อาหารที่กระผมบิณฑบาตได้มาในวันนี้ไม่เพียงพอ จึงใคร่ที่จักขอจากพวกท่านทั้งหลายในฐานะที่เป็นสหายนกัน จักยินดีให้แก่กระผมได้หรือไม่ "

" จะเป็นไรไปเล่า อาวุโส เอาเถิดส่วนเราทั้งปวงนี้ยินดียกอนุญาตให้ท่านขอท่านจง ตั้งใจถวายสังฆทานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้แก่เปตชนตามอริยาศัยแห่งท่านเถิด "

พระภิกษุผู้เป็นสหายกันเหล่านั้น ยอมอนุญาตยกให้ด้วยความเต็มใจ

องค์อรหันต์ผู้ใคร่จะถวายสังฆทาน เพื่ออุทิศส่วนบุญกุศลแก่เปตรผู้เป็นญาติคนสำคัญ เมื่อได้รับอนุญาตจากเพื่อนสงฆ์ด้วยกันเช่นนั้น ก็ตัดเอาอาหารที่ตนบิณฑบาตมาได้ใส่ ลงไปในบาตรเหล่านั้น แล้วก็ตั้งจิตคิดถวายเป็นสังฆทาน เสร็จแล้วจึงยกเอาบาตร เหล่านั้นเข้าไปประเคนถวายคืนแก่เพื่อนสงฆ์ทั้ง ๑๒ รูป แล้วก็ตั้งจิตอุทิศส่วนกุศลว่า

อทฺ โน ญาตีนิ โทตุ

" ขอกุศลผลทานนี้จงเข้าไปสำเร็จแก่ญาติคนสำคัญคือ บิดา มารดา และพี่ชาย ของข้าพเจ้า ซึ่งไปเกิดเป็น เปตรปรทัตตูปชีวินในเปตทวิสัย ในกาลบัดนี้ด้วยเถิด "

เปตรร่างร้ายซึ่งเป็นพี่ชายและบิดามารดาผู้มีกรรมทั้ง ๓ คน มาเดินเวียนวนเฝ้ารอคอย อยู่ ณ บริเวณนั้นเป็นเวลานานมาแล้ว ครั้นเห็นองค์อรหันต์เจ้าจัดการถวายสังฆทานแก่ เพื่อนสงฆ์ด้วยกันตามที่บอกไว้ก็ให้ศิโรตม์นักษณา

และฉับพลันที่พระมหาเถระเจ้าองค์อรหันต์กล่าวคำอุทิศให้แก่ตนจบลงก็ยกหัตถ์อัน ผอมเกร็งมีหนังหุ้มกระดูกขึ้นเหนือเศียรเกล้าตั้งจิตอนุโมทนาส่วนกุศลผลทานนั้น ด้วย คารวะเป็นอย่างยิ่ง และแล้วเปตรร่างร้ายทั้ง ๓ คนนั้นก็ให้มีอันเป็นชาติตายพ้นจาก เปตทวิสัยไปในบัดดล

ด้วยผลแห่งปิตตานุโมทนามัยกุศล ซึ่งเกิดขึ้นแก่ตนในขณะนั้นเข้าทำหน้าที่ให้ได้ ปฏิสนธิในเททวิสัย กลายเป็นเทวดารูปทรงงามสง่าสวมใส่อาภรณ์อันเป็นทิพย์ ความ ทุกข์ลำบากและความอยากความหิวโหยที่ตนได้รับมานานไม่รู้ว่ามันหายไปไหน

ขณะนี้แม้แต่ความอิมกายอิมใจเข้ามาแทนที่ อคติเปตรพี่ชายดูเหมือนว่าจะมี ปิตตานุโมทนามัยมากกว่าเพื่อนเพราะฉะนั้น จึงทรงเพศเป็นเทพดาที่มีรัศมีโอภาสงดงาม กว่าเทพดาทั้งสองซึ่งเป็นบิดามารดา

เมื่อมีความปรารถนาจะกล่าวขอบคุณแก่องค์อรหันต์เป็นน้องชาย จึงแสดงกายให้ปรากฏแก่พระมหาเถระเจ้าและพระภิกษุหลายซึ่งอยู่ในที่นั่นทั้งหมด แล้วน้อมกายเข้าไปถวายนมัสการแทบเท้าทั้งสองของพระมหาเถระเจ้าน้องชาย กล่าววาจาด้วยความอímอกอímใจว่า

" ข้าแต่พระน้องชายผู้เจริญ ขอพระน้องชายจงดูสิร่างกายแห่งนี้ในกาลบัดนี้ ด้วยว่าบัดนี้ตัวพื้และบิดามารดาได้บังเกิด เป็นเทพยดานุ่งห่มผ้าอันเป็นทิพย์ ล้วนแต่สวยงาม นกหนาและได้เสวยสมบัติทิพย์นานาประการแสนจะเป็นสุข

เพราะได้อุโมทนาส่วนบุญที่พ่ออุทิศให้ ขอพ่อจงอยู่เป็นสุขในมนุษย์โลกนี้ต่อไปเถิด ส่วนพื้และบิดามารดา ซึ่งได้ดีมีความสุขเพราะความกรุณาปราณีจากพ่อ จะขอลาไปเสวยทิพย์สมบัติเป็นสุขต่อไปตามยถากรรม "

มีเทวาทีกล่าวจะนี้แล้ว ก็มีจิตผ่องแผ้วกราบลงที่บาททั้งสองขององค์อรหันต์ผู้เป็นน้องชาย และถวายนมัสการลาพระภิกษุทั้งหลายแล้วก็อัศจรรย์หายวับไปกับตา...

สรุปความว่า ผู้ที่มีใจบาปหยาบช้าประกอบช้าประกอบอกุศลกรรมบถไว้ ผลวิบากแห่งอกุศลกรรมบถนั้นย่อมจะบันดาลให้เขาเป็นผู้มีคติวิบัติ คือ เมื่อเขาขาดใจตายไปแล้ว ย่อมไม่สามารถที่จะเป็นผู้มีคติผ่องแผ้ว กลับมาเกิดเป็นมนุษย์โลกเรานี้ หรือไปเกิดในสคติโลกาวรรคได้ แต่จะถูกชักนำให้บำยโถมหน้ามาเกิดในเปตวิสัย หรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า " ทุคติ " นี้โดยมีชีวิตเป็นเปตวิสัยได้รับทุกขเวทนาอย่างน่าสังเวชใจเป็นเวลานานแสนนานจนกว่าจะสิ้นกรรมที่ตนทำไว้ แล้วจึงจะได้ไปเกิดในภูมิอื่นตามยถากรรมดังนี้แล.....

นายจุนทสุกริก

ตายแบบพิศดารอย่างสุกร

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเวฬุวัน ทรงปรารภบุรุษชื่อ

จุนทสุกริก ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า " อธิ โสจติ เปจฺจ โสจติ " เป็นต้น.

นายจุนทะเลี้ยงชีพด้วยการเลี้ยงสุกรขาย ได้ยินว่า นายจุนทสุกริกนั้น หม่าสุกรทั้งหลาย
กินบ้าง ขายบ้าง

เลี้ยงชีวิต อยู่สิ้น ๕๕ ปี. ในเวลาข้าวแพง เขาเอาเกวียนบรรทุกข้าวเปลือก ไปสู่ชนบท
แลกลูกสุกรบ้าน ด้วยข้าวเปลือกประมาณ ๑ ทะนานหรือ ๒ ทะนาน บรรทุกเต็มเกวียน
แล้วกลับมา ล้อมที่แห่งหนึ่งคุดอก

ข้างหลังที่อยู่แล้วปลูกผักในที่นั้นนั่นแล เพื่อลูกสุกรเหล่านั้น, เมื่อลูกสุกรเหล่านั้น กิน
กอผักต่าง ๆ บ้าง สรีรวิถุชะ (คุด) บ้าง ก็เติบโต

ขึ้น, (เขา) มีความประสงค์จะฆ่าตัวใดๆ ก็มัดตัวนั้นๆ ให้แน่น ณ ที่ฆ่าแล้ว ทูบด้วยก้อน
๔ เหลี่ยม เพื่อให้เนื้อสุกรพองหนาขึ้น รู้ว่า

เนื้อหนาขึ้นแล้ว ก็ง้างปากสอดไม้เข้าไปในระหว่างฟัน กรอกน้ำร้อน ที่เดือดพล่าน เข้า
ไปในปากด้วยทะนานโลหะ. น้ำร้อนนั้น เข้าไปพล่าน

ในท้อง ขับกรีสออกมาในส่วนเบื้องต่ำ (ทวารหนัก) กรีสน้อยหนึ่ง ยังมีอยู่เพียงใด ย่อม
ออกเป็นน้ำขุ่นเพียงนั้น เมื่อท้องสะอาดแล้ว, จึง ออกเป็นน้ำใส ไม่ขุ่น, ที่นั้น เขาจึงราด
น้ำที่ยังเหลือบนหลังสุกรนั้น.

น้ำนั้นลอกเอาหนึ่งคำออกไป. แต่นั้นจึงลงขนด้วยคอบหญ้าแล้ว ตัดศิระษะ ด้วยอาบอัน
คม. รong โลหิตที่ไหลออกด้วยภาชนะ เกล้าเนื้อด้วยโลหิต แล้วปิ้งนึ่งรับประทานใน
ท่ามกลางบุตรและภรรยา ขายส่วนที่เหลือ.

เมื่อเขาเลี้ยงชีวิต โดยทำนองนี้นั่นแล, เวลาได้ล่วงไป ๕๕ ปี. เมื่อพระตถาคตประทับอยู่
ในธรรวิหาร, การบูชาด้วยดอกไม้เพียงกำหนึ่ง

ก็ดี การถวายภิกษาเพียงทัพพีหนึ่งก็ดี ชื่อว่าบุญอื่นน้อยหนึ่งก็ดี มิได้มี แล้วสักวันหนึ่ง.

ครั้งนั้น โรคเกิดขึ้นในสรีระของเขา, ความร่ำร้อนอเวจิมหา- นรค ปราภฏแก่เขาทั้ง
เป็นที่เดียว.

อเวจินรกร้อนยิ่งกว่าไฟธรรมดา ขึ้นชื่อว่าความร่ำร้อนในอเวจี ย่อมเป็นความร้อนที่สามารถทำลาย นัยน์ตาของผู้ยืนคูดอยู่ในที่ประมาณ ๑๐๐ โยชน์ได้. สมจริงดังคำที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดังนี้ว่า

“ ความร่ำร้อนในอเวจี แผ่ไปตลอด ๑๐๐ โยชน์ โดยรอบ ตั้งอยู่ทุกเมื่อ.(๑. ม. อุ. ๑๔/๓๔๑) และเพราะเหตุที่ความร่ำร้อนในอเวจินั้น มีประมาณยิ่งกว่าความร่ำร้อน

ของไฟโดยปกติ พระนาคเสนเถระจึงกล่าวอุปมานี้ไว้ว่า “ มหาบพิตร แม้นินประมาณเท่าเรือนยอด อันบุคคลทุ่มไปไนไฟนรกย่อมถึงความย่อย

ยับได้โดยขณะเดียวฉันใด ส่วนสัตว์ที่เกิดในนรกนั้นเป็นประหนึ่งอยู่ใน วรรกัมารดา จะย่อยยับไปเพราะกำลังแห่งกรรมเหมือนฉันนั้น หามิได้.

นายจุนทะเสวยผลกรรมทันตาเห็น เมื่อความร่ำร้อนนั้น ปรากฏแก่นายจุนทสุกริกนั้นแล้ว, อาการ อันเหมาะสมด้วยกรรมก็เกิดขึ้น. เขาร้องเสียงเหมือนหมู คลานไปไน

ท่ามกลางเรือนนั่นเอง, ไปสู่ที่ในทิศตะวันออกบ้าง สู่ที่ในทิศตะวันตกบ้าง. ลำดับนั้น พวกคนในเรือนของเขา จับเขาไว้ให้มันแล้วปิดปาก. ธรรมดาผลแห่งกรรม อันใคร ๆ ไม่สามารถจะห้ามได้. เขาเที่ยวร้องไป

ข้างโน้นบ้าง ข้างนี้บ้าง. คนใน ๗ หลังคาเรือนโดยรอบ ย่อมไม่ได้ กลับนอน. อนึ่ง คนในเรือนทั้งหมด เมื่อไม่สามารถจะห้ามการออก

ไปภายนอกของเขาผู้ถูกรณภัยคุกคามแล้วได้ จึงปิดประตูเรือนล้อม รักษาอยู่ภายนอกเรือน โดยประการที่เขาอยู่ภายใน ไม่สามารถจะเที่ยว ไปข้างนอกได้. เสวยผลกรรมในสัมปรายภพ

เมื่อนายจุนทสุกริก เที่ยวร้องไปข้างโน้นบ้าง ข้างนี้บ้าง ภายใน เรือนนั่นเอง ด้วยความร่ำร้อนในนรก. เขาเที่ยวไปอย่างนั้นตลอด ๗ วัน, ในวันที่ ๘ ทำกาละแล้ว ไปเกิดในอเวจิมหานรก. อเวจิมหานรก

ปราชญ์ฟังพรรณนาตามเหตุตสุตร. พวกภิกษุเข้าใจว่าเขาฆ่าสุกรทำการมงคล พวก
ภิกษุเดินไปทางประตูเรือนของเขา ได้ยินเสียงนั้นแล้ว เป็น ผู้มีความสำคัญว่า “เสียงสุกร
” ไปสู่วิหาร นั่งในสำนักพระศาสดาแล้ว

กราบทูลอย่างนี้ว่า “ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เมื่อสุกรทั้งหลาย อันนาย จุนทสุกริก ปัด
ประตูเรือนฆ่าอยู่, วันนี้เป็นวันที่ ๗, มงคลกิริยาไร ๆ ชะรอยจักมีในเรือน (ของเขา), ข้า
แต่พระองค์ผู้เจริญ เมตตาคิด หรือ ความกรุณาแม้อย่างหนึ่งของเขา ผู้ฆ่าสุกรทั้งหลายชื่อ
ถึงเท่านี้ ย่อม ไม่มี,

ก็สัตว์ผู้ร้ายกาจหยาบช้าเช่นนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่เคยเห็นเลย.” พระศาสดา ตรัสว่า
“ ภิกษุทั้งหลาย เขาฆ่าสุกรตลอด ๗ วันนี้

หามิได้. อันผลที่เหมาะสมด้วยกรรมเกิดขึ้นแล้วแก่เขา, ความเร่าร้อน ในอเวจีมหานรก
ปรากฏแก่เขาทั้งเป็นที่เดียว, ด้วยความเร่าร้อนนั้นเขา ร้องเหมือนหมูเที่ยวไปภายใน
นิเวศน์อยู่ ตลอด ๗ วัน วันนี้ทำกาละ แล้ว (ไป) เกิดในอเวจี,” เมื่อพวกภิกษุกราบทูลว่า
“ ข้าแต่พระองค์

ผู้เจริญ เขาเสร์้าโสกอย่างนี้ในโลกนี้แล้ว ยังจะไปเกิดในฐานะเป็นที่ เสร์้าโสกเช่นกัน
อีกหรือ ? ” ตรัสว่า “ อย่างนั้น ภิกษุทั้งหลาย ชื่อว่า ผู้ประมาทแล้ว เป็นลฤหัสถ์ก็ตาม
บรรพชิตก็ตาม ย่อมเสร์้าโสกในโลก

ทั้งสองเป็นแท้ ” ดังนี้แล้ว ตรัสพระคาถานี้ว่า ๑๑. อิท โสจติ เปจฺจ โสจติ ปาปการี
อุภยตฺถ โสจติ โส โสจติ โส วิหติ ทิสฺวา กมฺมกิลิฏฺฐ มตฺตโน “ ผู้ทำบาปเป็นปกติ ย่อมเสร์้า
โสกในโลกนี้

ละไปแล้วย่อมเสร์้าโสก ย่อมเสร์้าโสกในโลกทั้งสอง เขาเห็นกรรมเสร์้าหมองของตน
แล้ว ย่อมเสร์้าโสก, เขาย่อมเดือดร้อน. ”

แก้อรรถ

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า ปาปการี เป็นต้น ความว่า บุคคล ผู้ทำบาปกรรมมีประการ
ต่าง ๆ ย่อมเสร์้าโสกในโลกนี้ ในสมัยใกล้ตาย โดยส่วนเดียวแท้ ด้วยคิดว่า “ กรรมดีเรา

มิได้ทำไว้หนอ, กรรมชั่วเรา ทำไว้แล้ว, ” นี่เป็นความเศร้าโศกเพราะกรรมของเขา; ก็เมื่อเขาเสวย

ผลอยู่ เชื่อว่าละไปแล้วย่อมเศร้าโศก, นี่เป็นความเศร้าโศกเพราะวิบาก ในโลกหน้าของเขา; เขาย่อมเศร้าโศกในโลกทั้งสองอย่างนี้แล, ด้วย เหตุ นั้น แล แม้นายจุนทสุกริกนั้น เชื่อว่าย่อมเศร้าโศกทั้งเป็นที่เดียว. บาทพระศาสดาว่า ทิสฺวา กมฺมกิลิฏฺฐ มตฺตโน ความว่า เขาเห็น

กรรมเศร้าหมองของตนแล้ว ย่อมเศร้าโศกบ่นเพื่อมีประการต่าง ๆ อยู่ เชื่อว่า ย่อมเดือดร้อน คือ ย่อมลำบาก.

ในกาลจบคาถา ภิกษุเป็นอันมากได้เป็นพระโสดาบันเป็นต้นแล้ว. เทศนามีประโยชน์แก่มหาชนแล้ว ดังนี้แล. เรื่องนายจุนทสุกริก จบ.

คางคกสูบบหรี่

พูดกันมานานแล้วว่า มนุษย์ เป็นสัตว์ประเสริฐ มนุษย์เกิดมาได้เพราะกรรม เก่า- กรรมดี มีมากจึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ มีโอกาสที่จะได้ทำกรรมดี เพื่อสร้างบารมีให้กับตัวเอง เพื่อว่าสิ้นชีวิตไปเกิดในปรภพภูมิ อันสมศักดิ์ศรี ไม่ต้องไปเกิดเป็น หมู หมา กา ไก่ ไข้กรรมที่ละชีวิต

พูดถึงสัตว์ ๔ ขา เชื่อว่าทุกคนคงรู้จัก และบางท่านเคยเห็น “ น้ำตา วัว ควาย ” ที่ไหลรินจนเปียกหน้า สัตว์ทุกชนิดไม่มีสิทธิขอชีวิตต่อผู้สังหารมัน สัตว์ที่วุ่น ซึ่งในหัวใจถึงกรรมที่เกาะกุมอยู่ มันไม่มีโอกาสร้องโหย..ได้เหมือนผู้คนอย่างเรา ๆ อย่าน่าไปรังแกเขาอีกเลย...เวรกรรมนั้นลงโทษเขาอยู่แล้ว ที่ให้มาเห็นคเหน้อยเป็นจี้ข้าหาเลี้ยงคน...

วัยรุ่น ๒ คน ชื่อ อ้อมกับต้อม ชื่นชอบกับเกมกีฬาที่ไม่เหมือนใคร คือได้จับสัตว์พวกต่าง ๆ มาทารุณทรมาณเป็นที่สนุกสนานแก่สองหนุ่มวัยคนองอย่างยิ่ง โดยมีได้นึกถึงเวรกรรมและจะคิดว่าสัตว์เหล่านั้นมันก็เจ็บปวดกลัวความตายเหมือนกับพวกเขา ในวัยเด็ก ๆ นั้นแทบทุกคนจะชื่นชอบในการ ยิงนกตกปลา จับปูนา กบเจียด หรือจับจิ้งหรีด

เอามาให้มันกัดกัน สิ่งที่ว่ามานี้เป็นเรื่องธรรมดา เมื่อกาลเวลาล่วงเลยไป อายุมากขึ้นการ
ทำบาปกรรมรังแกสัตว์ ควรจะน้อยลง

ความจริงแล้วเด็ก ๆ เปรียบเหมือนผู้คนนักโทษจากตัวเวร กรรมให้ลงโทษสัตว์ ซึ่ง
ครั้งหนึ่งในอดีตเขาเคยเป็นมนุษย์ที่สร้างกรรมไม่ดี แต่ก็มีหลายคนพอเติบโตจนเป็น
หนุ่ม ก็ยังมีนิสัยรังแกสัตว์ที่ยังไม่เลิก

อีแร้งที่ลงมากินหมาเฝ้ากลางทุ่งกลางนาเป็นฝูงนั้น จะมีตัวหนึ่งที่หัวจะมีสีแดง ดำ
แห่งเป็นพญาแร้ง สัตว์น่ารังเกียจอย่างนี้ชอบกินซากสัตว์เน่า ๆ แต่ก็มี มนุษย์ใจบาป
ตามไปปรังควาณมัน โดยเอาใบตาลมัดด้วยเชือกทำเป็นบ่วงไว้ใกล้ ๆ หมาเฝ้า ทันทีที่ฝูง
อีแร้งรายล้อมหมาเฝ้า พวกมันไม่เห็นคน อ้อมกับตัมและพรรคพวกก็กรูกันวิ่งออกจาก
ป่า ที่ซ่อนตัว ส่งเสียงอะอะติเกราะเคาะไม้ ฝูงอีแร้งที่ไม่รู้เนื้อรู้ใจต่างตกใจรีบโฉบบิน
ขึ้นฟ้า แต่มันเป็นนกที่มีน้ำหนักมาก ดังนั้นการบินขึ้นมันจึงต้องการทางวิ่งหรือรันเวย์ ๒
ข้างก้าววิ่งด้วยความเร็วสูงขึ้น เมื่อพ้นดิน บินอยู่ในอากาศ มันถึงได้รู้ว่าที่ขาของมันนั้นมี
ใบตาลผูกเชือกบ่วงรัดไว้ มันตกใจบินสูงขึ้นไปเร็ว ๆ

เด็กหนุ่มวัยคะนองทั้งหลายที่ชอบรังแกสัตว์ต่างหัวเราะชอบใจตบมือกระโดดโลด
เต้น เมื่อเห็นใบตาลติดขาอีแร้ง บินลากของหนัก ๆ ไปชั่วชีวิตบินสูงลิ่วขึ้นบนท้องฟ้าคู่
กับขาอีแร้ง

นี่ก็เป็นอีกเกมหนึ่งที่สองหนุ่มชื่นชอบมาก คือจับเอาคางคกมาครึ่งละหลาย ๆ สิบตัว
แรก ๆ เริ่มเล่นเอาบุหรีที่จุนจัดจุดใส่ปากคางคก สัตว์ชนิดนี้พอหายใจออกก็พ่นควัน
บุหรีออกด้วย มองดูเหมือนกับคนสูบบุหรี หมดบุหรีเพียงครึ่งมวน คางคกมีอันมีนั่งต่อ
ควันบุหรี นอนหงายท้องตั้งท่าตาปริบ ๆ

เกมนี้มีได้หยุดหย่อนเพียงแค่นี้จากบุหรีเปลี่ยนเป็นประทัดยัดใส่ปากคางคก เพราะมัน
สะใจมากกว่ากัน ประทัดเป็นมวนดูเหมือนคางคกมันสูบบุหรี ซึ่งมันเองได้แต่ทำตาปริบ
ๆ เพราะปล่อยทิ้งก็ไม่ได้ มันขยับปากใช้ขาของมันเขี่ยออก แต่ก็ไร้ผล เพราะประทัดยัด
แน่นคับปากด้วยถูกยัดเข้าไปลึก คางคกนั่งอึดอัด

ทั้งสองคนจุดประทัดไปที่สายชนวนพุนั้นจะมีเสียงการเขี่ยอย่างสนุกสนานกันอย่างเต็มที่ ชนวนไฟลามสั้นเข้าแคไหน ชีวิตคางคกก็สั้นตาม วิญญาณที่ต้องชดให้กรรมจากการเป็นมนุษย์ให้กลับเป็นสัตว์และคงหลายชาติที่คางคกจะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ได้ เสียงประทัดแตกคังปัง พร้อมเสียงไชโยให้ร้องของสองหนุ่มที่สนุกกับชีวิตที่วิงวอนขอชีวิตไม่ได้ ร้องโอโย.. ๆ ก็ไม่เป็น เมื่อแรงอัดตัวของประทัดนิค เศษกระดาศสีแดงส้มฟุ้งกระจายวันตลบ กลิ่นดินประสิ่วไชยเข้าจมูก ขณะเดียวกันกับวิญญาณที่เกิดมาเป็นคางคกได้ล่องลอยออกจากร่างอย่างน่าสมเพช

เมื่อหมดเสียงดังจนแสบแก้วหูสิ่งที่ปรกกฎให้เห็นชัดก็คือ ปากขากรไรกรนิคขาดไปถึงท้อง พุงแตกไส้ขาด สุดอนาถนอนคว่ำนอนหงายไปเป็นแถวเป็นแนว

ไม่มีใครกล้าไปห้ามพวกเขา เพราะ “ กรรมใคร เวรมัน ” ใครได้มาเห็นต่างก็สลดใจ จากวินาทีนี้เป็นนาที ถึงแม้คนเห็นไม่กี่คนก็ตามที แต่เวรกรรมมันมีจริงและเริ่มตามเป็นเงาเข้ามาอย่างช้า ๆ เวลาผ่านไปหลายปีอ้อมกับต้มได้ไปสมัคเป็น อ.ส. ที่จังหวัดสมใจกับที่เขาอยากรับใช้ชาติ ทั้งอ้อมกับต้มซึ่งโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ลืมเรื่องราวของเกมร้างแกอีแรงกับคางคกคาบประทัดเสียดสนิท

คืนนั้นอ้อมกลับมาจากมาจากคหณขายยาที่วัดเหนือหมู่บ้าน คงจะมีดีกรีเหล้าเข้าไปบ้าง ขณะเดินกลับนั้น การเป็น อ.ส. ย่อมไม่รู้ว่าใครเป็นมิตรหรือศัตรู เขาแกะเอาระเบิดมือชนิดลูกเกลี้ยงมาถือไว้ หากเกิดอะไรขึ้น ลูกแตกระเบิดมือก็ช่วยได้ทัน หรือไม่ก็แลกชีวิตต่อชีวิต จนกลับมาถึงที่พัก ไม่มีผู้ใดยืนยันได้ว่าเพราะอะไร แต่ระเบิดนั้นกระเด็นหลุดเกิดระเบิดคังสนั่นหวั่นไหว ค่ายพักที่เขาพักอยู่นั้นพัง ฝาปลิว หลังคาหลุดเป็นแถบ ๆ เมื่อเสียงระเบิดสงบทุกคนที่อยู่ใกล้ ๆ แดกตื่นเข้ามาดูก็ได้พบว่า ชิ้นส่วนร่างกายเขานึกกระจุยเหมือนหมูบะช่อ ท้องแตกไส้ทะลักกระเด็นไปเกือบถึงเสาธง หน้าตาและจนจำไม่ได้ แขนขาขาด สถาพศพาครเห็นก็ต้องเบือนหน้าหนี ถ้าคนตรงนั้นรู้อดีตเขามาก่อนคงพูดว่า

“ เหมือนคางคกที่ท้องแตกแขนขาขาดกระจุย เช่นเดียวกัน ”

กรรมติดตามลงโทษคนที่มิจิตใจต่ำทราม โหดร้ายอย่างไม่ยอมลดละ ส่วนอีกคนหนึ่ง
คือนายต๋มนั่น รู้ข่าวว่าไปได้ภรรยาอยู่อีกจังหวัดหนึ่ง ขอให้เชื่อเถอะว่ากรรมนั้นมีจริง
การทำร้ายชีวิตสัตว์ก็เหมือนไปกู้เงินเขามา แนนอน ผู้รับสภาพเป็นเจ้านี้ย่อมติดตาม
ทวงทรัพย์สินตนคืนทุกวิถีทางและรูปแบบอย่าคิดว่าจะหนีพ้นไปได้...

คนที่ไม่เชื่อเหล่านี้มีแต่เถียงข้าง ๆ คู ๆ ไม่เชื่อเรื่องอะไรทั้งสิ้น โอกาสของเขาจะยิ่ง
น้อยลงทุกที ๆ ทางที่ดีควรเร่งสร้างทำบุญทำทานรักษาศีลสร้างกรรมดีกันไว้ให้มาก ๆ
เพราะกฎของกรรมนั้นไม่เคยที่หยุดหรือละเว้นและอโหสิเวทนาให้แก่ใครเลย...

บุรพกรรมของเปรต

เปรตไถนา

กาลเมื่อสมเด็จพระมิ่งมงกุฎศรีศากยมุนีโคดมบรมครูเจ้าแห่งเราทั้งหลาย พระองค์ได้
ดับพระชนมายุบรรลุนิวัตต์ขอมฤตบุรี ก็เสด็จดับขันธเข้าสู่พระปรินิพพานไปแล้ว มี
พระภิกษุสงฆ์สาวกพวกหนึ่งในโรหนชนบทซึ่งมีความประสงค์จะเดินทางไปถวาย
นมัสการต้นพระศรีมหาโพธิอันเป็นสถานที่ตรัสรู้ของพระองค์

ในขณะที่เดินทางมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งนั้นเกิดหลงทางเข้าไปในป่าใหญ่ ไม่สามารถ
จะหาทางออกได้ เดินวนเวียนอยู่ในป่าใหญ่นั้นหลายวัน พวกเขอหากันได้รับความหิว
โหยและลำบากเป็นอันมาก หลังจากเที่ยวเดินหาทางออกจากป่าใหญ่มานาน ในที่สุดก็
พากันเดินมาบรรลุดังทุ่งกว้างกลางป่าใหญ่เข้าแห่งหนึ่ง

เมื่อแลไปกลางทุ่งพระภิกษุเหล่านั้น ก็พลันเห็นร่างโตใหญ่คล้ายมนุษย์คนหนึ่ง ซึ่งมี
รูปแปลกประหลาดพิกล ไม่เหมือนคนในบ้านในเมืองธรรมดา กำลังเทียมโคใหญ่ ๔ ตัว
เข้าที่ไถเหล็ก แล้วไถนาอยู่คนเดียวในทุ่งกลางป่า อารามดีใจว่าจะได้ผู้บอกหนทางออก
จากป่าไม่ได้ทันพิจารณาให้ดี เธอทั้งหลายจึงรีบตรงรี่เข้าไปถามว่า

“ อุบาสก ขอท่านจงหยุดไถนาสักประเดี๋ยวเถิด อาตมาอยากจะถามว่าทางที่จะออกจาก
ป่านี้ ไปทางไหนกัน ? พวกเราหลงทางเที่ยวเดินวนเวียนอยู่ในป่านี้มาครบ ๗ วันเข้าวันนี้

แล้ว ได้รับความเหนื่อยยากเหลือเกิน ไม่ทราบว่าจะไปทางไหน ขออุบาสกจงช่วยบอกทางไปสักหน่อยเถิด ”

“ ฮี อะไร ” ชายแปลกประหลาดหยุดไถนยหน้าขึ้นถามคล้ายกับฟังคำไม่เข้าใจ ต่อเมื่อภิกษุทั้งหลายถามซ้ำให้เข้าใจดีแล้ว เขาจึงพูดไปเสียอีกทางหนึ่งว่า

“ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พวกท่านหลงทางอยู่ในป่าใหญ่ได้รับความลำบากเพียง ๗ วันเท่านั้น มิสู้จะเท่าไร ส่วนข้าพเจ้านี้สิ หลงทางอยู่ ณ ที่นี้ไถนอยู่อย่างนี้ทั้งกลางวันกลางคืนเป็นเวลาานนับได้ ๑ พุทธันดรแล้ว ได้รับความลำบากมากกว่าพระคุณเจ้าทั้งหลายเป็นไหน ๆ ”

“ อะไรกัน อุบาสก ” คนไถนทั้งกลางวันกลางคืน และมีอายุยืนเป็นพุทธันดรมีที่ไหนกัน ทำไมท่านจึงแกล้งพูดเป็นเล่นเช่นนี้เล่า ” ภิกษุเหล่านั้นถามด้วยความแปลกใจ

“ ข้าพเจ้าพูดจริง ๆ ” เขายืนยัน แล้วกล่าวต่อไปอีกว่า “ ขอพระผู้เป็นเจ้าจงพิจารณาดูข้าเจ้าให้ดี ว่าข้าพเจ้านี้เป็นคนหรือเป็นอะไร ”

“ ท่านเป็นอะไร ! ถูกแล้ว ท่านไม่ใช่คนอย่างแน่ ๆ แต่ว่าท่านเป็นอะไร ” ภิกษุเหล่านั้นถามด้วยความประหลาดใจ หลังจากที่ ได้พิจารณาดูสารรูปอันน่าเกลียดน่ากลัวของเขา และแน่ใจว่าไม่ใช่เป็นมนุษย์

“ เปตร ! ข้าพเจ้าเป็นเปรตจริง ๆ เปรตซึ่งกำลังได้รับความทุกข์ทรมานอย่างหนัก ต้องไถนอยู่อย่างนี้ตลอดทั้งวันกลางคืน ไม่ทราบว่าจะไถไปทำไมเหมือนกัน จะวางก็ไม่ได้ ต้องไถอยู่อย่างนี้มาเป็นเวลานานได้ ๑ พุทธันดรแล้ว ได้รับความลำบากมาก ” เปตรไถนนั้นตอบด้วยความเศร้า

“ ท่านทำกรรมอะไรไว้เล่า จึงได้มาไถนอยู่กลางป่าอันเป็นคงคียบอย่างนี้ ขอจงชี้แจงให้พวกเราได้ทราบไว้บ้าง ก็จะเป็นการดี ”

“ข้าพเจ้าเป็นชวานาได้กระทำบาปด้วยปาก คือเมื่อก่อนนี้ในสมัยศาสนาพระกัสสป พุทธเจ้านั้น ข้าพเจ้าเป็นชวานาได้กระทำบาปด้วยปาก ก็ไม่มีมากมายอะไรเลย ทำไมจึง ได้มาเกิดเป็นเปตรออยู่อย่างนี้ก็ไม่ทราบ”

“ทำบาปด้วยปาก ! ทำอย่างไรกัน ขอท่านจงชี้แจงให้ละเอียดกว่านี้อีกสักหน่อยเถิด”

เปตอผู้มีกรรมแปลกประหลาดนั้น จึงเริ่มเล่าประวัติแต่อดีตจนหลังให้พระภิกษุพุทธ สาวกเหล่านั้นฟังว่า

สมัยเมื่อองค์สมเด็จพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาอุบัติตรัสใน โลกนั้น ข้าพเจ้า เกิดเป็นมนุษย์ มีอาชีพทำนาเลี้ยงชีวิต วันหนึ่งประชาชนทั้งหลายเขาพากันไปทำบุญและ สักการบูชาแด่องค์สมเด็จพระกัสสปพุทธเจ้า คนเหล่านั้นได้มาชักชวนข้าพเจ้าให้ไป ร่วมทำบุญด้วย ข้าพเจ้าเห็นว่า การไปทำบุญแก่สมเด็จพระกัสสปพุทธเจ้านั้น เป็นการเสีย ประโยชน์ เสียเวลาทำมาหากิน สู้อิถนาไม่ได้ จึงได้ตอบคนเหล่านั้น ไปว่า ไม่ไปเพราะ เสียเวลาไถนา พวกเขา ก็บอกว่าการไปทำบุญแก่สมเด็จพระกัสสปพุทธเจ้า ดีกว่าการไถ นาเป็นไหน ๆ

“ พระกัสสปพุทธเจ้าวิเศษอย่างไร สมเด็จพระกัสสปพุทธเจ้าท่านสามารถที่จะไถนา อย่างเรานี้ได้หรือไม่” ข้าพเจ้าถามพวกเขาไปเพื่อจะตัดความรำคาญ คนเหล่านั้นแสดงท่า ตกใจ แล้วออกโहारมากมายล้วนแต่สวดอิถนาแห่งสมเด็จพระพุทธเจ้า แล้วตักเตือนไม่ให้ ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้น และพรรณาทิโทษแห่งการคูหมิ่นพระบรมครูของเขามากมาย จน ข้าพเจ้าหมั่นไส้ เลยพูดตัดบทออกไปโดยไม่มีเจตนาจะคูหมิ่นใครเลยว่า

“ ท่านทั้งหลายอย่ามาสาธยายให้หนวกหูเราเลย เอาละ เป็นอันว่าพระกัสสปะวิเศษจริง แต่เราก็ตึงใจไว้แล้วว่า ถ้าพระกัสสปะไม่สามารถไถนาให้เราได้ เราก็คงจะไม่ไป ไม่ทำ สักการบูชา หากว่าพระกัสสปพุทธเจ้าสามารถมาจับหางไถแล้ว ไถนาได้อย่างเราเมื่อไร นั้นแหละ เราจึงจะไปทำบุญและสักการบูชา ” ด้วยปากชั่วของข้าพเจ้าเช่นนั้น ซึ่งพูดขึ้น โดยมีจุดประสงค์จะประชดประชันคนทั้งหลายเหล่านั้นมากกว่า แต่เหตุไฉนจึงบันดาล ให้ข้าพเจ้ามาเกิดเป็นเปตอ ณ ที่นี้ อดข้าว อดน้ำ ไม่ได้ นั่ง ไม่ได้นอน ต้องไถนาอยู่ตลอด วันยังค่ำคืนยังรุ่ง ไม่มีเวลาได้พักผ่อนเลย

ตั้งแต่วันตายจากมนุษย์เป็นต้นมา บัดนี้เป็นเวลานานถึงพุทธันดรแล้ว ไม่ทราบว่ามีอะไรจักสิ้นเวรกรรมนั้นสักที...” เปรตรำพึงในตอนที่ตาย เมื่อเล่าประวัติแห่งตนให้ภิกษุทั้งหลายฟังจบลงแล้ว ในที่สุด ดูเหมือนว่าจักปลงตกในชะตากรรมของตน หลังจากยืนก้มหน้านั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้ว จึงยกมือขึ้นชี้และบอกแก่ภิกษุทั้งหลายว่า

“ โน้นแน่ะ หนทางที่พระเจ้าทั้งหลายต้องประสงค์จะไป อ้อ ! ... ก่อนที่จะจากไป ข้าพเจ้าใคร่จะสั่งความสักอย่างหนึ่ง คือว่า ขอพระคุณเจ้าทั้งหลาย จงได้กรุณาบอกเพื่อนมนุษย์ทั้งหลายด้วยเถิดว่า ขอให้เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายที่ยังไม่ตาย จงพยายามชวนชวนในการทำบุญให้ทานจงอย่ามีใจประมาทในอกุศลกรรมความชั่วแม้เพียงเล็กน้อย อย่าได้เป็นคนมีปากชั่วเช่นข้าพเจ้า ขอถือข้าพเจ้าเป็นเยี่ยงอย่าง พยายามสร้างบุญกุศลไว้ เมื่อถึงคราวตายจะได้ไม่ต้องมาเกิดเป็นเปรต ให้เป็นที่น่าเวทนาสงสารเช่นตัวข้าพเจ้านี้ ” เปรตสั่งดังนี้แล้วก็ประนมมือทวมห้วนมัสการพระภิกษุทั้งหลาย แล้วยืนก้มหน้านั่งอยู่

เหล่าสาวกแห่งองค์สมเด็จพระบรมครูผู้หลงป่าทั้งหลาย เมื่อได้ประสบการณ์เช่นนี้ ก็มีความรู้สึกสังเวชสลดใจเป็นกำลัง ในที่สุด จึงกล่าวคำอำลาออกเดินไปตามทางที่เปรตผู้อารีชี้บอกต่อไป จนถึงจุดหมายปลายทาง นั่นคือต้นศรียาโพธิพฤกษ์อันเป็นที่ตรัสรู้แห่งองค์สมเด็จพระบรมครูเจ้า ด้วยประการฉะนี้.....

กฎมพิเปรต

ชีวประวัติของบุคคลอีกผู้หนึ่ง ซึ่งถูกตัดตากรรมฝ่ายอกุศลคลบ้นดาลให้ไปเกิดเป็นเปรตในเขตต์วิสัยภูมินั้น ปราภภูมิดังต่อไปนี้

ภูมิสถานตามพินฉนิทวิป มีพระสถูปเจดีย์องค์ใหญ่อยู่องค์หนึ่ง ซึ่งเป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุแห่งสมเด็จพระบรมศาสดาจารย์ พระองค์ผู้เสด็จดับขันธเข้าสู่พระปรินิพพานไปแล้ว พุทธบริษัทผู้มีใจผ่องแผ้วเลื่อมใสในพระบวรพุทธศาสนา ได้พากันจัดผ้าคลุมสีแดงว่า

“ ผ้านี้ชาวพุทธขออุทิศถวายให้เป็นสมบัติของพระสถูปเจดีย์ ”

กาลต่อมา ปราภควาได้มีมพายุใหญ่พัดผ้าคลุมเจดีย์นั้นไปตกในที่นาแห่งกฏุมพีผู้มีฐานะดีคนหนึ่ง ในตามพืฒณทัวปี ครันกฏุมพีเจ้าของนาเห็นฝ้านั้นแล้ว แทนที่จะเกิดความเห็นเป็นอันสุจริต กลับคิดว่ “ ฝ้าฝั้นนี้มีราคาแพงมาก หากเราเอาไปทำฝ้าห่ม คงจักเป็นประโยชน์แก่เรามากทีเดียว ” แม้ว่าเขาจะได้พบอักษรจารึกไว้บนฝ้า และรู้ว่า เป็นสมบัติของพระมหาเจดีย์ ก็หาได้คำนึงถึงการที่จะนำเอาไปคืนให้แก่พระมหาเจดีย์ไม่ เพราะมีใจมักง่ายคิดเอาเองว่ “ เมื่อฝ้านั้นมาตกในนาของเราที่ย่อมจะเป็นสมบัติของเราบปกรรมอะไรคงไม่มี ” คิดได้ดังนี้แล้วก็นำเอาฝ้านั้นกลับมาบ้านทำเป็นฝ้าห่ม เขาห่มฝ้าอันเป็นสมบัติของพระมหาเจดีย์อยู่ไม่นาน ก็ถึงแก่กาลกิริยา กตตตกรรมจึงชักพาให้เขาไปบังเกิดในเปรตวิสัย

เป็นเปรตร่างทนทุกข์ทรมาน มีฝ้าเหล็กแดงหนักกว่าฝ้าฝั้นตั้ง ๑,๐๐๐ เท่าคลุมตัวเขาอยู่ ฝ้าเหล็กนั้นได้ถูกแดงเป็นเปลวไฟ เผาไหม้เขาอยู่ตลอดเวลา ได้รับทุกขเวทนา จะแกะเอาฝ้าเหล็กแดงนั้นออกก็มิได้ ได้แต่ร้องคินทุนทุราย จะตายไปก็ตายไม่ตาย เสวยทุกข์อันแสนสาหัสอยู่เช่นนั้นเป็นเวลานานนักหนา

คราหนึ่ง เปรตอดีตกฏุมพีเจ้าของนาได้พุงร่างอันพิลึกนั้น เดินร้องครวญครางไปตามยถากรรม จนกระทั่งไปพบพระมหาเถระผู้มีปรกคิอยู่ป่าเป็นวัตรรูปหนึ่ง จึงโซซัดโซเซเข้าไป โคนหมายใจว่าจะให้ท่านช่วยเป็นที่พึ่งแห่งตน ครันไปถึงแล้ว ได้แสดงตนให้ปรากฏในครองจักษุพระมหาเถระนั้น

“ ท่านเป็นใคร เหตุไฉนจึงมีรูปร่างพิลึกพิกลเช่นนี้ มีกายคลุมด้วยเหล็กแดงถูกเป็นไฟ ท่านไม่เร่าร้อนบ้างหรือไร ดูทีว่ท่านนี้คงจะมีไซ้เป็นมนุษย์ ” พระภิกษุมหาเถระถามด้วยความแปลกใจ หลักจากได้เห็นสารรูปของมันแล้ว

“ เปรต ! ข้าพเจ้าเป็นเปรต ซึ่งได้รับทุกขเวทนามานานนักหนาแล้ว ไม่ได้กินข้าวกินน้ำ มีแต่ฝ้าเหล็กแดงถูกเป็นไฟคลุมกายอยู่อย่างนี้ ที่ท่านถามว่ ไม่ร้อนหรืออย่างไร นั้น ข้าพเจ้าได้รับความเร่าร้อนแทบขาดใจ เพราะถูกไฟเผาไหม้ร่างอยู่ตลอดเวลา เผ้าคิดอยู่แต่ว่ เมื่อไรรจะสิ้นกรรม ”

“ ท่านทำกรรมอะไรไว้ จึงได้มาเสวยทุกข์เวทนาเห็นปานนี้ ” พระมหาเถระเจ้าถามถึงอดีตกรรมของเขา

“ เมื่อก่อน ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์กุ่มพีมิฐฐานะมันคง ได้ถือเอาผ้าคลุมพระมหาเจดีย์ที่ลมพัดพามาตกในนาของข้าพเจ้า เอามาทำเป็นผ้าห่มเพื่อเป็นการประหยัดไม่ต้องซื้อผ้าห่มใหม่ให้สิ้นเปลือง โดยไม่คิดว่าเรื่องร้ายในภพหน้าเช่นนี้จะเกิดขึ้น เพราะเห็นว่าไม่เป็นบาปเป็นกรรมอะไร แต่ทำไมพอข้าพเจ้าขาดใจตาย จึงได้มาเกิดเป็นเปรตเสวยทุกข์อยู่เช่นนี้ก็ไม่ทราบได้ ” เปรตเล่าอดีตประวัติแห่งตนให้พระมหาเถระเจ้าฟังดังนี้แล้ว ก็ได้ยกมือขึ้นท้วงศีรษะนมัสการพระมหาเถระและกล่าวอ้อนวอนว่า “ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า

! ข้าพเจ้าได้พบท่านในวันนี้แล้วดีใจนัก หวังจักขอร้องให้ช่วยเหลือเป็นที่พึง จึงลำแดงกายให้เห็น พระผู้เป็นเจ้าจะมีอุบายวิธีช่วยเหลือข้าพเจ้าได้อย่างไรก็สุดแต่จะกรุณาเถิด เจ้าข้า ” ว่าดังนี้แล้วเปรตผู้มีกรรมนั้นก็อันตรธานหายวับไปกับตา

พระมหาเถระผู้เป็นปกติอยู่ป่า เมื่อได้รับประสบการณ์เช่นนี้ ก็นอนตรองหาอุบายวิธีจะช่วยเหลือเปรตนั้นให้พ้นจากความทุกข์ทรมานอยู่หลายวัน ในที่สุดก็นึกได้วิธีหนึ่ง จึงออกจากกุฏิน้อยในป่า เข้าไปพักอยู่ในวิหารใกล้บ้านแห่งหนึ่ง เทียบเสาะหาแสวงหาผ้าตามสมณวิสัย ได้ผ้าที่ทานกเขา มีศรัทธามาถวายผืนหนึ่งยาวประมาณ ๔ ศอกแล้วก็ดีใจนัก จึงเดินมุ่งหน้าไปสู่พระมหาเจดีย์ ครั้นเดินทางมาถึง จึงถวายบูชาพระเจดีย์ด้วยผ้าขาว ๔ ศอกที่ท่านได้ม แล้วตั้งจิตอุทิศให้แก่เปรตนั้น โดยหวังว่าถ้าเปรตผู้ตกยากซึ่งมีรูปร่างพิกลสามารถรับส่วนกุศลที่ตนอุทิศให้ได้แล้ว เขาคงจักพ้นจากความทุกข์ทรมานได้เป็นแน่แท้ เสร็จธุระแล้วก็กลับมาอยู่ที่กุฏิน้อยในป่าตามเดิม

“ ท่านขอรับ ! ข้าพเจ้ามากราบเท้าของพระคุณท่าน ที่ได้ช่วยเหลือให้พ้นจากความทุกข์ยาก ” มีเสียงร้องเรียกพระมหาเถระเจ้าดังขึ้นว่าดังนี้ ในยามราตรีคืนหนึ่ง ซึ่งพระมหาเถระเจ้าผู้อยู่ป่าเป็นวัตรรูปนั้นแปลกใจมาก เมื่อท่านเหลียวแลดูไปทางเสียงนั้น ก็ได้เห็นเทวดาคนหนึ่ง มีรัศมีรุ่งเรืองงดงามจึงได้ถามขึ้นว่า

ท่านเป็นใคร ! และมากล่าวขอบคุณเราด้วยเรื่องอะไร? ”

“ พระผู้เป็นเจ้าจำไม่ได้หรือ ข้าพเจ้าคือเปรตซึ่งมาขอความช่วยเหลือจากพระคุณเจ้า เมื่อเร็ว ๆ ะยังงใจเล่า ” เทวดานั้นได้แนะนำตนเอง แล้วกล่าวต่อไปอีกว่า “ ตั้งแต่ข้าพเจ้า ได้มาขอความช่วยเหลือ โดยถือเอาพระคุณเจ้าเป็นสรณะในวันนั้น แล้วก็เฝ้ารอคอย ความอนุเคราะห์จากพระผู้เป็นเจ้าด้วยความหวัง จนกระทั่งพระผู้เป็นเจ้าถวายผ้าคลุมแก่ พระมหาเจดีย์ แล้วอุทิศส่วนกุศลส่งมาให้ข้าพเจ้าด้วยจิตกรุณา ข้าพเจ้าก็ตั้งใจอนุโมทนา เกิดเป็นปัตตานุโมทนาหมัยกุศลบัลดลเจ้าแผ่นดินเหล็กร้ายลุกเป็นไฟที่หุ้มกายก็แตกกระจาย พักพินาศไปสิ้น

ผ้าทิพย์ผืนใหญ่พร้อมทั้งกายทิพย์ได้ปรากฏขึ้นแทน ซึ่งนั่นก็หมายความว่า ข้าพเจ้าได้ ตายจากเปรตวิสัยมาอุบัติใหม่กลายเป็นเทวดามีรัศมี ด้วยอนุภาพแห่งปัตตานุโมทนาหมั ยกุศล อันเป็นกุศลที่บังเกิดขึ้นเพราะได้อนุโมทนาส่วนบุญที่พระผู้เป็นเจ้าอุทิศให้ ข้าพเจ้า มาในราตรีนี้ มีความประสงค์จะมาขอขอบพระคุณในความเมตตากรุณาที่ได้ช่วยอนุเคราะห์ ให้ข้าพเจ้าพ้นทุกข์ ” เทวดาอดีตเปรตกล่าวแล้วก็น้อมกายถวายนมัสการพระมหาเถระผู้ มีคุณแก่ตนอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงอันตรธานหายวับไปด้วยประการฉะนี้....

กรรมของสาวงาม

สมัยที่องค์สมเด็จพระมิ่งมงกุฎโมลีศรีศากยมุณีโคดม พระองค์ผู้ทรง เป็นพระบรมครูเจ้าแห่งเราทั้งหลายประทับอยู่ที่พระเชตะวันมหาวิหาร ไกลกรุงสาวัดถินั้น มีพระภิกษุพวกหนึ่งซึ่งจำพรรษาอยู่ที่ปัจฉิมต ชนบทเมืองไกล เมื่อออกพรรษาแล้ว มีความปรารถนาใครจักมาเฝ้า สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

จึงพากันโดยสารเรือเดินสมุทรลำใหญ่มา ในขณะที่เรือเดินสมุทรลำใหญ่เล่นมาถึง กึ่งกลางทะเลหลวง ก็เกิดอุบัติเหตุคือเรือหยุดนิ่งไม่สามารถที่จะเล่นต่อไปได้ นายเรือจึง สั่งให้บริวารของตนช่วยกันแก้ไข พวกบริวารช่างเครื่องเรือต่างก็ช่วยกันตรวจดูอย่างถี่ ถ้วน ก็ไม่ปรากฏว่าไม่มีความชำรุดเกิดขึ้นและอะไรที่เป็นเหตุให้เรือต้องหยุดเดินได้ ชน ทั้งหลายก็ให้แปลกใจเป็นอันมาก

"ไม่มี นาย ! เรือเราไม่มีชำรุดเสียหายแห่งใดเลย เราจะทำอย่างไรกันดีละนาย !" ลูกเรือรายงาน

"ไม่มีได้หรือเว้ย! มีย่างที่ไหน ถ้าเรือมันไม่เสียหายแล้ว มันจะหยุดนิ่งอยู่กับที่เช่นนี้ได้อย่างไรกัน" นายเรือผู้กำลังนอนอยู่ในห้องกับภรรยาสาว กล่าวด้วยความโกรธแล้วกระโดดลงจากที่นอนออกมาตรวจสอบความชำรุดแห่งเรือด้วยตนเอง พร้อมกับนึกในใจว่า ถ้าหากพบแล้วก็จกกลงโทษเจ้าคนสะเพร่าเหล่านั้นให้เจ็ด แม่เข้าจะได้พยายามเที่ยวเดินสำรวจดูความเสียหายอยู่หลายตลบ ก็หาได้พบไม่ ในที่สุดจึงมานั่งด้วยความเหนื่อยอ่อนแล้วพยักหน้าเรียกลูกเรือเข้ามาปรึกษากัน

"เรือเราไม่มีที่ชำรุดเลย ข้าตรวจจนทั่วแล้ว แต่เหตุไฉนมันจึงเล่นไปไม่ได้ แล้วนี่เราจะทำอย่างไรกันดี ถ้าเป็นอย่างนี้ไปเป็นเดือนเป็นปี พวกเราจะต้องกลายเป็นผีเฝ้าทะเลไปตามๆกันรี เพราะเสบียงที่เรามีอยู่ อีกไม่ช้าก็จะหมดแล้ว"

นายเรือจึงสั่งให้บริวารลูกเรือไปเชิญผู้โดยสารทั้งหลายมาประชุมกัน และชี้แจงถึงเหตุที่เรือเดินสมุทรหยุดนิ่งเสียเฉย ๆ ให้ทราบ พร้อมกับขอร้องให้ผู้โดยสารทั้งหลาย ให้ช่วยกันวิจฉหาสาเหตุแห่งความขัดข้องในครั้งนี้

"ในเรื่องนี้ จะว่าเทวดาฟ้าดินบันดาลให้เป็นไปก็ใช่ที่ เพราะว่าเราทั้งปวงนี้หาได้มีความผิดคิดทรยศต่อเทวดาแต่ประการใดไม่ มันเรื่องอะไรของเทวดาที่จะมาแกล้งให้พวกเราตายเล่นอย่างสนุก ๆ เช่นนี้ เรามีความเห็นอย่างหนึ่งว่าในบรรดาพวกเราที่อยู่ในเรือลำนี้ชะรอยจักมีคนกาลกิณีปะปนอยู่ด้วยคนเป็นแม่มนั้น ไม่เช่นนั้นแล้วไฉนเรือเดินเรือสมุทร ซึ่งเป็นเรือดี ๆ จึงให้มีอันเป็นหยุดนิ่งเฉยอยู่อย่างน่าอัศจรรย์เช่นนี้" ลูกเรือคนหนึ่งให้ความเห็น ผู้โดยสารคนอื่นต่างก็สนับสนุนกันอย่างเนืองแน่น

"แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรเล่าว่า คนไหนเป็นกาลกิณี เพราะในเรื่องนี้มีผู้คนโดยสารมากมายหลายคนด้วย"

"เสียงทาย ! ใช้วิธีเสียงทายโดยการให้จับสลาก จึงจะเป็นการดี ถ้าสลากกาลกิณีไปตกอยู่แก่ผู้ใด ผู้นั้นก็เป็นคนกาลกิณี"

" เมื่อเราได้ตัวคนเป็นกาลีแล้ว พวกเราจึงช่วยกันจับเจ้าคนกาลีนั้นโยนลงทะเลไป เมื่อกำจัดคนกาลีตัวอัมมกมล ให้พ้นไปจากเรือได้เช่นนี้แล้ว เข้าใจว่า เรือคงแล่นไปได้เป็นปกติเหมือนเดิม และพวกเราก็คงจักพากันรอดตายได้อย่างแน่นอน"

เมื่อที่ประชุมปรึกษากันเป็นที่ตกลงดังนี้แล้ว นายเรือผู้รับผิดชอบชีวิตผู้โดยสารทั้งหลาย จึงสั่งให้บริวารของตนจัดแจงทำสลากเสร็จแล้วก็ให้คนทั้งหลายในเรือนั้นจับสลากสิ้นทุกคนแม้แต่ตัวเองก็ไม่เว้น เมื่อการจับสลากเสร็จแล้วพอเปิดออกผลปรากฏว่าสลากกาลีใบสำคัญนั้นตกไปอยู่ในมือหญิงวัยรุ่นสาวสวย ซึ่งเป็นภรรยาของนายเรือ!

" จับใหม่! จับใหม่อีกทีเพื่อให้เป็นที่แน่นอน" ผู้โดยสารผู้หนึ่งซึ่งมีค้อยจะเลื่อมใสในวิธีนี้เท่าไรนัก แต่ก็จำต้องนิ่งไว้ในเบื้องต้นเพราะไม่อาจที่จะคัดค้านความเห็นของคนส่วนมากได้ ครั้นเห็นสลากกาลีมาตกอยู่แก่หญิงสาวรุ่นกระซัยซึ่งตั้งอยู่ในวัยอันยังไม่สมควรจะตายเช่นนี้ ก็ให้นึกสงสารนางเป็นกำลัง จึงเสนอด้วยเสียงอันดังว่า " จับสลากใหม่อีกครั้งดีกว่า เพื่อที่พวกเราจักได้ทราบชัดอย่างแน่นอนว่าภรรยาของท่านนายเรือคนนี้จะเป็นกาลีจริงหรือไม่ ถ้านางเป็นคนกาลีจริง สลากกาลีอันนี้คงจักต้องตกอยู่แก่นางอีกหรือท่านทั้งหลายจะว่าอย่างไร"

คนทั้งหลายต่างก็เห็นด้วยกับข้อเสนอของเขา ทั้งนี้ก็เพราะเกิดความสงสารหญิงสาวภรรยาของนายเรืออย่างจับใจนั่นเอง เมื่อทำการจับสลากใหม่อีก สลากกาลีก็ตกไปอยู่ในมือของหญิงภรรยาคนนั้นอีก...เป็นอย่างนี้ถึงสามครั้ง

ทุกคนเงิบกริบด้วยความประหลาดใจ แล้วพากันมองหน้านายเรือคล้ายกับจะว่า ท่านจะจัดการอย่างไรในเมื่อภรรยาของท่านเป็นคนกาลี ในที่สุด นายเรือผู้มีน้ำใจเป็นประชาธิปไตย จึงตัดสินใจเด็ดเดี่ยว แล้วประกาศด้วยเสียงอันสั้นกระโหว่า

" บัดนี้ พวกเราก็ได้รู้เป็นที่แน่นอนแล้วว่าคนกาลีคือใคร เพื่อความปลอดภัยของทุกคน ข้าพเจ้าขอสั่งท่านทั้งหลายจงช่วยกันจับคนกาลีโยนลงในน้ำ ตามกติกาสัญญาที่ได้ตกลงกันไว้แต่เดิมเถิดแม้คนกาลีนั้นจะเป็นภรรยาที่รักของข้าพเจ้าก็ตาม ท่านทั้งหลายก็จงอย่าได้เกรงใจเลย"

บุรุษลูกเรือทั้งหลาย ซึ่งเคยเห็นความเดือดดาลของนายเรือมาแล้วเมื่อได้รับคำสั่งดั่งนั้น ต่างก็พลันเข้าจับภรรยาของนายเรือลากถูกลงถังตั้งใจว่าจะเอาไปโยนทิ้งน้ำตามบัญชา สาวสวยกาลกิณีก็หวีดร้องทั้งคืนร่นซัดขึ้นด้วยความรักตัวกลัวตาย และร้องเรียกนายเรือ ผู้เป็นสามีช่วย แต่ด้วยอำนาจแห่งอุปราชเวทนิยกรรมฝ่ายอกุศลที่ติดตามมาทันจึง บันดาลให้นายเรื่อนั้นออกคำสั่งสับทាប់ขึ้นว่า

" ไหน ๆ ภรรยาของเราก็จักถึงซึ่งความตายแน่แล้ว เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงถอด อารมณ์เครื่องประดับของนางแล้วแบ่งปันกันตามอัธยาศัยเถิด เพราะเครื่องประดับอันมี ค่าเหล่านั้นเกิดประ โยชน์แก่คนเป็น หากเกิดประ โยชน์แก่คนตายแต่ประการใดไม่ ให้นาง คุ้มแต่เพียงผ้าผืนเก่า ๆ แล้วจัด โยนทิ้งลงไป ในน้ำ อนึ่ง เรามีความรักและสงสารนางเป็น อันมากไม่สามารถที่จะแลดูนางลอยอยู่เหนือหลังน้ำได้ จึงขอให้ท่านทั้งหลายจงเอาหม้อ ซึ่งเต็ม ไปด้วยทรายผูกไว้ที่คอนาง แล้วโยนลงไป ในมหาสมุทรเถิด"

บุรุษลูกเรือก็พากันกระทำตามคำสั่ง ถอดอารมณ์เครื่องประดับออกจากกายนาง แล้วจึง เอาหม้อซึ่งเต็ม ไปด้วยทรายมาผูกที่คอนางคนกาลกิณีแล้วจับตัวนาง โยนลงไป ในทะเล ทันที แต่พอนางคนกาลกิณีถูกโยนลงจากเรือ ชาติใจตายกลายเป็นผีเฝ้าทะเลไปแล้ว เท่านั้น ก็บังเกิดสิ่งน่าอัศจรรย์ขึ้นทันใด ด้วยว่าเรือเดินสมุทรลำใหญ่ ซึ่งติดขัดนิ่งอยู่เฉย ๆ มาหลายวันนั้น เรือก็กลับวิ่งอ้าวฝ่าคลื่นมหาสมุทรเล่น ไปสู่ประเทศที่ประสงค์โดย ปกติ

ฝ่ายพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย ซึ่งโดยสารมากับเรือเดินสมุทรลำนั้น เมื่อได้ประสบการณ์ ดั่งนี้ ก็ให้บังเกิดความสังเวชสงสารภรรยานายเรือ ซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นหญิงกาลกิณี จึง ได้นำเรื่องนี้เข้าไปกราบทูลพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงเรื่องราวที่ตนประสบมานั้นทุก ประการแล้วทูลถามว่า การที่หญิงสาวต้องมาถูกกล่าวหาว่าเป็นคนกาลกิณี จนถึงกับต้อง เคาระห้ร้ายกลายเป็นผี โดยที่ใคร ๆ ก็ไม่สามารถจะช่วยให้แม่แต่นายเรือผู้เป็นสามีของ นางเองนั้น เป็นเพราะเหตุไร

" ดูกร เธอผู้เห็นภัยในวัฏสงสารทั้งหลาย! หญิงสาวโสภณภรรยาของนายเรื่อนั้น ได้สวຍ ผลกรรมที่นางเคยทำเอาไว้ในอดีต นางจึงต้องได้รับทุกข์โทษเช่นนั้น" ทรงมีพระพุทธรุค คาศรัยขึ้น หลังจากที่ได้ทรงสดับคำทูลถามของพระภิกษุเหล่านั้นจบลงแล้ว

"ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ นางได้เคยประกอบกรรมอะไรไว้ พระเจ้าข้า จึงต้องมารับทุกข์ โทษถูกจับโยนลงทะเลทั้งเป็นเช่นนี้" ภิกษุเหล่านั้นทูลถามขึ้นอีก

"ถ้าเธอมีความสงสัยเช่นนี้ ก็จงตั้งใจฟังให้ดี" สมเด็จพระชินสีห์สัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ผู้ทรงไว้ซึ่งพระคุณวิเศษสัพพัญญุตญาณ ทรงสามารถทราบชัดถึงกรรมแห่ง สัตว์ทั้งปวง ตรัสเตือนสติพระภิกษุเหล่านั้นดังนี้แล้ว ก็ทรงเล่าเรื่องอันเป็นอดีตประวัติ ของนางแต่ชาติปางหลัง ดังต่อไปนี้

อดีตกาลนานมาแล้ว ภรรยาของนายเรือนั้น นางได้เคยเกิดเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับใน ชาตินี้เหมือนกัน โดยกำเนิดเป็นเด็กหญิงชาวบ้านธรรมดาในเขตเมืองพาราณสี พอเติบโต ใหญ่เจริญวัยขึ้นมา ได้แต่งงานอยู่กินเป็นสามีภรรยาของมาณพหนุ่มผู้หนึ่ง

ตามธรรมดาหญิงนั้นเป็นคนขยันทำหน้าที่แม่บ้าน โบราณ โดยการดักน้ำและตำข้าวด้วย มือตนเองทั้งสิ้น ต่อมานางได้สุนัขพเนจรมาตัวหนึ่ง จึงซุกเลี้ยงไว้ในบ้านด้วยใจอารี จนสุนัขนั้นมีความรักใคร่ในตัวนางเป็นยิ่งนัก ไม่ว่าจะนางจะไปไหน มันย่อมจะติดตามไป ด้วยเสมอ เช่น ในขณะที่นางจัดแจงกิจการบ้านเรือนหรือตำข้าว เจ้าสุนัขกตัญญูรู้คุณนั้น มันจะนอนเฝ้าแลดูนายสาวอยู่ใกล้ ๆ ด้วยสายตาอันฉายแสงสว่างความภักดีและรักใคร่ เป็นหนักหนา

ในขณะที่นางนำอาหารไปส่งให้สามีที่นาก็ดี หรือขณะที่นางเข้าไปในป่าเพื่อเก็บผักหัก ฟืนก็ดี เจ้าสุนัขแสนรู้ย่อมจะวิ่งตามหลังนางไปทุกครั้งไม่ห่างได้

" นายพรานออกไปไล่เนื้อแล้วเว้ย ! พวกเราจงพากันมาดูหน้าให้ถนัด ๆ เกิด พรานคน นี้มีใช้ธรรมดา เป็นพรานสาวทรงโฉมสะคราญตา แต่ที่น่าแปลกประหลาดยิ่งไปกว่านั้น ก็คือว่าพรานสาวคนนี้ไม่ชอบเอามนุษย์เป็นเพื่อน เวลาเข้าไปในป่าชอบเอาแต่หมาตัว โปรดของเธอไปเพียงตัวเดียวเท่านั้น นำอิจฉาเจ้าหมาสัตว์เดียรัจฉานนั้นเสียจริง หรือ พวกเราว่าอย่างไร"

เสียเจ้าเด็กหนุ่มปากเปราะ ไร้มรรยาททั้งหลาย ตะโกนล้อเลียนด้วยความคะนองดัง มาเข้าหูนางอยู่เสมอทุกครั้งที่พวกมันได้เห็นนางไปกับสุนัข เสียงล้อเล่นอย่างไร้มรรยาท

เหล่านี้ ทำให้นางมีความอับอายเป็นอันมาก แม้จะได้ตะโกนคำว่าตอบไปบ้าง พวกมันก็หาฟังไม่ มีหน้าซำกัลบกล่าวคำที่น่าขบขันใจอีกหลายอย่างจนแทบจะฟังไม่ได้ในที่สุด

เมื่อนางไม่สามารถจะทำอะไรแก่เจ้าเด็กหนุ่มปากเสเพลเหล่านั้นได้ตามใจที่โกรธแล้ว นางก็หันมาโกรธเอากับเจ้าสุนัขตัวต้นเหตุ ไม่ปรารถนาที่จะให้สุนัขนั้นติดตามต่อไปอีก จึงคว้าไม้ไล่ตีให้มันหนีไปเป็นหลายหน แต่ถึงแม้จะไล่ทุบตีมันให้ได้รับบาดเจ็บด้วยความโกรธเพียงไร สุนัขเจ้ากรรมนั้นมันก็หาได้สำแดงอาการโกรธตอบ หรือหลบลิ้นหนีหายไปไหนไม่ กลับมองดูด้วยสายตาอันแสดงความจงรักภักดี และคอยติดตามคล้ายกับจะระแวงระวังภัยให้กับนางเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

มีปัญหามาแทรกเข้ามาในตอนนี้อะไร เพราะเหตุไร สุนัขเจ้ากรรมนั้นจึงมีใจผูกพันรักนางเป็นหนักหนา แม้นางจะลงอาญาทุบตีให้ได้รับบาดเจ็บอย่างไรก็ไม่คลายความรักในตัวนางเลย?"

วิสัยเห็นว่า เจ้าสัตว์เดียรัจฉานสุนัขพเนจรนั้น มันเคยเป็นสามีของนางในชาติที่ ๓ นับแต่ชาตินี้ขึ้นไป แต่เพราะมันมีใจชั่วประกอบอกุศลไว้มาในชาตินี้จึงเกิดเป็นสุนัขซึ่งเป็นสัตว์อับอายกษุมิ ไม่สามารถที่จะเกิดเป็นมนุษย์ในแดนมนุษยภูมิเหมือนกับนางได้

เพราะเหตุที่เคยเป็นสามีของนางในชาติก่อนมานี้เอง ฉะนั้นมันจึงไม่สามารถที่จะตัดความเสน่หาในตัวนางได้แม้นางจะแสดงกิริยาทารุณ โหดร้ายแก่มันสักเท่าใดก็ตามที่แท้จริงขึ้นชื่อว่าเหล่าสัตว์ซึ่งยังมีปรกติท่องเที่ยวเวียนตายเวียนเกิดอยู่ในสังสารวัฏนี้ การที่ว่าจะไม่เคยเป็นสามีภรรยากันนั้นเป็นไปไม่ได้เลยเป็นอันขาด ไม่ชาติใดก็ชาติหนึ่ง คงจักต้องมีความสัมพันธ์กันสามภรรยาผ่านมาแล้วแต่เพราะความยาวนานแห่งวัฏสงสาร ความสัมพันธ์ที่เคยมีมานานอันใด ความสัมพันธ์อันนั้น ย่อมมีสภาวะคือจิตจางเลือนราง และหายไป ส่วนความสัมพันธ์ใดที่เคยมีมาในอดีตภาพไม่ไกล คือในชาติใกล้ ๆ เพียงสองสามชาติ ความสัมพันธ์อันนั้นยังไม่ทันจิตจางหายไป ความผูกพันและความเสน่หาย่อมปรากฏ ยังไม่ได้เคลื่อนถอนไปจากดวงใจ ด้วยเหตุนี้ สุนัขเคราะห์ร้ายซึ่งเคยมีความสัมพันธ์เป็นสามีของนางในเมื่อไม่กี่ชาติมานี้

จึงมีความผูกพันรักใคร่ในตัวนางเป็นอย่างยิ่งนัก แม้นางจักทำความเจ็บปวดให้แก่ตน
ประการใด ก็หาสลัดความเสนหาให้ออกไปจากดวงใจได้ไม่

แล้ววาระสุดท้ายของเจ้าสุนัขตัวมีศรัทธาปักอกก็มาถึง คือวันหนึ่งในขณะที่นางนำ
อาหารไปส่งสามีซึ่งทำงานอยู่ในนา โดยมีสุนัขเจ้ากรรมติดตามไปด้วยเช่นเคยนั้น เสียง
ลือเลียนอันหยาบซำก็มากระทบ โสตของนางอีก

ซึ่งทำให้นางบังเกิดความ โกรธและความระอาายเป็นอันมากพลันแผนอุบาทว์ก็เริ่มผุด
ขึ้นในห้วงความคิด จึงกลับหลงหันเดินขึ้นไปบนบ้านหิบบีเชือกเส้นใหญ่พอประมาณ
ขึ้นมาท่อนหนึ่งแล้ว จึงเดินไปที่นา พอสามีรับประทานอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เดิน
มาแบกหม้อข้าวเปล่ากลับบ้าน เมื่อมาถึงทำน้ำแห่งหนึ่ง จึงแวะเข้าไปกอบโกยเอาทราย
ละเอียดยัดใส่ลงไป ในหม้อใหญ่ที่นั้นจนเต็ม เหลียวมองดูรอบ ๆ ด้าน ครั้นเห็นว่าไม่มีใคร
แล้ว การกระทำอันสำเร็จเป็นอุปราชปริยเวทนิกรรมฝ่ายอกุศลกรรมก็เริ่มต้น โดยนางฝืน
ยืมเข็ม แล้วควักมือเรียกสุนัขเจ้ากรรมนั้นเข้ามาใกล้ ๆ แสนสงสารเจ้าสุนัขผู้ไม่รู้ว่
ความตายจักมาถึงตัว

เมื่อเห็นนายเราช่างใจดีจริงหนอเรียกเราเข้าไปใกล้ ๆ จะเป็นความสุขใจของเราเป็น
อย่างยิ่ง หากว่านายจักมีใจเอ็นดูแก่เราเช่นนี้ทุกวัน " คิดดังนี้แล้ว ก็กระดิกหางวิ่งเข้าไป
หมอบอยู่แทบเท้าของนางด้วยความสุขใจ ฝ่ายนางคนมีแผนการร้ายก็มีรอซำ เอาเชือกผูก
หม้อซึ่งเต็มด้วยทรายเข้าที่คอของสุนัขตัวต้นเหตุที่ทำให้ได้รับความอับอายไม่หยุด
หย่อน พร้อมกับกล่าวพึมพำออกมาว่า " แต่นี่ต่อไปเจ้าอย่าได้ติดตามเข้าไปอีกเลย จงตาย
เสียจากที่นี้เถิด การที่เข้าได้รับความอับอายขายหน้ามาช้านาน ก็เพราะเจ้านี้แหละเป็น
ตัวการ"

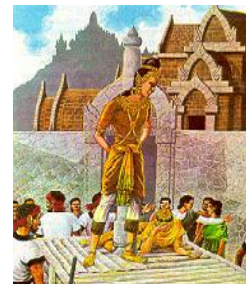
พอผูกหม้อทรายเข้ากับคอสุนัขให้มันดีแล้ว จึงออกแรงผลักสุนัขนั้นให้ตกลงไปใน
ห้วงน้ำลึก สุนัขเคราะห์ร้ายก็จมดิ่งหายเงียบไปในน้ำและถึงแก่ความตายในขณะนั่นเอง
หญิงสาวใจบาปผู้กระทำมาตกรรมสุนัขสำเร็จเป็นอุปราชปริยเวทนิกรรมนั้น

ครั้นสิ้นอายุในชาตินั้นแล้ว ก็ไปปฏิสนธิในอบายภูมิและมนุสสภูมิตามอำนาจวาสนา
แล้วมาเกิดเป็นคนและได้เป็นภรรยาของนายเรือในชาติปัจจุบัน อุปราชปริยเวทนิกรรม

ฝ่ายอุกุศลเข้ามาตามทัน จึงต้องได้รับโทษโดยถูกสลากระบุงเป็นคนกาลกิณีและถูกจับโยนลงทะเลด้วยวิธีผู้ห่มอทรายถ่วงที่คอ ซึ่งปรากฏตามเรื่องที่ผ่านมาแล้วข้างต้นนั้น

ความสงสัย ของสมเด็จพระบรมกษัตริย์

กาลเมื่อพระสังคีติกาจารย์เจ้าทั้งปวง ซึ่งมีพระเรวัตเถระเจ้า และพระสัพพกามีเถระเจ้า เป็นประธาน ได้พากันกระทำทุกขัตถสังคายนาเสร็จแล้วและเล็งเห็นด้วยอนาคตังสญาณว่า

"สืบไปภายหน้า เมื่อศาสนาแห่งองค์พระมิ่งมงกุฎโมลิสรีศากยมุนี โคดมบรมครูเจ้าแห่งเราทั้งหลายล่วงไปได้ ๒๑๘ ปี พระเจ้าศรีธรรมมาโสกราช จะทรงมีอำนาจใหญ่ในชมพูทวีป

พระองค์ทรงมีพระราชหฤทัยศรัทธาเลื่อมใสพระบวรพุทธศาสนา ลากสักการะเป็นอันมากจักเกิดขึ้นในสังฆมณฑล พวกเดียรฉัตรขัดสนก็จักเข้าปลอมบวชเป็นพระภิกษุในพระบวรพุทธศาสนา และจักแสดงลัทธิของตนต่าง ๆ อ้างว่าเป็นพระธรรมวินัย เมื่อเป็นเช่นนี้ พระศาสนาจักเศร้าหมองไม่ส่องใส จักได้ใคร่ที่สามารถชำระมลทินแห่งพระศาสนาในครั้งนี้ได้เล่า"

พระอรหันตเถระเจ้าทั้งหลายพิจารณาไป ก็ไม่เห็นใครอื่นนอกจาก ดิสสมหาพรหม โดยเห็นว่าท่านดิสสมหาพรหมซึ่งสถิตอยู่ในพรหมโลกขณะนี้เป็นผู้สมควรที่จักชำระมลทินแห่งพระศาสนาได้

จึงพากันขึ้นไปยังพรหมโลกด้วยอริยฤทธิ์ อาราธนาให้ดิสสมหาพรหมรับแล้ว จึงมอบภาระธุระไว้แก่พระสีกวะ และพระจันทวัชชี ผู้ยังชนชีพออยู่ต่อไปได้ถึงสมัยนั้นว่า

เมื่อถึงกาลท่านดิสสมหาพรหมจุติลงมาเกิดในตระกูลโมคคัลลีพราหมณ์ให้รูปหนึ่งพากุมารมาบวชให้จึงได้ ให้อีกรูปหนึ่งจัดการสอนให้กุมารนั้นแตกฉานในพระปริยัติธรรมแห่งองค์สมเด็จพระสัพพัญญูเจ้าให้จึงได้ มองภาระธุระให้ดังนี้แล้ว พระสังคีติกาจารย์เจ้า

ทั้งหลายก็ถึงความวางใจดำรงชีวิตอยู่ในโลกตราบเท่าสิ้นชนมาอยู่แล้ว ต่างก็ดับขันธเข้าสู่
ปรินิพพานไป

ครั้นถึงสมัยท่านติสสมหาพรหมจตุตถจากพรหมโลก ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ในตระกูลโมค
คัลลิตราภรณ์แล้ว สองพระมหาเถระเจ้าคือพระสีหะและพระจันทวัชชี ก็กระทำตาม
มคิมหาเถระปัญหา เริ่มด้วยพระมหาเถระสีหะไปกระทำอุบายพาเอาติสสกุมารให้เข้ามา
บวชเป็นสามเณรจนได้แล้วก็สอนให้เจริญพระวิปัสสนากรรมฐาน จนสามเณรติสสนั้น
ได้สำเร็จพระโศคาปัตติผลญาณ แล้วจึงส่งให้ไปอยู่ในสำนักแห่งพระจันทวัชชีตาม
แผนการ

ฝ่ายพระจันทวัชชีมหาเถระก็ให้สามเณรนั้นเล่าเรียนพระสูตรและพระอภิธรรม ครั้น
อายุครบบวชก็จัดการให้ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระบวรพุทธศาสนา แล้วก็ให้เล่า
เรียนพระวินัยปิฎกต่อไปอีก

เมื่อตัสสภิกษุนั้นเล่าเรียนพระวินัยจบลงแล้ว จึงเริ่มบำเพ็ญวิปัสสนากรรมฐานต่อไป
ยังวิปัสสนาญาณให้เกิดโดยลำดับ ในที่สุดก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ซึ่งมีความชำนาญ
ในอภิญญาและพระปฏิสัมภิทาญาณ มีเกียรติคุณงดงามรุ่งเรืองคุณพระจันทร์และพระ
อาทิตย์ สัตว์ทั้งปวงต่างก็พากันเคารพนับถือบูชาปรากฏนามในพระพุทธศาสนาโดย
สมญานามว่า พระโมคคัลลิตนุตรเถระเจ้า เป็นสังฆปาโมกข์ใหญ่อยู่ในครั้งนั้น

ครั้นถึงสมัยแห่งพระเจ้าศรีธรรมมาโสกราช มลทินก็บังเกิดขึ้นแก่พระบวรพุทธศาสนา
ดุจดังที่พระสังคีติกาจารย์เจ้าทั้งหลายได้เล็งเห็นไว้แล้วทุกประการ

กล่าวคือเดียรฉัตรนิครนถ์ซึ่งเป็นนักบวชภายนอกพระพุทธศาสนา ไม่มีคนศรัทธา
เลื่อมใส จึงมาลากสักการะอันเลื่อมสูญไป โดยที่สุดจนถึงขั้นข้าวจะบริโภคน้ำและผ้าที่จะ
ใช้นุ่งห่มก็หาได้ยากนักหนา และบางครั้งก็หาไม่ได้เลย

ต่างคนก็ต่างอึดอัดและซุบซอมลงไปทุกที เมื่อเหลียวมามองดูทางพระพุทธศาสนาเห็น
ว่าอุดมสมบูรณ์ไปด้วยลาภสักการะเหลือคณนา จึงต่างก็เข้ามาปลอมบวชเป็นพระภิกษุใน
พระพุทธศาสนาโดยปลงศีรษะบวชเอาเองบ้าง นุ่งผ้าเหลืองห่มผ้าเหลือง โดยไม่ต้องมีพระ
อุปัชฌายาจารย์บ้าง แล้วต่างก็แสดงลัทธิแห่งตนว่า สิ่งนี้เป็นธรรม สิ่งนี้เป็นวินัย ร่วมกับ

พระภิกษุทั้งหลาย กระทำสาละวนต่าง ๆ ในพระพุทธศาสนาหาความละเอียดแต่ประการใดไม่ เหตุการณ์เช่นนี้ทำให้พระภิกษุสงฆ์ผู้มีศีลเป็นที่รัก ต่างก็พากันอัดอั้นตันใจและได้รับความเดือนร้อนเป็นหนักหนา

กาลครั้งนั้น ท่านพระโมคคัลลิตบุตรคิสาเถระเจ้า ซึ่งเป็นองค์อรหันต์ประกอบด้วยอภิปางคบุรุษ มิได้หวาดหวั่นไหวไปในอำนาจแห่งโลกธรรม เมื่อพระผู้เป็นเจ้าเห็นว่าเหล่าโจรคือคนทุศีลบังเกิดขึ้นในพระพุทธศาสนากระทำการอันหยาบช้ำลามกยิ่งนัก ทำให้พระสงฆ์ผู้มีศีลเป็นที่รักได้รับความคับอกคับใจเช่นนั้น ท่านจึงพิจารณาความเป็นไป ด้วยญาณพิเศษในที่สุดก็ทราบว่

"อีกช้านานนัก พระศาสนาอันเป็นที่รักจึงจักหมดมลทินและปราศจากพวกโจร คือคนทุศีลเหล่านี้ได้" เมื่อพระผู้เป็นเจ้าเห็นเหตุดังนี้ ก็คิดที่จะหลบหนีไปอยู่ในที่สงบวิเวกชั่วคราว จึงมอบคณะสงฆ์ซึ่งเป็นศิษย์แห่งตนให้เป็นการธุระของพระมหินทเถระเจ้าแล้ว แต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น เดินทางมุ่งหน้าไปอาศัยอยู่ ณ ไร่ตังคบรรพต จำเรณูวิเวกสมบัติอยู่ที่นี่ จนสิ้นการนานนับได้ ๗ พรรษา

ฝ่ายพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลายในโอศุการาม ก็ปรากฏว่าลดน้อยถอยลงไปทุกวัน ในที่สุดจึงมีเหลืออยู่น้อยนักหนา เมื่อมีพวกน้อย ก็มีอาชญาที่จะห้ามและข่มขู่หมุ่เดียรฉัตรพวกมากนั้นได้

จึงพากันงดไม่กระทำอุโบสถสังฆกรรมร่วมกับหมุ่เดียรฉัตรใจบาปอีกต่อไป โดยคิดว่จักเป็นไรก็ตามที่เถิด แต่การจักให้ร่วมสังฆกรรมกับอสังขชีผู้มีใจบาปทั้งหลายนั้นทำไม่ได้ ต่อมาไม่ช้า สมเด็จพระเจ้าศรีธรรมมาโศการาชผู้เป็นใหญ่ ได้ทรงสดับข่าวว่พระสงฆ์ในโอศุการามเกิดแตกแยกกัน มิได้กระทำอุโบสถสังฆกรรมร่วมกันจึงทรงมีพระบรมราชโองการตรัสใช้อำมาตย์ผู้หนึ่งว่

" ท่านจงออกไปประจบอธิกรณ์ แล้วให้พระสงฆ์ทั้งปวงกระทำสังฆกรรมร่วมกัน"

อำมาตย์ผู้นั้น รับพระราชโองการใส่เกล้าแล้ว บังเกิดมีความสงสัยในกระแสพระราชดำรัสอยู่ แต่มิได้ทูลถามให้แจ่มกระจ่าง กลับนำเอาความสงสัยนั้นไปถามเพื่อนอำมาตย์ด้วยกันว่

" มีรับสั่งให้ข้าไปประงับอธิกรณ์พระสงฆ์ในอโศการาม ให้พระสงฆ์กระทำสังฆกรรมร่วมกัน ในกรณีนี้ข้าจักทำประการใดดี?"

อำมาตย์ผู้เป็นสหายกันนั้น เป็นคนหาปัญญามิได้ ก็บอกออกไปตามประสาใจแห่งตนว่า

"ธรรมคาผู้ไปประงับโจรในปัจฉิมประเทศนั้น ย่อมฆ่าเสียซึ่งโจรทั้งหลายผู้ไม่กระทำตามพระราชบัญญัติที่ตราไว้ ให้ถึงซึ่งความตาย ปฏิบัติการอย่างนี้เป็นฉันใด ท่านก็ควรจักฆ่าเสียซึ่งพระภิกษุทั้งหลาย ผู้มิได้กระทำตามพระราชบัญชาของคัมภีร์พระมหากษัตริย์ที่ดีเหมือนฉะนั้น เราเข้าใจในพระราชดำรัสสั่งที่ทรงให้แก่ท่านนั้น จักต้องหมายความว่าอย่างนี้"

อำมาตย์จึงได้ฟังสหายใจแนะนำอย่างโง่ ๆ เช่นนั้น ก็ปลิ้นค้อนไปยังพระอารามให้บอกพระสงฆ์ทั้งปวงได้ยินทั่วกันว่า

" ข้าแต่พระสงฆ์ทั้งปวง! ขอพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลายจงพร้อมใจกันกระทำอุโบสถร่วมกัน ตามพระราชโองการที่เข้าพเจ้าประกาศนี้"

พระสงฆ์ผู้มีศีลเป็นที่รัก จึงกล่าวตอบขึ้นว่า

" การที่จะให้อาตมาภาพทั้งปวงกระทำอุโบสถสังฆกรรมร่วมกับอสังฆิเดียรถีย์นั้นทำไม่ได้ ขอท่านจงหาอุบายระงับอธิกรณ์นี้ให้ดีเถิด จักเกิดกุศลแก่ตัวท่านเป็นอันมาก"

" ทำไม่ได้ ก็ตายเสียเถิด" อำมาตย์จึงเขลาเบาปัญญาว่าด้วยความโกรธดังนี้แล้ว ก็เอาดาบตัดศีรษะพระมหาเถระ ซึ่งนั่งอยู่บนเถรอาสน์อันดับแรกเสียขาดกระเด็นแล้ว จูตะคอกถามพระเถระองค์ที่สองรองลงมาว่า

" ท่านเล่า! ท่านจะยอมทำอุโบสถสังฆกรรมร่วมกัน ตามพระราชโองการได้หรือไม่"

" ไม่ได้! อาตมาภาพจะร่วมกับพวกอสังฆิเดียรถีย์ไม่ได้ เจริญพร" พระเถระเจ้าองค์ที่สองกล่าวยังไม่ทันจะสิ้นคำ ศีรษะของท่านก็ขาดกระเด็นไปอีกองค์หนึ่ง เพราะมีฝีมือของอำมาตย์ผู้บ้าเลือดโมหันธ์

ขณะนั้น ท่านพระติสสเถระซึ่งเป็นพระอนุชาแห่งองค์สมเด็จพระราชาธิบดี ซึ่งนั่ง
ประชุมอยู่ในที่นั้น ครั้นได้ทอดทัศนาการเห็นอำมาตย์ผู้หาปัญญามิได้ กระทำกรรมอัน
ป่าเถื่อนโหดร้ายเห็นปานนั้น ท่านก็รีบลุกจากอาสนะสุคต้ายที่ตนนั่ง แล้วเดินมาลงนั่ง
คั่นกลางในระหว่างพระเถระซึ่งจะต้องถูกตัดศีรษะเป็นลำดับต่อไป

เมื่ออำมาตย์มาพระสงฆ์เงยหน้าขึ้นแลเห็นภิกษุพระอนุชาก็เกรงอยู่แก่พระราชอาญา
ไม่อาจจะเอ่ยปากถามและไม่อาจจะตัดศีรษะเหมือนพระสงฆ์องค์อื่น ๆ ได้ จึงยับยั้งการ
ระงับโทษกรรมตามประสาบ้าเลือดแห่งตนไว้เพียงเท่านั้น

มีข้อความที่ควรกล่าวแทรกไว้ในที่นี้ว่า พระติสสอนุชาผู้มีปัญญาไว ซึ่งใช้อุบายยับยั้ง
การกระทำอันป่าเถื่อนของอำมาตย์ อันเป็นการช่วยชีวิตของพระสงฆ์ผู้มีศีลเป็นที่รักไว้
ได้เป็นอันมากในครั้งนี้นั้น แต่ก่อนท่านดำรงพระยศเป็นถึงสมเด็จพระเจ้ามหาอุปราช พอ
สมเด็จพระบรมเชษฐาธิราชได้ราชาภิเษกเป็นพระมหากษัตริย์แล้วไม่นาน ท่านก็กราบ
ถวายบังคมทูลลาตามนวชอยู่ในสำนักแห่งพระธรรมรักจิตเถระเจ้า พร้อมกับเหล่าบุรุษผู้
เป็นข้าที่จงรักภักดีหลายคนอุตสาห์บำเพ็ญสมณธรรมเรื่อยมา

ฝ่ายอำมาตย์โง่ผู้ทำบาปหนัก เมื่อกลับจากอารามใหญ่ไปถึงที่เฝ้า องค์สมเด็จพระ
พระราชาธิบดีแล้ว ก็กราบทูลว่า

" ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ! กระหม่อมฉันถูกรับสั่งออกไประงับ
อธิกรณ์ให้พระสงฆ์กระทำอุโบสถสังฆกรรมร่วมกัน พระสงฆ์เหล่านั้นขัดรับสั่งไม่
กระทำตาม กระหม่อมฉันจึงเอาดาบตัดศีรษะพระภิกษุเหล่านั้นเสียให้ล้มลงตามลำดับ
นับแต่พระมหาเถระองค์ที่หนึ่งเป็นหัวหน้าลงมาจนกระทั่งถึงพระติสสเถระผู้เป็นพระอนุชา
กระหม่อมฉันให้สงฆ์มีโอกาสจะมาได้ พระองค์จักทรงโปรดรับสั่งอีกประการใด จักทรง
โปรดให้ไปฆ่าพระสงฆ์ตั้งแต่พระติสสอนุชาเป็นต้นไปหรืออย่างไร หรือว่าจักเว้นพระ
อนุชาไว้แล้วเลยไปฆ่าพระวงศ์ที่นั่นถัดไปอีก พระเจ้าข้า"

" หา! ว่าอย่างไรนะ" สมเด็จพระราชาธิบดีตรัสถามด้วยความตกพระทัยแทบจกไม่เชื่อ
พระกรรมแห่งพระองค์เองด้วยซ้ำไปว่า จักได้สดับข่าวอันเป็นบาปหนักอย่างร้ายกาจ

เห็นปานนั้น ต่อเมื่อเจ้าอำมาตย์พาลนั้นกราบทูลอีกครั้งหนึ่งนั้นแล พระองค์จึงได้ทรง
เชื่อว่าเหตุการณ์ร้ายนั้นได้เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ จึงรีบเสด็จไปยังพระอารามโดยด่วน

ทรงรับเป็นพระราชภาระจัดการพระราชทานเพลิงศพพระภิกษุสงฆ์ ผู้ซึ่งรักพระ
ศาสนายิ่งกว่าชีวิตเหล่านั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงทรงมีพระกระแสรับสั่งให้เสด็จ
พระสงฆ์ทั้งหมดมาประชุมพร้อมกันแล้วทรงมีพระราชบัญชาไต่ถามพระสงฆ์ทั้งหลาย
ถึงข้อกั๊กความสงสัยอันเป็นสลักปักแน่นในพระหฤทัยว่า

"ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าทั้งปวง! โยมนี้ได้ฟังข่าวพระผู้เป็นเจ้าในพระอารามนี้ ไม่มีความ
สามัคคีไม่กระทำอุโบสถสังฆกรรมร่วมกัน จึงใช้ให้อำมาตย์พาลมันมาระงับอธิกรณ์ช่วย
เกลี้ยกล่อมให้สามัคคีกัน ด้วยความเคารพมั่นคงในพระบวรพุทธศาสนา แต่อำมาตย์ที่
โยมไว้วางใจเข้ามา มันประพฤติการประหนึ่งเป็นบ้า เทียวฆ่าฟันพระผู้เป็นเจ้าเสียปนเปื้อ โยม
นี้เป็นทุกข์หนัก เกรงว่าจักได้บาปจึงใคร่ที่จะถามพระผู้เป็นเจ้าทั้งปวงว่าบาปกรรมที่
กระทำลงไปในครั้งนี้ จะตกอยู่แก่โยม หรือว่าจตกอยู่แก่อำมาตย์ผู้โง่เขลานั้นแต่ผู้เดียว
ขอพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลายได้โปรดเมตตากรุณาบอกให้โยมผู้กำลังทุกข์หนักนี้ทราบด้วย
เถิด พระเจ้าข้า"

" ตกอยู่แก่มหาบพิตร! คือว่าบาปกรรมที่ฆ่าพระสงฆ์ตาย อันบาปร้ายกาจในครั้งนี้ ตก
อยู่แก่มหาบพิตรผู้บังคับใช้ และตกอยู่แก่อำมาตย์สันดานร้าย รวมทั้ง ๒ ด้วยกันนั้นแล
ขอถวายพระพร" พระภิกษุพวกหนึ่งซึ่งยังเป็นปุถุชนหาปัญญามิได้ ชำรุดสึกขัดเคืองใจใน
กรณีที่เกิดขึ้นกรุ่น ๆ อยู่ถวายพระพรไปอย่างพิกลดังนี้

ฝ่ายภิกษุอีกพวกหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้มีปัญญา เมื่อเห็นได้ทำแล้ว จึงตั้งตนเป็นผู้พิพากษา
สอบสวนสมเด็จพระราชาธิบดีขึ้นว่า

" ขอถวายพระพร เมื่อบพิตรใช้อำมาตย์นั้น มหาบพิตรมีเจตนาจะฆ่าพระสงฆ์เสีย
ด้วย การณ์เป็นดังนี้หรือว่าหามิได้"

"หามิได้ โยมนี้ใช้ให้มันมายังอโศการามนี้ ก็ด้วยความหวังดี จักให้มันช่วยชี้แจงอ่อน
วอนให้พระสงฆ์บังเกิดความสมัครใจสโมสรรสามัคคี กระทำสังฆกรรมด้วยกัน เพื่อ
ความเรียบร้อยในสังฆมณฑล โยมมีจิตเป็นกุศลอย่างนี้แล้วใช้ให้มันมาต่างหาก

“ ขอถวายพระพร ถ้ำหากมหาบพิตรพระราชกุศลเจตนา หวังจักให้ประโยชน์แก่
พระสงฆ์ดังว่า มิได้ปลงพระหฤทัยให้มาฆ่าพระสงฆ์จริงแล้ว

มหาบพิตรก็หาบาปไม่ คือว่าบาปนี้มีได้ตกอยู่แก่มหาบพิตรเลย แต่ตกอยู่แก่อำมาตย์ผู้
นอกรับสั่งบังอาจฆ่าพระสงฆ์ตามลำพังเพียงผู้เดียวขอถวายพระพร” พระภิกษุพวกที่มี
ปัญญากันถวายพระพรในพระราชปุจฉา ว่าดังนี้

สมเด็จพระเจ้าศรีธรรมมาโสกราชผู้เป็นใหญ่ ครั้นได้ทรงฟังพระสงฆ์ ถวายวิสัยใน
ราชปุจฉาแตกแยกเป็น ๒ ฝ่ายไปเช่นนี้ ก็ยิ่งทรงมีพระวิตกเป็นทุกข์และมีความสงสัย
นักหนา ในที่สุด จึงตรัสถามพระสงฆ์ทั้งปวงอีกว่า

“ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าทั้งปวง โยมนี้ใครจักถามพระผู้เป็นเจ้าว่า ในพระศาสนาเวลานี้มี
พระภิกษุรูปใดบ้าง ซึ่งเป็นผู้มีปริชาวิสารทะแกล้วกล้าในพระไตรปิฎกธรรม อาจที่จัก
ทำลายความสงสัยให้ออกไปจากใจแห่งโยมได้อย่างเด็ดขาด มีหรือไม่มี”

พระสงฆ์ทั้งหลาย ก็พร้อมใจกันถวายพระพรว่า

“ ขอถวายพระพรบพิตรพระราชสมภาร เห็นมีอยู่แต่พระเดชพระคุณพระโมคคัลลี
บุตรติสสเถระ พระคุณเจ้าองค์นี้แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น ที่มีปัญญาเปรี๊ยะปราด สามารถที่
จักตัดความสงสัยแห่งบพิตรในครั้งนี้ได้ อยู่ที่นี้ ท่านหลบตีไปเจริญวิเวกสมาบัติอยู่ ณ
อโธตังคบรรพตโน้น ขอถวายพระพร”

สมเด็จพระราชาธิบดีผู้มีความวิตกในพระหฤทัย ครั้นได้ทรงฟังดังนั้น ก็ดีพระทัยนัก
จึงอาราธนาพระมหาเถระผู้เป็นพระธรรมกถึก ๔ รูป และเลือกอำมาตย์ผู้ฉลาด ๔ คน
กับทั้งบริวาร ให้พร้อมใจกันเดินทางไปอาราธนาพระโมคคัลลีบุตรติสสเถระมาโดยเร็ว
ไว เมื่อพระมหาเถระ ๔ รูป และอำมาตย์ ๔ คนไปถึงที่อยู่แห่งพระมหาเถระเจ้าแล้ว จึง
รีบเข้าไปหาและอาราธนาว่า

“ ข้าแต่พระเดชพระคุณบัดนี้สมเด็จพระราชาบดีทรงมีพระบรมราชโองการให้หา ขอ
พระเดชพระคุณจงรีบออกเดินทางไปพร้อมกับพวกข้าพเจ้าด้วยเถิดอย่าได้ช้า”

พระมหาโมคคัลลานบุตร ผู้ทรงพระคุณสุดประเสริฐ ได้สดับคำอาราธนาครั้งนี้ ก็มีกิริยา
นิ่งเฉยอยู่หาได้เดินทางมาเฝ้าสมเด็จพระบรมกษัตริยาธิราชเจ้า พร้อมกับทูตฝีปากสามัญ
เหล่านั้นไม่ เมื่อทูตเหล่านั้นพากันกลับมาด้วยความผิดหวัง และเข้าไปกราบทูลให้
สมเด็จพระราชาธิบดีทรงทราบแล้ว พระองค์จึงทรงอาราธนาพระมหาเถระ ๘ รูป และ
จัดอำมาตย์ ๘ คน พร้อมกับบริวารให้ร่วมเป็นคณะทูตออกเดินทางไปอาราธนาอีก แต่ก็
ไม่เป็นผล เพราะพระผู้เป็นเจ้าของเขาเดินทางมากับคนเหล่านั้นไม่ ในที่สุดพระองค์จึงทรงมี
พระราชปจฉาตรัสถามพระสงฆ์ทั้งปวงว่า

“ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของทั้งหลาย เหตุผลเป็นประการใดเล่า โยมนี้ใช้ให้เหล่าคณะทูตแต่
ล้วนฝีปากดี ทั้งฝ่ายสงฆ์และฝ่ายคฤหัสถ์ให้เดินทางไปอาราธนาถึงสองครั้งสองหนแล้ว
แต่ฝ่ายคุณเจ้าพระมหาโมคคัลลานบุตรผู้มีปัญญาบริสุทธิ์ก็ยังไม่มา ที่เป็นเช่นนี้ เพราะเหตุ
ดั่งฤา?”

พระสงฆ์ทั้งปวงปรึภษาหารือ กันอยู่เป็นเวลานาน เมื่อปีที่ตกลงกันแล้ว จึงพร้อมใจกัน
ถวายพระพรว่า

“ การที่เป็นเช่นนี้ เหตุสำคัญอยู่คณะทูตผู้ไปนิมนต์ คือคณะทูตผู้ไปนิมนต์ พอไปถึงก็
เข้าไปอาราธนาท่านว่าพระมหากษัตริย์รับสั่งให้หาท่านจึงไม่มา หากว่ามหาบพิตรจัก
อบรมสั่งสอนคณะทูตเสียใหม่ แล้วใช้ให้ไปอาราธนาว่า พระบรมพุทธานุศาสน์แห่งเรานี้
จะทรุดจะเสื่อมไปแล้วขอนิมนต์พระผู้เป็นเจ้าของมาเป็นเพื่อน โยม จะได้ช่วยกับยกย่อง
พระบรมพุทธานุศาสน์ให้สถิตสถาพรตั้งมั่นตลอดไป ทรงใช้ให้ไปอาราธนาครั้งนี้ เห็นที่
ท่านจะด่วนจรรีบบมาเป็นแท้ ขอถวายพระพร”

สมเด็จพระมหากษัตริยาธิบดี ครั้นได้ทรงฟังพระสงฆ์ถวายพระพรชี้แจงดังนั้น ก็ทรงดี
พระทัย มีรับสั่งแต่งตั้งให้พระมหาเถระซึ่งเป็นพระผู้ใหญ่ ๑๖ รูป และอำมาตย์ผู้ใหญ่ ๑๖
คนพร้อมกับบริวารของตนให้เป็นคณะทูตไปอาราธนา แล้วทรงพระราชปจฉาไต่ถาม
พระสงฆ์ขึ้นอีกว่า

“ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผู้เจริญ อันว่าองค์พระโมคคัลลานบุตรผู้มีปัญญานี้ท่านหนุ่มหรือ
แก่”

“ เฒ่าแล้ว ขอถวายพระพร องค์อรหันต์ท่านพระโมคคัลลานุตรนั้นท่านเป็นพระมหา
จิณาสพผู้เฒ่าแล้ว เกรงว่าท่านจะมีอายุยืนช่วยคายนคานหามได้ด้วยเหตุชราภาพแล้ว”

ท้าวเธอจึงทรงออกคำสั่งแก่เจ้าพนักงานทั้งหลาย ซึ่งมีหน้าที่ต้องเดินทางไปกับคณะ
ทูตนั้นว่า

“ นี่แน่พนาย พวกเจ้าจงตระเตรียมผูกเรือขนานไปรับพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามาเถิดอย่าให้ท่าน
ต้องขึ้นช่วยคายนคานหามาให้เป็นการลำบากแก่ท่านเลย”

ครั้นคณะทูตผู้ใหญ่เดินทางไปถึงที่อยู่แห่งพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าโมคคัลลานุตรผู้เฒ่าแล้ว จึง
พากันเข้าไปกราบกราน และอาราธนาด้วยกถาถ้อยคำตามที่คณะสงฆ์ถวายพระพรแก
องค์สมเด็จพระราชาธิบดีนั้นทุกประการฝ่ายพระโมคคัลลานุตรติสสเถระเจ้า

เมื่อได้ฟังคำอาราธนาว่าจะให้ไปบำรุงยกย่องพระบรมพุทธานุศาสนาดังนั้น ก็ปลันบังเกิด
ความโสมนัสว่า

“ อาตมาได้บวชและได้เล่าเรียนพระธรรมวินัยในพระศาสนา นี้ก็เพื่อที่จะทำนุบำรุง
พระพุทธานุศาสนา อุตสาหะจากพรหมโลกลงมาเกิดครั้งนี้ไม่เป็นการเสียทีเสียประโยชน์
เพราะมีโอกาสที่จักได้สนองคุณพระพุทธานุศาสนา กาลครั้งนี้ก็สมควรแล้วที่อาตมาจักรีบ
ไป” ดำริด้วยความโสมนัสปล่อยใจตั้งมั่นแล้ว ท่านจึงสลัดหนึ่งนิสิทนต์อันถัด แล้วก็ลุกขึ้น
รีบเดินทางมากับคณะทูตเหล่านั้นแต่ในเพลาราตรี

ก็ในเพลาราตรีนั้น สมเด็จพระศรีธรรมมาโคกราชบพิตร เมื่อทรงเข้าบรรทมแล้วก็ทรง
พระสุบินนิมิตไปว่า มีช้างสารใหญ่เชือกหนึ่งเผือกผู้ขาวฟ่องบริสุทธิ์ เข้ามาลูบคลำ
พระองค์แต่พระเศียรเกล้าลงมา แล้วก็จับเอาพระกรเบื้องขวาของพระองค์เป็นอัครกร
ครั้นท้าวเธอตื่นจากบรรทมนั้นก็ทรงสดุ้งพระทัยรังเกียจ จึงตรัสถามพราหมณ์โหราในเพล
เช้าว่า สุบินนิมิตนี้จักดีร้ายเป็นประการใด

พราหมณ์โหราจารย์ทั้งหลาย ก็กราบทูลถวายคำพยากรณ์ว่า

“ข้าพระองค์ผู้ทรงเป็นสมมติเทพ พระสุบินนิมิตนี้ จักให้จำเริญพระราชสิริสวัสดิ์แก่
พระองค์ คือพระสุบินนิมิตที่ว่า มีพญาคชสารช้างใหญ่เผือกผุดผ่องลุดค้ำพระองค์ แล้ว
จับเอาพระกรเบื้องขวาของพระองค์ไว้นั้น

มีคำพยากรณ์ว่า จะมีพระมหาสมณะองค์หนึ่งซึ่งมีคุณวุฒิอันบริสุทธิ์ จักเดินทางมา
รักษาพระองค์โดยรอบคอบ แล้วจะมาเปลื้องเสี้ยซึ่งความสงสัยแห่งพระองค์ให้หายไป
และพระองค์จะทรงพระสุขสวัสดิ์สุนทรภาพยิ่งขึ้นไปเป็นแน่แท้ พระเจ้า”

ครั้นได้ทรงสดับพราหมณ์โหราถายคำพยากรณ์ดังนั้นแล้ว ก็ทรงดีพระทัยโสมนัสนัก
ต่อมาไม่ช้าพอได้ยินข่าวว่าพระโมคคัลลิตบุตรตีสมหาเถระเจ้าเดินทางมาถึง จึงเสด็จ
ไปปัจจุมนานการต้อนรับที่ริมฝั่งแม่น้ำ และทรงดำเนินลงไปใต้น้ำประมาณเพียงพระ
ชานู แล้วก็ขึ้นพระกรให้พระโมคคัลลิตบุตรตีสมหาเถระเจ้า และตรัสว่า

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าผู้เจริญ ขอพระผู้เป็นเจ้าจงเมตตาสงเคราะห์แก่โยม จงจับเอาหัตถ์
แห่งโยมนี้แล้วลงจากเรือขนานเถิด”

พระโมคคัลลิตบุตรเถระเจ้าผู้มากไปด้วยความกรุณา เมื่อจะกระทำการสงเคราะห์แก่องค์
สมเด็จพระมหากษัตริย์ผู้รักษาพระองค์ เห็นพระมหาเถระเจ้าจับคร่ำพระหัตถ์ แห่งองค์
สมเด็จพระบรมกษัตริย์ ซึ่งเป็นการผิดกฏธรรมเนียม ก็ชักดาบออกจากฝักคิดว่าจะฟัน
พระมหาเถระเจ้า ตามพระราชกำหนดกฏหมายสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินว่าไว้

ก่อนที่จะมีเหตุร้ายเกิดขึ้น ก็บังเอิญให้สมเด็จพระราชาธิบดีศรีธรรมโศกราชทรง
เหลือบเห็นเงาของอำมาตย์รักษาพระองค์ชักดาบจะฟันพระมหาเถระเจ้าเข้าพอดี จึงมี
พระทัยประกอบไปด้วยความพิโรธเป็นอันมาก ทรงหันขวับเหลียวพัคร์มาประจันหน้า
กับอำมาตย์ผู้รักษาพระองค์ในทันใด เล็งแลดูด้วยสายพระเนตรขุ่นเขียว และทรงคณา
การตวาดพระสุรเสียงอันดังว่า

“กูได้รับความทุกข์เดือดร้อนแต่ก่อนมา ก็เพราะใช้อัยอำมาตย์หาปัญญามิได้ และมัน
ไปล่อวอดดีไปมาพระสงฆ์เสียทีหนึ่งแล้ว บัดนี้อัยรักษาองค์ จะประทุษร้ายฟันพระมหา
เถระเจ้าอีกเล่า มึงจะวอนหัวขาดเสียเปล่า ๆ แล้ว อัยพวกเหล่านี้”

สมเด็จพระราชาธิบดีผู้มีความเลื่อมใสเป็นอย่างในพระพุทธศาสนาเชอทรงตรัสนาการ
ชู่ตระคอกแก่อำมาตย์ผู้รักษาพระองค์ด้วยความแค้นพระทัยดังนี้แล้ว ก็ทรงพระมหาเถระ
เจ้าเข้าไปสู่สวนอุทยานอันเป็นที่ตำราญพระเหตุภัย แล้วก็ทรงชำระบาปคุณพระมหา
เถระด้วยสุครชวาริรส โดยพระหัตถ์แห่งพระองค์เอง

เสร็จแล้วจึงทาด้วยน้ำมัน ครั้นทรงปฏิบัติพระมหาเถระเจ้าที่พระองค์ทรงเลื่อมใสให้
เป็นที่สบายเช่นนี้แล้ว ก็ประทับนั่ง ที่ใกล้ ๆ มีพระราชประสงค์ใครจะลงใจพระมหา
เถระเจ้าให้แจ้งว่าพระผู้เป็นเจ้าของคัมภีร์จักมีความสามารถเพื่อที่จะระงับอธิกรณ์แห่งสงฆ์
แยกย่อยพระบวรพุทธศาสนาได้หรือประการใด จึงตรัสถามขึ้นก่อนว่า

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของคัมภีร์ จักมีความสามารถเพื่อที่จะระงับอธิกรณ์แห่งสงฆ์
หรือไม่ว่”

“มหาบพิตรใครจักเห็นอย่างไร” พระมหาเถระเจ้าผู้ชำนาญอภิญญาถวายพระพรถาม
ขึ้น

“โยมใครจักเห็นแผ่นดินไหว” สมเด็จพระราชาธิบดีทรงตอบ

“จะให้ไหวทั่วแผ่นดินปฐพีทั้งสี่นฤหาหรือว่าจะให้ไหวเป็นเอกเทศส่วนน้อยขอถวาย
พระพร”

“อย่างไรยาก โยมใครอย่างนั้น”

“ไหวเฉพาะเอกเทศส่วนน้อยแล กระทำได้ยากกว่ากระทำให้ไหวทั้งทั้งแผ่นดินปฐพี”
พระโมคคัลลิตบุตรตีสเถระเจ้าองค์อรหันต์ผู้ชำนาญในโณอภิญญากล่าวตอบสมเด็จพระ
ราชาธิบดีดังนี้แล้ว

ก็ให้จัดแจงตั้งรถม้าและมนุษย์พร้อมกับถาดเต็มไปด้วยน้ำไว้ในท่ามกลางเขตแดน
โยชน์หนึ่งในทิศทั้ง ๔ แล้ว เธอก็เข้ามาอันเป็นบาทแห่งอภิญญา แล้วก็อธิษฐานให้
แผ่นดินปฐพีโยชน์หนึ่ง กับทั้งทำยรถและทำยม้าบาทามมนุษย์และถาดอันเต็มไปด้วยน้ำให้
ไหวแต่กึ่งหนึ่ง ส่วนอีกกึ่งหนึ่งมิให้ไหว แสดงปาฏิหาริย์ให้ปรากฏแก่พระเนตรสมเด็จพระ
พระมหากษัตริย์สิ้นทั้ง ๔ ทิศนั้นเป็นอัศจรรย์

สมเด็จพระศรีธรรมราชาได้ทอดพระเนตรเห็นปาฏิหาริย์ประจักษ์สิ้นด้วยกำลัง
อธิษฐานฤทธิ์แห่งพระมหาเถระเจ้าดังนั้น ก็ยิ่งทรงประกอบไปด้วยความเลื่อมใสคำรับ
พระแห่งอาตมา และสามารถจักยกย่องพระบวรพุทธศาสนาให้รุ่งเรืองได้เป็นแน่แท้”
แล้วจกเริ่มตรัสถามว่า

“ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าผู้เจริญ โยมนี้จักใคร่ถามความสงสัยอันปกอยู่ในดวงหฤทัยแห่ง
โยมมานานสักอย่างหนึ่ง คือว่า โยมนี้ได้ใช้ให้อำมาตย์ผู้หนึ่งไประงับอธิกรณ์แห่งสังฆ
กรรม แต่ว่าอำมาตย์ไร้ปัญญาผู้นั้นมันอวดดีประพุดินอกคำสั่ง กระทำการประหาร
พระภิกษุสงฆ์เสียหลายองค์ บาปกรรมในเรื่องนี้จะตกอยู่กับ โยมผู้ใช้ไป หรือว่าจะตกอยู่
แก่บุรุษอำมาตย์ผู้ไปฆ่าพระภิกษุนั้นแต่เพียงผู้เดียวเป็นประการใด”

องค์อรรหันต์พระโมคคัลลานบุตรศิษสเถระเจ้า ผู้เป็นนักปราชญ์เชี่ยวชาญในพระปริยัติ
จึงถวายวิสัชนาว่า

“ มหาบพิตรจะได้มีวชกเจตนาแกลังใช้อำมาตย์โง่นั้น ไปฆ่าพระสงฆ์เสียก็หาไม่ได้
ฉนั้นบาปกรรมนี้จึงตกอยู่แก่อำมาตย์ผู้ไปฆ่าพระสงฆ์แต่ผู้เดียว จะได้ตกอยู่แก่
มหาบพิตรด้วยนั้นย่อมเป็นไปมิได้เลย ทั้งนี้ก็เพราะองค์สมเด็จพระชินสีห์สัมมาสัมพุทธ
เจ้าแห่งเราทั้งหลาย ได้ทรงพระมหากรุณาตรัสเทศนาไว้ว่า เจตนาหิ ภิกขเว กมมํ วทามิ
โดยมีพระพุทธานุญาตว่า ดูกรเธอผู้เห็นภัยในวัฏสงสารทั้งหลาย ! เราตถาคตกล่าวว่
เจตนาเป็นตัวกรรม จะเป็นบาปเป็นกรรมได้นั้น ก็เพราะประกอบด้วยความเจตนาความ
จงใจกระทำ หากไม่มีเจตนาความจงใจกระทำแล้ว จะสำเร็จเป็นบาปเป็นกรรมก็หาไม่ได้
มหาบพิตรใช้อำมาตย์ไประงับอธิกรณ์ เพื่อให้พระสงฆ์สามัคคีกระทำอุโบสถสังฆกรรม
ร่วมกัน ด้วยพระราชกุศลเจตนาอันเป็นบุญต่างหาก แต่อำมาตย์นั้นหาปัญญามิได้ ไปฆ่า
พระสงฆ์ทั้งหลายเสียด้วยอกุศลเจตนา บาปกรรมก็ย่อมจะมีแก่อำมาตย์นั้นคนเดียว ขอ
ถวายพระพร”

ลับคับนั้น พระเถระเจ้าผู้มากไปด้วยความกรุณา ปรรณนาจักให้สมเด็จพระราชาธิบดี
ทรงมีพระทัยปราศจากความสงสัยยิ่งขึ้นไปอีกถวายวิสัชนาต่อไปอีกว่า

"ขอถวายพระพรพระมหากษัตริย์! สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาสตราจารย์เจ้าแห่งเราทั้งหลาย ได้ทรงมีพุทธปฏิภาณที่เสนาความเรื่องนี้ไว้ใน ติตติราชค* ซึ่งพอจะยกมาเป็นข้อเปรียบเทียบกันกรณีนี้ได้ขอพระองค์จงตั้งพระทัยสดับด้วยดี" กล่าวดังนี้แล้ว พระมหาเถระเจ้าผู้มีปัญญาผ่องแผ้ว ก็ยกเอาตติราชคมาถวายวิสัยนาดังต่อไปนี้..

ความทุกข์ ของนกกระทา

อดีตกาลนานมาแล้ว ครั้งเมื่อพระเจ้าพรหมทัตเสวยราชสมบัติอยู่กรุงพาราณสีนั้นพระบรมสัสดีเจ้าของเรา เสวยพระชาติเป็นพราหมณ์หนุ่มในตระกูลพราหมณ์แห่งหนึ่ง ครั้นจำเริญวัยวัฒนาแล้ว ก็ร่ำเรียนศิลปศาสตร์ไตรเทพในเมืองคักกศิลา ปรากฏว่าเรียนได้อย่างดีจนจบบริบูรณ์ยิ่งกว่าพราหมณ์ทั้งปวง แล้วจึงใช้ปัญญาพิจารณาดู เบื้องต้นท่ามกลาง และที่สุดแห่งศิลปศาสตร์ไตรเทพ

ก็เห็นว่าศิลปศาสตร์นี้หาแก่นสารอย่างแท้จริงมิได้ จึงออกจากเมืองคักกศิลา เข้าป่าไปบวชเป็นดาบสทรงพรตพิธี อยู่ในประเทศป่าหิมพานต์ กระทำความเพียรในกลีမ်บริกรรมภาวนา กาลต่อมาก็ได้สำเร็จอภิญญาและอภิญญานสมาบัติทรงไว้ซึ่งคุณวิเศษเหนือมนุษย์ธรรมดาสามัญ

คราวหนึ่งถึงฤดูวสันต์ จึงออกจากป่าใหญ่มาอาศัยอยู่ ณ ภูมิสถานชายป่าใกล้หมู่บ้านแห่งหนึ่ง เพื่อต้องการจะภิกขาจาร และบริโภคโภชนาหารเปรี้ยวเค็ม มนุษย์ชาวบ้านทั้งหลายได้เห็นพระดาบส ซึ่งบริบูรณ์ด้วยอินทริยสังวรก็เลื่อมใสจึงชวนกันสร้างบรรณศาลาหลังหนึ่ง นิมนต์พระดาบสนั้นให้อยู่ก็พร้อมใจกันอุปัฏฐากพระดาบสไว้ในฐานะเป็นที่เคารพบูชาประจำหมู่บ้าน ด้วยศรัทธาและคารวะเป็นอย่างยิ่ง

กาลครั้งนั้น มีพรานนกผู้หนึ่งซึ่งมีอาชีพในทางต้อนกป่าเอามาฆ่าขายเลี้ยงบุตรภรรยา คือเดิมทีนั้น เขาเข้าไปในป่าจับนกกกระทามาได้ตัวหนึ่ง จึงเอามาใส่ไว้ในกรงเฝ้าเลี้ยงรักษาด้วยความรักใคร่แล้วฝึกสอนให้มันขันตามวิสัย

เมื่อเห็นว่ามันขันได้อย่างชำนาญแล้ว ก็หัวกรงไปตั้งต่อนกกระทาในป่า ครั้นเจ้านกต่อในกรงนั้นขันขึ้นแล้ว นกกระทาป่าทั้งหลายก็พากันเข้ามาติดขำที่พรานนกดักไว้ เป็นอันมาก พรานนกต่อนั้นก็จับเอามาฆ่าขายเลี้ยงชีวิตตนและบุตรภรรยาเป็นนิตย์ทุกวันนี้มา

วันหนึ่งนกกระทาต่อเสียงคีตัวมีกรรม มีความดำริเกิดขึ้นว่า

"ฝูงนกกระทาซึ่งเป็นญาติแห่งอาตมามากหลาย ได้ยินเสียงอาตมาขันเป็นต้นเหตุก็พากันเข้ามาติดขำที่นายพรานใจร้ายดักไว้ ได้รับความฉิบหายล้มตายไปเพราะอาตมาผู้เดียวมากกว่ามาก บาปกรรมในกรณีนี้จะตกอยู่ที่ตัวอาตมาหรือเปล่า หรือว่าเป็นประการใด มันน่าเสียดายนักชะรอยว่าบาปนั้น คงจะตกอยู่แก่อาตมาเสียเป็นแน่แท้ อย่าเลย... ต่อไปนี่อาตมาจักไม่ขันอีกเลย"

ดำริด้วยความทุกข์ดังนี้แล้ว นกต่อเสียงคีก็ประพุดิตนเป็นปักษีไร้เสียง คือไม่ขันต่อไปอีกเลยทั้งในบ้านและในป่า

"ขันซิ ลูกรัก! ขันเถิด..... ได้เวลาที่เจ้าจะต้องขันด้วยสำเนียงอันไพเราะเจือแจแล้ว จงรีบขันเถิด กลับไปบ้านเราพ่อจักให้อาหารอันเป็นที่ชอบใจแก่เจ้าเป็นรางวัล" เสียงพรานนกกระซิบกระซาบใกล้กรง ยุงให้ขันอยู่ที่พุ่มไม้แห่งหนึ่ง หลังจากที่นั่งต่อนั้นไม่ได้ขันมาหลายวัน

แต่นกต่อตัวมีความวิตกกังวลว่าบาปกรรมจักติดตามมาถึงตนนั้น มันจะได้ยินดีต่อคำปลอบโยนก็หาไม่ กลับประพุดิตนเป็นนกใจแข็งคงที่ ทำเป็นมีรูมิชี บางทีก็แสดงกิริยาจิกเท้าจิกกรง บางทีก็แสดงอาการทำเป็นยืงงซึมเซออย่างน่าหมั่นไส้"

"ขันสิเว้ย เจ้านกจัญไร! เหตุไรจึงไม่ขัน" พรานนกโพรงผรุสวาทออกมาด้วยความเดือดดาลใจ พร้อมกับเอาไม้ซีกเคาะศีรษะอันเล็กของเจ้านกแก้วบาปนั้นโดยแรง

ถูกเคาะศีรษะด้วยซีกไม้อย่างเต็มที่ ได้รับความเจ็บปวดจนแทบจะสิ้นชีวิตเข้าดังนี้ นกต่อตัวมีกรรมถูกอาญาป่า จึงต้องก้มหน้าโก่งคอขันขึ้นด้วยความเดือดร้อนจำเป็นจำใจขันตั้งแต่นั้นมา เมื่อนายพรานนำเอาไม้ซีกเคาะศีรษะเพื่อให้สัตยูณนกกนั้นกระทำการขัน

อยู่เนื่อง ๆ นกกระทาป่าได้ยินเสียงขันเช้าแล้ว ก็พากันมาติดขำยถึงความวิบัติฉิบหาย แห่งชีวิตมากขึ้น และมากขึ้นเรื่อย ๆ ไป

เมื่อเหตุร้ายเป็นไปทำนองนี้นานวันเข้าความวิตกเศร้าหมองใจก็ยิ่งบังเกิดขึ้นในดวงใจ ของนกต่อเจ้ากรรมนั้นมากมายเป็นทั้บทวี"

บาปกรรมอันนี้จะได้แก่ใคร จะตกอยู่แก่ตัวอาตมาฤหรือว่าหามีได้เป็นประการใด
บาปกรรมอันนี้จะได้แก่ใคร

และอาตมาจะได้ใครเล่าหนาที่จะมาตัดความสงสัยอันนี้ให้หมดไปได้" มันเฝ้าคร่ำ
ครวญในใจอยู่อย่างนี้ทุกวันมาเป็นเวลาช้านาน

กาลวันหนึ่ง พรานนกใจร้ายผู้มีความในอกแห่งนกต่อ ครั้นน่านกไปต่อในป่าได้นก
กระทามาเต็มขำยสมความปรารถนาแล้ว จึงเดินทางกลับผ่านทางบรรณศาลาซึ่งเป็นที่อยู่
แห่งท่านดาบส ณ ภูมิตถสถานชายป่า แล้วเพื่อนก็เกิดคอแห่งกระหายน้ำขึ้นมา จึงแวะเข้า
ไปที่บรรณศาลาตั้งวางนกต่อไว้ในที่ใกล้พระดาบส แล้วก็เดินลงไปดื่มน้ำกินและลูบ
หน้าเป็นที่เย็นใจสบายแล้ว เมื่อเดินขึ้นมาแลเห็นทรายอ่อนสะอาดริมอาศรมบรรณศาลา
น่านอนเล่นน้ก เพราะอยู่ภายใต้ไม้ใหญ่คกหนาน่ารื่นรมย์ใจ จึงล้มตัวลงนอนตั้งใจว่าจะ
พักผ่อนให้เป็นที่สำราญใจสักครู่ แต่เพราะเหตุที่ตนค้ด้นค้ด้นเข้าป่าเที่ยวต่อนกได้รับความ
เหน็ดเหนื่อยมา ในไม่ช้าจึงเผลอม้อยหลับไป

จะกล่าวฝ่ายนกกระทาต่อ ซึ่งมีจิตอันเต็มไปด้วความสงสัย เมื่อเห็นพรานนกใจร้าย
นั้นหลับถนัดดีแล้ว จึงคิดว่า " อาตมาควรจะถามความสงสัยต่อท่านฤยนี้ เห็นจะดีเป็น
แน่ ท่านฤยผู้นำเลื่อมใสองค์นี้แล จักแก้ความสงสัยอันค้ำใจของอาตมานานแล้ว ให้
หมดไปได้ในวันนี้" คำริคังนี้แล้ว นกกระทาในกรงซึ่งพรานป่าตั้งไว้ใกล้ ๆ พระดาบส
ฤย จึงค่อยเอ่ยพจิกล่าวว่า

" ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผู้เจริญ! ขอพระผู้เป็นเจ้าของกรุณาสละเวลาหันหน้ามาสนใจกับ
ชีวิตของข้าพเจ้าสักหน่อยเถิด คือว่า ข้าพเจ้าทุกวันนี้มีชีวิตเป็นนกต่อ ตั้งอยู่ในที่เป็น
อันตรายใกล้ต่อบาปกรรมที่สุด ถูพรานมนุษย์ใจร้ายซึ่งกำลังนอนหลับ อยู่นั่นมันบังค้บ
ให้ขัน

เมื่อข้าพเจ้าขึ้นขึ้นแล้วหมู่ญาติของข้าพเจ้าก็พากันมาติดข้าย ถูกนายพรานฆ่าตาย เหมือนกับพวกที่อยู่ในยามของเขานั้นแล คราใดที่ข้าพเจ้าไม่ขึ้น ครานั้นพรานใจร้ายก็เอาไม้เคาะศีรษะทำให้ได้รับความเจ็บปวดสาหัส แทบว่าจะขาดใจตายอยู่เนื่อง ๆ จึงจำเป็นจำใจต้องขึ้น การณ์เป็นอยู่เช่นนั้นนานวันมาแล้ว ถ้าข้าพเจ้าพ้นจากความเป็นนาค ต่อนี้เมื่อใด คงจะมีชีวิตอยู่ในโลกอันกว้างใหญ่อย่างนี้อย่างสุขนันทนา ทุกวันนี้วิตกทุกข์ใจถึงแต่บาปกรรมที่ตนทำไว้ ใครจักไต่ถามท่านผู้มีปัญญามานานนักหนาแล้วแต่ว่าไม่มีโอกาสเลย บัดนี้ได้อโอกาสแล้ว จึงอยากจะกราบเรียนถามท่านว่า

การที่พวกญาติของข้าพเจ้าทั้งหลายพากันมาล้มตายเพราะเสียงขันของข้าพเจ้าเป็นต้นเหตุนี้ ข้าพเจ้าจะได้บาปใดกรรมเป็นประการใด คติของข้าพเจ้าจะเป็นไฉน จะต้องถึงกับตกรอกหรือไม่ ขอพระผู้เป็นเจ้าจงได้โปรดวิชันาแก้ความสงสัยข้าพเจ้าไป ในกาลบัดนี้ด้วยเถิด พระเจ้าข้า"

พระคาบสโพธิสัตว์ผู้บรรลุถึงฝั่งฉานแลอภิญญา มีคุณพิเศษเหนือมนุษย์ธรรมดาสามัญ สมารถที่จะรู้ความหลายในภาษาแห่งบรรดาสรรพสัตว์ เมื่อได้สดับวาตะแห่งนาค กระทาดังนั้น ก็พลันมีจิตกรุณาจึงสอบถามขึ้นว่า

" ดูกรนาคกระทากษาชาติเจ้าเอ๋ย! ในขณะที่เจ้าโง่กอนอนอยู่นั้น จิตของเจ้าหมายมั่นอยู่ว่า ขอให้หนักป่าซึ่งเป็นญาติทั้งหลาย จงมาติดข้ายและได้รับความวิบัติฉิบหายถึงตาย เพราะได้ฟังเสียงอาตมาหรือเพราะได้เห็นรูปอาตมา เจ้ามาเจตนาหมายมั่นอันเป็นอกุศล ดังนี้บ้างหรือไม่เล่าหา...เจ้านกกระทาก"

" ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ในเวลาที่ขึ้นอยู่นั้น ข้าพเจ้ามีเจตนาเป็นอกุศลหรือไม่ขอตอบว่า ไม่มี! จิตเจตนาของข้าพเจ้าจะได้มั่นหมายใครจักให้เหล่าญาติพากันตายนั้น ไม่มีเลย แม้แต่สักนิดเดียว พระเจ้าข้า"

"ดูกรเจ้านกกระทากษาชาติเจ้าเอ๋ย! ถ้ามาตรแม้นว่าเจตนาของเจ้าไม่มีแล้วไซ้ ราบานนั้นก็ไม่มีแก่เจ้า "

พระมหาสัตว์ให้หนักกระทากษาชาติเข้าใจแล้ว ด้วยประการอย่างนี้ ฝ่ายนาคกระทากษานั้นก็ได้เป็นผู้หมดความรังเกียจสงสัย เพราะอาศัยพระมหาสัตว์นั้น.

นายพรานตื่นนอนแล้วไหว้พระโพธิสัตว์ ถือนาคราชนักษัตราทาลึกไป.

พระศาสดา ครั้นทรงนำพระธรรมเทศานี้มาแล้ว จึงทรงประชุมชาดกว่า นกกระทาในครั้งนั้น ได้เป็นพระราหูลในบัดนี้ ส่วนพระดาบสในครั้งนั้น ได้เป็นเรือดาคด ฉะนี้ แล.

พระโมคคัลลิตบุตรเถระเจ้าผู้มีปัญญาไว ยกเอาชาดกมาเป็นเครื่องประกอบในการถวายวิสาขนาปัญญาแห่งสมเด็จพระราชาธิบดี จงลงดังนี้แล้ว จึงถวายพระพรต่อไปว่า

"นี่แหละมหาบพิตรผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ! นกกระทาค่อนั้น ไม่ได้บาปไม่ได้กรรมเพราะไม่มีเจตนาอันใด มหาพิตรนี้ ก็ไม่ได้บาปไม่ได้กรรมเพราะไม่มีเจตนาเป็นอกุศลเหมือนฉะนั้น ขอถวายพระพร"

สมเด็จพระเจ้าศรีธรรมมาโสกราชบรมกษัตริย์ ได้ทรงฟังพระธรรมเทศนาของพระมหาเถระเจ้าองค์อรหันต์ผู้เฒ่าเช่นนั้น ก็ทรงมีพระหฤทัยยินดีปรีดาการะวะเป็นกำลัง จึงอาราธนาให้พระผู้เป็นเจ้ายับยั้งอิริยาบถอยู่ในอุทยานนั้น

แล้วจึงปริกษาการที่จะสังคายนาพระธรรมวินัยอันเป็นการใหญ่ เพื่อยกย่องพระบวรพุทธศาสนาให้สถิตสถาพรตั้งมั่น โดยบริสุทธิ์ผุดผ่องปราศจากมลทินต่อไป

พระมหาเถระเจ้ายึดเอาองค์สมเด็จพระบรมกษัตริย์ให้ประทับอยู่กับท่านในพระราชอุทยานนั้นสิ้น ๗ วัน แล้วสอนให้พระองค์เรียนเอาลัทธิสำคัญในทางพระพุทธศาสนาพอทรงทราบเป็นเค้า ๆ ไม่ผิดเพี้ยนได้แล้ว ก็เริ่มการที่จะชำระมลทินแห่งพระพุทธศาสนาต่อไป

โดยมีพระราชกฤษฎีกาประกาศให้บรรดาพระภิกษุ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินชมพูทวีปทั้งสิ้น จงพากันมาประชุม ณ อโศการามอันเป็นที่นัดประชุมพระสงฆ์ทั้งสิ้น

สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินผู้มีน้ำพระทัยฝักใฝ่ในพระพุทธศาสนา จึงเสด็จเข้าไปประทับ ณ ภายในม่าน พร้อมกับพระโมคคัลลิตบุตรเถระเจ้าองค์อรหันต์ผู้เฒ่า แล้วก็ให้เรียกขานเหล่าภิกษุที่มีลัทธิพาหิวาทเป็นอันเดียวกันเป็นหนึ่ง ให้เข้าไปภายในม่าน ครั้นพระภิกษุเหล่านั้นเข้ามาใกล้แล้ว สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินผู้เป็นศิษย์ฟังเรียนลัทธิสำคัญทางศาสนา

ในสำนักของพระโมคคัลลีบุตรสำเร็จใหม่ ๆ ก็ทรงมีพระราชปจฉาไต่ถามพระภิกษุเหล่านั้นว่า

"ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าทั้งปวง! สมเด็จพระศรีสุคตศัพัญญูเจ้าแห่งเราทั้งหลายนี้ พระองค์ทรงมีพระพุทธโอวาทตรัสสั่งสอนไว้เป็นถ้อยคำคั่งๆ ขอพระผู้เป็นเจ้าทั้งปวงจงแถลงไปในกาลบัดนี้ เพราะโยมใคร่จักทราบวาลัทธิสำคัญในทางพระบรมศาสนาแห่งเรานี้ มีเป็นประการใดบ้าง?"

เหล่าพระภิกษุซึ่งเป็นเดิรถีย์ปลอมมาบวชก็ดี เหล่าภิกษุซึ่งเป็นอธรรมวาที กระทำการย้ายพระธรรมวินัยก็ดี ล้วนแต่เป็นผู้ไม่รูปในพระพุทธฎีกา เมื่อถูกสมเด็จพระราชาธิบดีตรัสถามดังนี้ ก็ถวายพระพรวิสันาไปตามลัทธิอันเป็นมิจฉาทิฐิแห่งตร ๆ มีสัตสตติฐิและอุจเฉททิฐิเป็นต้น โดยกล่าวต่อว่าลัทธิอันเป็นมิจฉาทิฐิเหล่านี้ เป็นพระโอวาทนุศาสนิแห่งองค์สมเด็จพระชินสีห์สัมมาสัมพุทธเจ้า

" ผิดมิใช่หรือ พระผู้เป็นเจ้า! ที่พระภิกษุเหล่านี้พากันตอบมานี้ผิดมิใช่หรือ" ศิษย์ใหม่องค์บรมกษัตริย์ทรงหันไปตรัสถามพระโมคคัลลีบุตรผู้เฒ่า ซึ่งนั่งเป็นองค์ปรักษาและกำกับการอยู่ ณ ที่ใกล้ ๆ อย่างไม่ค่อยจะแน่วพระทัยในความรู้ของพระองค์นัก เมื่อทรงได้รับคำรับรองจากองค์อรหันต์ว่า พระภิกษุเหล่านั้นไม่รู้ในพระพุทธฎีกา เป็นผู้ทำพระศาสนาให้เสื่อมทรุดแน่แล้ว ก็ทรงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้สึกเสียดจากพระพุทธศาสนา

กล่าวกันว่า ในครั้งนั้นองค์สมเด็จพระเจ้าศรีธรรมมาโสกราผู้เป็นไปญ์รับสั่งให้นักบวชที่เป็นมลทินแห่งพระพุทธศาสนาสึกเสียดมากมายนักหนา คณาได้ถึง ๑๐,๐๐๐ คนเป็นกำหนด ส่วนพระภิกษุผู้เป็นเจ้าเหล่าธรรมวาทีซึ่งมีศีลเป็นที่รัก เมื่อถูกองค์สมเด็จพระบรมกษัตริย์ตรัสเรียกเข้าไปซักถามในมานในปัญหาเดียวกัน ค่อเรื่องลัทธิทางพระพุทธศาสนาที่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาจารย์ตรัสสอนไว้ ก็พากันถวายพระพรวิสันาถูกต้องเป็นอันดีว่า

" ขอถวายพระพรบรรพิตราชสมภารเจ้า! สมเด็จพระศรีสุทนต์พิณูญพระองค์ทรงเป็นพระบรมครูเจ้าแห่งเราทั้งหลายนี้ ทรงมีพระพุทธรูปกาศรัศสอนเป็นวิเศษชาติที่ตรัสจำแนกพระธรรม มีจันทร์ ๕ เป็นอาทิ ขอถวายพระพร"

สมเด็จพระมหากษัตริย์ได้ทรงสดับดังนี้ เพื่อให้แม่พระทัยก็หันไปตรัสถามพระโมคคัลลินบุตรติสสเถระจารย์เจ้าว่าถูกต้อมหรือไม่ เมื่อพระผู้เป็นเจ้าทูลรับรองว่าใช่แล้วพระองค์ก็ทรงมีพระหฤทัยเต็มตื่นไปด้วยความเลื่อมใสปริดาปราโมทย์ ยอหัตถ์ขึ้นนมัสการพระผู้เป็นเจ้าเหล่าธรรมวาทีเหล่านั้น แล้วตรัสว่า

" ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย! บัดนี้พระบวรพุทธศาสนาแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปราศจากมลทินและถึงความบริสุทธิ์เป็นอันดีแล้ว ขอพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลายจงมีจิตพ้องแผ้วโสมนัส และกระทำอุโบสถสังฆกรรมร่วมกัน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเถิด"

เมื่อพระบวรพุทธศาสนาปราศจากมลทินและถึงความบริสุทธิ์เป็นอันดีโดยพระบรมราชาไชยแห่งองค์สมเด็จพระเจ้าศรีโสกราชเจ้า โปรดเกล้าฯ ให้จับเหล่าพระภิกษุผู้ทำลายศาสนาให้สึกเสียสิ้น คงไว้แต่พระภิกษุแท้ แลทรงอาราธนา ให้พระสงฆ์สมัคสมานพร้อมเพรียงกันกระทำอุโบสถสังฆกรรมเช่นนี้แล้วพระองค์ก็ทรงอาราธนาให้พระโมคคัลลินบุตรติสสเถระเจ้ารับเป็นประธานในการทำสังคายนาพระธรรมวินัยต่อไป

สาวกแห่งองค์สมเด็จพระบรมไตรโลกนาถผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐก็รับอาราธนาด้วยดี แล้วคัดเลือกพระภิกษุล้วนแต่เป็นพระอรหันต์ มีญาณวิเศษธรรมไตรวิชาแตกฉานในพระปฏิสัมภิทาญาณชำนาญในพระไตรปิฎกธรรมเป็นจำนวนได้ถ้วน ๑,๐๐๐ รูป แล้วก็ช่วยกันกระทำการสังคายนาพระธรรมวินัย ณ อโศการาม กระทำอยู่เป็นเวลานานถึง ๕ เดือน จึงสำเร็จทั้งนี้โดยมีสมเด็จพระเจ้าศรีธรรมมาโสกราชทรงเป็นองค์ศาสนานุปถัมภ์กอดอย่างใกล้ชิด ด้วยประการฉะนี้

ความสงสัยแห่งองค์สมเด็จพระเจ้าศรีธรรมโสกราชราชบิดิ ในกรณีที่ใช้อำมาตย์ให้ไประงับอธิกรณ์พระองค์ แต่อำมาตย์ผู้นั้นกลับไปปลงชีวิตพระภิกษุทั้งหลายเสีย แต่อำมาตย์ผู้นั้นกลับไปปลงชีวิตพระภิกษุทั้งหลายเสีย เป็นเหตุให้พระองค์ทรงบังเกิดความกินแหนงแคลงพระหฤทัย ด้วยทรงเกรงไปว่าบาปกรรมจักมาตกอยู่แก่พระองค์ก็ดี

ความสงสัยแห่งนรกกระทำ ซึ่งเป็นนรกต่อเสียดิ ในกรณีที่ถูกพรานนกใจร้ายเคาะศีรษะ บังคับให้โค้งคอบัน จนนรกกระทำป่าพากันมาตีค้ายและล้มตายเสียมากมายหนักหนา เป็นเหตุให้นรกกระทำเกิดความกินแหนงแคลงใจ ด้วยเกรงใจว่าบาปกรรมจักตกมาถึงตน ก็ดี

ความสงสัยเหล่านี้ ย่อมถูกถอนทิ้งออกไปจากดวงใจจนหมดสิ้นในเมื่อ ได้รับคำชี้แจง อันถูกต้องจากนักปราชญ์ผู้สันตติกรรมว่า

" ถ้าหากไม่มีเจตนาแล้ว ก็ไม่เป็นบาปเป็นกรรม"

เมื่อกล่าวตามความเป็นจริงแล้ว ย่อมจะเป็นดังเช่นนี้นักปราชญ์ผู้สันตติกรรมได้ชี้แจง แก่สมเด็จพระเจ้าศรีธรรมมาโศกราช ในเรื่องนรกกระทำนั้นอย่างแน่นอน ทั้งนี้ก็เพราะว่า ก่อนที่จักสำเร็จเป็นตัวกรรมขึ้นมาได้ ไม่ว่าจะเป็นกุศลกรรมคือกรรมดี

หรืออกุศลกรรมคือกรรมชั่วก็ตาม ย่อมมีเจตนาเป็นบุพพภาคธรรม คือเป็นตัวบงการ ทั้งสิ้น หากว่าไม่เจตนาแล้วจักสำเร็จเป็นกรรมขึ้นมาไม่ได้เลยเป็นอันขาด ด้วยเหตุนี้ สมเด็จพระชินสีห์สัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงมีพระพุทธรูปปฏิภาตรัสว่า " เราตถาคตกล่าวว่ เจตนาเป็นตัวกรรม" ดังนี้.....

พระเจ้าทูลุคามณีภัยราชา

กาลเมื่อสมเด็จพระเจ้านัมปิยติสะเสด็จเถลิงราชย์ในลังกาทวีปนั้น พระองค์ทรงตั้งมหา นาคพระราชอนุชารองให้ดำรงตำแหน่งที่พระมหาอุปราช ต่อมาพระอักรมเหสีของ พระองค์ทรงเกิดอกุศลจิตคิดปรารถนาจักให้ราชสมบัติ ในลังกาทวีป ตกอยู่ในเงื้อมหัตถ์ แห่งพระราชโอรสของพระนางเธอ จึงคอยหาโอกาสที่จะประทุษร้ายสมเด็จพระมหา อุปราชอยู่เสมอมา วันหนึ่งสมเด็จพระมหาอุปราชมหานาคเจ้าทรงมีกรณียกิจเสด็จ ไปตรัจฉวาปี พระนางเจ้าทรงเห็นเป็นโอกาสอันดี จึงใส่ยาพิษไว้ในขันมะม่วงขึ้นหนึ่ง วางไว้ข้างบนของขันมะม่วงอื่นๆ ส่งไปถวายพระมหาอุปราช

บังเอิญวันนั้นพระราชโอรสของพระนางเธอ เสด็จไปกับพระมหาอุปราชด้วย เมื่อทรง
หิวขึ้นมาก็ทรงถือวิสาสะเปิดภาชนะหยิบมะม่วงชิ้นนั้นเสวยเข้าไป ในไม่นานนักก็ทรง
ดับขันธถึงแก่ชีพิตักษัยเพราะยาพิษร้ายแรงนั้น

สมเด็จพระมหาอุปราช เมื่อทรงได้ประสบการณ์เช่นนั้น ก็ทรงรู้พระองค์ว่ามีผู้ประสงค์
ร้าย จึงทรงพาพระชายากับพลพาหนะเสด็จไปสู่โรหนชนบท แล้วทรงตั้งตนเป็นเจ้า
ประเทศราชครองสมบัติอยู่ ณ มหาคามราชธานี สืบวงศ์ตามลำดับกันลงมา ๔ ชั่วกษัตริย์
คือ พระเจ้ายัญญาลยกตีสระ ๑ พระเจ้าโคญากัย ๑ พระเจ้ากากรรณตีสระ ๑ พระเจ้าทูล
คามณีกัย ๑

พระเจ้าทูลคามณีกัย นี้ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ที่มีบุญญาธิการประกอบด้วย
สติปัญญาอุตสาหะ และความรู้ความกล้าหาญเดชาานุภาพเกียรติคุณ ในแผ่นดินของ
พระองค์ตอนต้น

ต้องทรงรบพุ่งทำศึกสงครามกับพวกทมิฬหลายครั้งหลายคราว ทั้งนี้ก็สืบเนื่องมาแต่ว่า
เมื่อพระเจ้าทอวานัมปิยติสสราชาธิบดีเสด็จทิวงคตไปแล้วนั้น

ปรากฏว่าราชสมบัติในแผ่นดินลังกาถูกพวกทมิฬเข้ายึดครอง พระองค์จึงต้องทรงจับ
อาวุธเข้าทำสงครามเพื่อปราบปรามขับไล่พวกทมิฬให้สิ้นไปจากลังกา

ในคราวหนึ่งพระเจ้าทูลคามณีกัยกษัตริย์หนุ่มทำสงครามกับพวกทมิฬอยู่นั้น
พระองค์ทรงได้รับความปราชัย เหล่ารีพลล้มตายลงเป็นอันมาก พระองค์ทรงเข้าที่ดับขัน
เห็นจวนตัว จึงเสด็จขึ้นบนหลังม้ารีบหนีไปพร้อมกับพระพี่เลี้ยงคนสนิท ซึ่งมีนามว่า
ติสสอำมาตย์ ทรงหนีเข้าศึกมาด้วยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จนบรรลู่ถึงป่าใหญ่แห่ง
หนึ่ง ซึ่งคาดคะเนว่าพื้นที่อันตรายแล้ว จึงหยุดพักด้วยความอ่อนเพลียแล้วตรัสแก่ติสส
อำมาตย์พระพี่เลี้ยงว่า

พระราชาทูลคามณีกัย " เราหนีเข้าศึกมาเกินานนับ บัดนี้ข้าให้บังเกิดความหิวโหยเหลือ
ประมาณเราจะทำกันอย่างไรดี"

อำมาตย์พระพี่เลี้ยงคนสนิท "ไม่เป็นไรดอกพระองค์ก่อนที่จะหนีข้าศึกออกจากค่ายมา
นี้ ข้าพระองค์ได้นำอาหารใส่ขันทองคำแล้วห่อผ้ามาขันหนึ่ง ซึ่งพอจะเป็นเครื่องประทัง
ความหิวไปได้สักคราวหนึ่งดอก พระเจ้าข้า" ว่าแล้วอำมาตย์ผู้รอบคอบ ก็แก้ห่อผ้าสาฎก
นั้น แล้วนำเอาอาหารเข้าไปถวายพระราชราชาธิบดีทูลถามอภัยฉีกลับมีพระราชดำรัสให้
จัดการแบ่งอาหารออกเป็น ๓ ส่วน

ซึ่งยังความแปลกใจให้เกิดแก่ตีสอำมาตย์เป็นอย่างมาก ในที่สุด เขาจึงได้ตัดสินใจ
ถามขึ้นว่า

อำมาตย์พระพี่เลี้ยงคนสนิท " ข้าแต่พระองค์ บัดนี้เราก็มียกกันอยู่แค่ ๒ คนในป่านี้ เหตุ
ไฉนพระองค์จึงให้แบ่งอาหารเป็น ๓ ส่วนเล่า แบ่งเป็น ๒ ส่วนถึงจะถูก "

สมเด็จพระราชาธิบดี ผู้มีอาชิตยธรรมอันพระองค์เคยสั่งสมมานานจึงตรัสว่า

พระราชาทูลถามอภัยฉีก " แบ่งเป็น ๒ ส่วนก็ถูกของท่านแล้ว แต่ว่าอันตัวเรานี้ ท่านก็
ย่อมจะรู้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า หากไม่ได้ถวายอาหารบิณฑบาตทานแก่พระภิกษุสงฆ์ผู้
ทรงศีลในพระบวรพุทธศาสนาแล้ว ก็ย่อมจะไม่บริโภคอาหารเลยเป็นอันขาด ทุก ๆ วัน
มาเราเคยถวายอาหารบิณฑบาตเสียก่อน แล้วจึงจะบริโภค "

"ในป่าดงพงพี จะมีพระสงฆ์ที่ไหนกัน พระเจ้าข้า ? " อำมาตย์พี่เลี้ยงบ่นพึมพำ แล้วเขา
ก็ได้จัดอาหารออกเป็น ๓ ส่วน แล้วเอาเข้าไปถวาย

สมเด็จพระราชาทูลถามอภัยฉีกจึงตรัสกับอำมาตย์พี่เลี้ยงว่า " แบ่งเสร็จแล้ว ก็จง
โฆษณาการนิมนต์ให้พระผู้เป็นเจ้าทั้งหลายมารับบิณฑบาตทานของเรา" เมื่อพระองค์
ตรัสแล้วก็ทรงประทับเอนองค์หลับพระเนตรด้วยความอ่อนเพลีย

ถึงแม้ตีสอำมาตย์จะขัดเคืองใจว่าจะมีพระสงฆ์อยู่ในป่งดงที่ไหนมารับบิณฑบาตแต่ก็
ไม่กล้าที่จะขัดพระทัยได้ จึงได้ตะโกนนิมนต์พระสงฆ์ประชิดดั่ง ๆ ว่า " ข้าแต่พระสงฆ์
ผู้เจริญ บัดนี้ถึงกาลเวลาแล้ว ขอพระผู้เป็นเจ้าจงมารับอาหารบิณฑบาตแห่งพระราชผู้
มากไปด้วยศรัทธาของข้าพระเจ้าด้วยเถิด "

กาลครั้งนั้น ท่านพระโพธิมาลยมาลกตีสสมหาเถระผู้ทรงคุณวิเศษในพระบวรพุทธศาสนา ได้สดับเสียงตะโกนนิมนต์นั้นด้วยทิพโสต พระผู้เป็นเจ้าของใคร่ครวญดูว่าเป็นเสียงใคร ในที่สุดก็ทราบด้วยญาณวิเศษว่า

" พระเจ้าทูลุคคามณีอภัยราชา ทรงพลาดท่าเสียทีแก่ข้าศึกเสด็จหนีเข้าไปในปงดงลึกอันอยู่ไกลแสนไกล บัดนี้ใคร่จะถวายอาหารบิณฑบาตก่อนที่จะเสวยพระกระยาหาร จึงได้ใช้ให้ตีสอำมาตย์ตะโกนนิมนต์พระสงฆ์สมคврที่เราจักไปกระทำการอนุเคราะห์ในครั้งนี้ ให้สมกับที่ทรงมีพระราชศรัทธา" คำนี้ดังนี้แล้ว สาวกแห่งองค์สมเด็จพระประทีปแก้วสัมมาสัมพุทธเจ้าก็รีบเหาะเร่งรุดมาโดยนภากาศด้วยฤทธิ์ แล้วประดิษฐานยืนอยู่ตรงพระพักตร์แห่งสมเด็จพระราชาผู้มากไปด้วยความเลื่อมใส

" เห็นไหมเล่า" สมเด็จพระราชาผู้ตถกยาครัศพร้อมกับทรงมุคลุกขึ้นทันใด พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าท่านกรูณามาโปรดเราแล้ว ไซ้ว่าเราจะใช้ให้ท่านไปนิมนต์ส่งไปเมื่อไร นี้แหละศรัทธาของเราละ จงจำไว้ " ครั้นแล้วก็น้อมพระองค์ลงถวายนมัสการ แล้วมีพระราชดำรัสว่า

" ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผู้เจริญ ขอพระเป็นเจ้าของเจ้าจงส่งบาตรมาให้โยมนี้อีก เจ้าข้า "

เมื่อพระเถระเจ้ายื่นบาตรให้แล้ว ก็ทรงรับเอาบาตรนั้นวางไว้แล้วทรงนำเอาอาหารส่วนที่หนึ่ง ซึ่งมีพระราชประสงค์จะทำเป็นอาหารบิณฑบาตทานตักในบาตร เสร็จแล้วก็ทรงเอาอาหารที่แบ่งไว้เป็นส่วนของพระองค์ตักลงไปอีก ด้วยความที่ทรงมีพระราชศรัทธาเลื่อมใสอย่างเหลือประมาณ แล้วก็น้อมเข้าไปถวายพระมหาเถระเจ้า พร้อมกับตรัสว่า

" ขอพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า จงฉันทดาหารที่โยมตั้งใจถวายในยามยากนี้ให้หมดด้วยเถิด อย่าเป็นห่วงใยเลย ด้วยว่า โยมนี้อันบังเกิดความดีใจที่ได้ถวายอาหารบิณฑบาตในครั้งนี้เหลือที่จักกล่าวแล้ว"

ฝ่ายนายตีสสะผู้ตะโกนนิมนต์ด้วยความซุนเคื่องใจเมื่อสักครูนั่นครั้นเห็นปฏิหารย์ด้วยมีพระสงฆ์มารับบิณฑบาตทานอย่างไม่คาดฝันจริง ๆ ก็ตะลึงพริ้งเพริดอยู่ และเมื่อเห็น

พระราชารู้ที่ตนรักอย่างลึกซึ้ง ทรงเสียดสละถวายอาหารอันเป็นส่วนหนึ่งของพระองค์แก่
พระสงฆ์ไปแล้วเช่นนั้น ก็ปลื้มคิดว่า

" เมื่อพระลูกเจ้าทรงยอมอด โดยถวายอาหารแก่พระผู้เป็นเจ้าของไปหมดแล้ว ยังเหลือแต่
อาหารที่เป็นส่วนของเราเช่นนี้ เราจะบริโภคคนเดียวไปได้อย่างไร ไหน ๆ ถึงคราวจะอด
แล้วก็ควรอดเสียด้วยกันเถิด "

ครั้นคิดดังนี้แล้ว ก็น้อมเอาอาหารอันเป็นส่วนแบ่งแห่งตนนั้น ไปตักเกลี่ยลงในบาตร
แห่งพระมหาเถระเจ้าแล้วก็กราบลง

พระโพธิยมาลคมหาเถระแล้วกราบลง

พระโพธิยมาลคมหาเถระเจ้า กล่าวอนุโมทนาทานพิเศษสมเด็จพระราชา และศิษย์
อำมาตย์นั้นแล้ว ก็เหาะไปสู่วิหารอันเป็นที่อยู่แห่งทานครั้งถึงแล้วจึงจัดแจงแบ่ง
ภัตตาหารในบาตรนั้นถวายแก่พระสงฆ์องค์ละเท่า ๆ กัน เพื่อจักษุทานนั้นให้มีอานิสงส์
โดยยิ่ง ฝ่ายสมเด็จพระราชาธิบดีทูลถามมณีนกัษย์ เมื่อถวายอาหารแก่พระผู้เป็นเจ้าของไปแล้ว
ทรงปลื้มปีติในบิณฑบาตทานนั้นอยู่พักหนึ่ง ก็ทรงบังเกิดความหิวโหยเป็นยิ่งนักจึงทรง
มีพระราชดำริว่า

" บัดนี้ เราถูกความหิวเข้าครอบงำอย่างเหลือทน หากว่าเราจักได้อาหารแม้แต่ไม่มาก
เป็นเพียงข้าวสุกเมล็ดหนึ่งหรือสองเมล็ดก็ยังคงเป็นการดีในยามหิวเช่นนี้ "

พระเถระเจ้าผู้มีญาณวิเศษ ทราบวาระจิตแห่งองค์สมเด็จพระราชาธิบดีในขณะนั้น เมื่อ
ฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว จึงจัดแจงเอาอาหารที่พระสงฆ์ฉันเหลือใส่ลงไปในบาตรจนเต็ม
ปิดให้แน่นสนิทอธิษฐานแล้วโยนบาตรขึ้นไปบนอากาศ บาตรที่พระผู้เป็นเจ้าของอธิษฐาน
ไว้วันนั้นก็ลอยมาตกลงที่พระหัตถ์แห่งสมเด็จพระราชาพอดิ พระองค์ก็ทรงมีพระพระมณีส
ยินดีปราโมทย์ได้เสวยพระกระยาหารนั้นพร้อมกับศิษย์อำมาตย์ผู้เป็นพระพี่เลี้ยงจน
หมดบาตร ครั้นเสวยเสร็จแล้ว พระองค์จึงทรงพระราชดำริว่า

" เราได้บริโภคอาหารเมื่อนี้ ก็ด้วยความกรุณาแห่งพระมหาเถระเจ้าผู้ทรงคุณอัน
ประเสริฐ ควรที่เราจักตอบแทนพระคุณท่านสักอย่างหนึ่งให้จงได้" มีพระราชดำรินี้

แล้ว ก็ทรงเปลื้องผ้าสาฎกเนื้อดีออกจากพระวรกาย จัดแจงซักด้วยน้ำในลำธารใกล้ ๆ
นั้นให้สะอาดปราศจากมลทินแล้ว ทรงใส่ผ้าสาฎกนั้นลงในบาตร ปิดให้สนิทแล้ว จึง
ทรงตั้งความปรารถนาว่า " ขอให้บาตรนี้ จงลอยขึ้นไปบนอากาศ แล้วจงไปตกลงที่หัตถ์
แห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของบาตรด้วยเถิด " ทรงตั้งความปรารถนาดังนี้แล้ว จึงโยน
บาตรนั้นขึ้นไปบนอากาศ บาตรก็ลอยไปตกลงบนหัตถ์แห่งพระโพธิยมากตีสสมมหาเถระ
เจ้าเป็นอัครรรยั้ง

กาลต่อมา เมื่อเสด็จออกมาจากป่าและกลับเข้าไปถึงพระนครแล้วพระองค์ก็ทรง
ตระเตรียมที่กระทำการศึกษาค้นคว้าใหม่ ครั้นรวบรวมวิธีพลได้มากพอสมควรแล้ว จึงทรงยก
พลโยธามาต่อยุทธ์ด้วยเอพาทมิพ และเจ้าทมิพเหล่าอื่น ให้ถึงซึ่งความปราชัยเสียจนชีพ
ในสนามรบนั้นเป็นอันมาก

เมื่อพระองค์ทรงได้ชัยชนะในสงครามปราบปรามปัจฉามิตรให้ราบคาบ ทำราชสมบัติ
ในลังกาให้อยู่ในอาณาแห่งเสวตฉัตรเดียวกันแล้วก็เสด็จเถลิงไฉศวรราชาธิปไตยดำรง
ความเป็นเอกราช สืบสันตติวงศ์แห่งกษัตริย์สิงหลต่อมา ตอนนี่จึงทรงได้โอกาสที่จะ
ทำนุบำรุงพระบวรพุทธศาสนา ด้วยว่าสมเด็จพระราชาธิบดีทูลคามอภัยฉินนี้ ไซ้ว่าท้าวเธอ
จะทรงมีพระกมลสันดานกล้าหาญแกล้วกล้าในการสงครามสัมประหารแต่เพียงอย่าง
เดียวก็หามิได้ แม้ในการบำเพ็ญพระราชกุศลก็ทรงมีพระกมลสันดานกล้าหาญ มิได้ทรง
ย่อท้อ แต่พอปรารถนาคืออย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นก็ทรงบำเพ็ญพระราชกุศลเป็นการมโหฬาร
พระสถูปวิหารที่ท้าวเธอทรงสถาปนาที่จัดว่าสำคัญนั้น คือมริจวิภูวิหาร โลหปราสาท
สุวรรณมาลีเจดีย์ เป็นต้น แต่พระราชกุศลอันใหญ่โตมโหฬาร ซึ่งพระองค์ทรงบำเพ็ญใน
ภายหลังเหล่านี้ ไม่มีพระราชกุศลชนิดใด ที่จะเป็ภาพประทับในพระราชหฤทัยอย่าง
ลึกซึ้ง เสมือนหนึ่งพระราชกุศลที่ทรงบำเพ็ญในยามยากครั้งเมื่อพระองค์หนีเข้าศึกษาไป
ในป่าใหญ่ แล้วได้ถวายอาหารบิณฑบาตรทานแก่ท่านพระโพธิยมาลคมมหาตีสเถระเจ้า
นั้นเลย

ด้วยเหตุนี้ เมื่อถึงกาลเป็นที่สุดคือในขณะที่พระองค์ประชวรหนักใกล้ที่จะเสด็จเข้า
ไปสู่ปากพญามฤตยูราชตามธรรมดาแห่งสังขารนั้น อกุศลกรรมที่ทรงทำไว้เมื่อครั้งทรง
เป็นจอมทัพผู้เกรียงไกร ไล่ฆ่าศัตรูหมู่ปัจฉามิตรให้ถึงแก่ความตายลงไปเป็นอันมากนั้น

ก็พลันจะเข้ามาให้ผล ทำที่ว่าจะอุคกระชาจอมคนทูลถามมณีภัยไปสู่อบายภูมิ โดย
บันดาลให้พระองค์ท่านทรงเห็นอกุศลนิมิตมีนายนิรยบาลร่างกายกำยำสูงใหญ่ และไฟ
นรกร้อนรนเป็นต้น

ซึ่งเป็นอกุศลนิมิตซึ่งร้าย ลับพลันทันใดนั้น อาจิณณกรรมฝ่ายกุศลซึ่งเป็นฝ่ายตรงกับ
ข้าม ก็ตรงเข้าปล้ำอกุศลกรรมนั้นเป็นพัลวัน เพื่อป้องกันรักษาองค์พระราชามีความดี
แต่ก็หาไม่มีฝ่ายใดที่จักได้ชัยชนะไม่ ในที่สุด อาจิณณกรรมฝ่ายกุศล จึงบันดาลพระราชามี
อาจิณณกรรมให้มีพระราชดำรัสสั่งราชบริพารพากันนำพระองค์ไปสู่พระมหาเจดีย์ ซึ่ง
พระองค์ทรงสร้างไว้ยังไม่ทันสำเร็จเรียบร้อยดี เพื่อที่จักถวายนมัสการเป็นครั้งสุดท้าย
อำมาตย์ราชบริพารทั้งหลาย ก็เชิญเสด็จออกไปสู่พระลานมหาเจดีย์ตามพระราชดำรัสสั่ง
แล้วให้บรรทมอยู่บนพระที่ด้านทิศทักษิณ และนิมนต์พระภิกษุสงฆ์ทั้งหลายมาสวด
สังวัชยายให้ได้ทรงสดับ

ในขณะที่สมเด็จพระราชาธิบดีผู้ยิ่งใหญ่ ใกล้จะถึงกาลทิวงคตบรรทมเหนือพระแท่น
อันงามวิจิตรสดับพระสงฆ์สังวัชยายธรรมอยู่นั้น พลันคตินิมิตอันบ่งบอกถึงคดีว่า
พระองค์จักได้เสด็จไปอุบัติเกิดเป็นเทวดาในสวรรค์ชั้นฟ้า ก็มาปรากฏให้พระองค์เห็น
มโนทวาร นั้นคือ พระองค์ได้ทรงเห็นรถทิพย์อันงามวิจิตร ๖ คัน มีหมู่เทวดาเป็นสารถิ
เหาะลอยละลิวลงมาจากเทวโลก

เมื่อมาถึงแล้วก็หยุดลงตรงเบื้องพระบาท แล้วเทวดาชาวฟ้าผู้เป็นสารถิเหล่านั้น ต่างก็
พากันร้องเชิญพระองค์ขึ้นอย่างอ้ออิงว่า

ชาวฟ้าสารถิรถทิพย์คันที่ ๑ กล่าวขึ้นว่า " ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงคุณความดี ขอพระองค์
จงเสด็จไปกับข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้านี้จักพาพระองค์ไปอยู่สรวงสวรรค์ชั้นจาตุมหาราธิกา
แดนสุขาวดี "

ชาวฟ้าสารถิรถทิพย์คันที่ ๒ กล่าวขึ้นว่า " ข อพระองค์จงเสด็จไปกับข้าพเจ้าเถิด
ข้าพเจ้านี้จักพาพระองค์ไปอยู่สรวงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์แดนสุขาวดี "

ชาวฟ้าสารถิรถทิพย์คันที่ ๓ กล่าวขึ้นว่า " ขอพระองค์จงเสด็จไปกับข้าพเจ้าเถิด
ข้าพเจ้านี้จักพาพระองค์ไปสู่สรวงสวรรค์ชั้นมายาแดนสุขาวดี "

ชาวฟ้าสารดิรททิพย์คันที่ ๔ กล่าวขึ้นว่า " ขอพระองค์จงเสด็จไปกับข้าพเจ้าเถิด
ข้าพเจ้านี้จักพาพระองค์ไปสู่สวรรคตชั้นดุสิตแดนสุขาวดี"

ชาวฟ้าสารดิรททิพย์คันที่ ๕ กล่าวขึ้นว่า " ขอพระองค์จงเสด็จไปกับข้าพเจ้าเถิด
ข้าพเจ้านี้จักพาพระองค์ไปสู่สวรรคตชั้นนิมมานรดีแดนสุขาวดี"

ชาวฟ้าสารดิรททิพย์คันที่ ๖ กล่าวขึ้นว่า " ขอพระองค์จงเสด็จไปกับข้าพเจ้าเถิด
ข้าพเจ้านี้จักพาพระองค์ไปสู่สวรรคตชั้นปรินิรมิตวสวัตติแดนสุขาวดี"

พระเจ้าทูลุคามณิภัยทรงนึกขึ้นในพระทัยว่า " เดียวก่อน เทวดา ท่านอย่าเพิ่งว่าจะไร
ไปให้อิงคะนิงนัก เราใครจักขอลามเสียก่อนว่า การที่ท่านมีกรุณามารับเราไปสู่สวรรคต
สวรรค์นั้นท่านเห็นเรามีความดีเป็นดังฤา"

เทวดาสารดิจากเทวโลกเหล่านั้น ต่างก็พรรณานบุญกุศลที่สมเด็จพระราชาทรงเคย
กระทำไว้มีประการต่าง ๆ แต่เทวดาสารดิที่มาจากเทวโลกชั้นดุสิตกล่าววว่า

" ข้าแต่พระองค์ พระองค์จำไม่ได้ฤา เมื่อครั้งพระองค์หนีข้าศึกเข้าไปในป่าลึก
พระองค์ได้มีจิตศรัทธาถวายอาหารบิณฑบาตทานแก่ท่านพระโพธิญาณมหาตีสสเถระ
เจ้า บุญกุศลที่พระองค์กระทำไว้ในคราวนั้นมีผลสมควรที่พระองค์จักเสด็จไปเสวยทิพย์
สมบัติเป็นสุขอยู่ ณ ดุสิตสวรรค์แดนสุขาวดี"

" อย่าเพิ่งพาชักชวนให้มากนักเลย เทวดา ประเดี๋ยวก่อน ข้าพเจ้าจักลองปรึกษาพระเจ้าผู้
เป็นเจ้าทั้งหลายดูก่อน แล้วจึงจะตัดสินใจว่าควรจะไปกับใคร" สมเด็จพระราชาธิบดีผู้มี
กุศลอาจิณกรรมทรงนึกตอบเทวดาเหล่านั้นดังนี้แล้ว ก็ทรงมีอาการเคลื่อนไหวพระ
วรกายเล็กน้อย แล้วค่อยเอื้อน โยษฐ์ไต่ถามพระภิกษุสงฆ์ซึ่งกำลังประชุมสวดสังวัชยาย
พระพุทธรูปอยู่ด้วยพระสุรเสียงอันแผ่วเบาว่า

" ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าผู้เจริญทั้งหลาย โยมนี้ใคร่อยากจะรู้แน่ว่า ในบรรดาเทวโลก
สวรรค์ทั้ง ๖ ชั้นนั้น สวรรค์ชั้นไหนน่าพอใจ น่าอภิรมย์ยินดีเจ้าข้า ขอพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจงได้
เมตตากรุณาบอกให้โยมผู้โกล้งตายนี้ได้ทราบเป็นครั้งสุดท้ายด้วยเถิด"

พระมหาเถระเจ้าผู้มีญาณวิเศษ ซึ่งเป็นประธานในการสวดสังวัชยายอยู่ในที่นั้น จึง
ถวายพระพรว่า

" ขอถวายพระบรมพิตรพระราชสมภารเจ้า พระองค์ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ อาตมา
ภาพว่าสวรรค์ชั้นดุสิต ซึ่งเป็นสวรรค์ชั้นที่ ๔ นั้นแล ประเสริฐกว่าสวรรค์ทุกชั้น ทั้งนี้ก็
เพราะว่าสวรรค์นั้นเป็นที่สถิตอยู่แห่งพระบรมโพธิสัตว์เจ้าทุกพระองค์ แลบัดนี้สมเด็จพระ
พระศรีอาริยมตตไตรบรมโพธิสัตว์เจ้าซึ่งจักมาตรัสใน โลกต่อจากศาสนาแห่งองค์
สมเด็จพระบรมครูเจ้าก็กำลังสถิตอยู่ ณ สวรรค์ชั้นดุสิตนั้น ขอถวายพระพร"

เมื่อได้สดับพระมหาเถระเจ้าถวายวิสัยขนาดนี้แล้ว สมเด็จพระราชาธิบดีทูลถามนิอภัย
ก็ทรงมีพระทัยยินดีในสวรรค์ชั้นดุสิต มีพระทัยน้อมไปในสวรรค์ชั้นดุสิตเป็นอย่างมาก
และแล้วในบัดดลพระองค์ก็ดับขันธถึงแก่อสัญชีพิตักษัย อาจิณณกรรมฝ่ายกุศลของพระองค์
ซึ่งทำการปราบปรามอกุศลกรรมให้ราบคาบแล้ว ได้ส่งผลให้พระองค์ไปอุบัติเกิดเป็น
เทพบุตร ณ ดุสิตสวรรค์ แต่เพลานั้น ด้วยประการฉะนี้

แรงกรรม

อดีตกาลนานมาแล้ว ยังมีทารกเลี้ยงโค ๗ คนเป็นเพื่อนกัน ทารกเหล่านั้นต้อนโคไปให้
กินหญ้าแห่งละ ๗ วันได้ไปซ้ากันในที่เดิวนั้นหามิได้ คราวหนึ่ง พวกเขาพากันต้อนโค
ทั้งหลายไปให้กินหญ้าในที่หลายไปให้กินหญ้าในที่แห่งหนึ่งเป็นเวลานานถึง ๖ วันแล้ว
ในวันที่ครบ ๗ บังเอิญได้พบเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่งจึงพากันไล่จับคักหน้าคักหลัง เหยี่ยวใหญ่
เห็นภัยบังเกิดขึ้นแก่ตนเช่นนั้น

ก็พลันตกใจสุดขีด วิ่งหนีเอาตัวรอดอตุลตุล ในที่สุดก็วิ่งหนีเข้าไปในจอมปลวก แห่ง
หนึ่ง ทารกโคบาลทั้งหลายจึงปรึกษากันว่า

" เพลาวันนี้เย็นแล้ว พวกเราจะจับเหยื่อใหญ่ให้ได้ตั้งใจปรารถนาก็เห็นจะคำมิด ทางที่ดีพวกเราควรจกหาไปไม้มาอุดรู ขังเจ้าเหยื่อใหญ่ไว้ในจอมปลวกนี้ก่อนดีกว่า เปลาพຽງนี้จึงค่อยมาจับมันใหม่"

ปรึกษากันดังนี้แล้ว ก็ห้กั้งไม้มาคนละกิ่งสองกิ่งอุดรูจอมปลวกขังเหยื่อใหญ่ไว้ในนั้น แล้วก็พากันกลับไปบ้าน วันรุ่งขึ้นพอได้เวลาโคบาลทั้ง ๗ นั้น ก็พาพากันต้อนฝูงโคไปเลี้ยงในประเทศถิ่นอื่น โดยลี้มึงถึงเหยื่อที่ตนกักขังไว้ในจอมปลวกเสียดสนิท ๗ วันผ่านไป ครั้นถึงวันที่ ๘ จึงได้พากันต้อนโคให้มากินหญ้าในประเทศถิ่นนั้นใหม่ เห็นจอมปลวกนั้นก็พลันระลึกขึ้นได้ว่า " พวกเราปิดรูจอมปลวกกักขังเหยื่อไว้ บัดนี้เหยื่อจกเป็นประการใดหนอ" ระลึกขึ้นได้ด้วยความตกใจเช่นนี้ ต่างคนก็กระวีกระวาดวิ่งมาแล้วพากันไปดิ่งกั้งไม้ที่ตนอุดไว้ ฝ่ายเหยื่อนั้น ครั้นเห็นช่องแห่งจอมปลวกเปิดแล้ว ก็มีได้มีความอาลัยแก่ชีวิตรีบคลานออกมาโดยช่องแห่งจอมปลวกนั้น ด้วยอาการอันน่าสงสาร ทั้งนี้ก็เพราะเหตุอดอาหารมานานเป็นเวลาหลายวัน ทารกโคบาลทั้งหลาย

ครั้นเห็นเหยื่อใหญ่ซึ่งมีกายอันสั้นและพอมแห่งเหลืองแต่หนังหุ้มกระดูกเพราะขาดอาหาร ค่อยคลานออกมาเช่นนั้น ก็พลันบังเกิดความสงสาร ยิ่งเห็นมันมองตนด้วยสายตาละห้อยคล้ายกับระร็องขอชีวิตอยู่อีกเล่า ก็ยิ่งให้บังเกิดความกรุณาสงสารขึ้นอีกเป็นทวีคูณ จึงกล่าวแก่กันและกันว่า

" เราทั้งหลายอย่าได้ประทุษร้ายมันเลย มันได้รับทุกขเวทนาอดอาหารเป็นเวลานาน มีอาการจะตายเช่นนี้ก็เพราะเราทั้งหลายเป็นเหตุฉะนั้นพวกเราจงช่วยกันพยาบาลมันเถิด"

ว่าแล้วก็ช่วยกันบีบนวดกายแห่งเหยื่อนั้น ทำการพยาบาลไปตามประสาทารก เมื่อสังเกตเห็นว่าเหยื่อเคราะห์ร้ายนั้น มันมีอาการค่อยแข็งแรงขึ้นแล้ว ก็ลุ่มหลังแล้วกล่าวว่า " ดูกรเจ้าเหยื่อเอ๋ย! ขอเจ้าจงมีอายุยืนและเที่ยวหากินไปตามยถากรรมของเจ้าเถิด" กล่าวดังนี้แล้ว ก็ปล่อยเหยื่อใหญ่นั้นให้เข้าป่าไป

ทารกโคบาลทั้ง ๗ ซึ่งเป็นเพื่อนรักกัน ได้ประกอบกรรมอันสำเร็จเป็นกุศลปราปรียเวทนิยกรรมเช่นนี้

เมื่อถึงแกชีพิตักษัยในชาตินั้นแล้วจะได้บังเกิดในอบายภูมิ คือ ไปบังเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นต้นก็หาไม่ได้ทั้งนี้ก็เพราะกรรมที่ตนทำไว้มิได้เป็นบาปหนักถึงขั้นสำเร็จเป็นอุปปีชฌาเวทนิยกรรม แต่กรรมอันเล็กน้อยที่พวกเขาไว้ก็ย่อมมีอยู่ และคอยติดตามพวกเขาเรื่อยไป แต่กรรมไม่ได้โอกาส จวบจนกระทั่ง.....

กาลเมื่อองค์สมเด็จพระสรรเพชญ์ศรีศากยมุนี โคดมบรมโลกนายกเสด็จมาอุบัติตรัสในโลก ทารกผู้มีอกุศลอุปปริยเวทนิยกรรมทั้ง ๗ นั้น ได้พากันกลับมาเกิดเป็นคนในมนุษย์โลกนี้อีก

ครั้นเติบโตใหญ่เจริญวัยแล้วก็เป็เพื่อนรักกันอีกเหมือนชาติก่อน วันหนึ่งมีโอกาสได้สดับคำสอนแห่งพระพุทธศาสนาเกิดมีศรัทธาเลื่อมใส เบื่อหน่ายในฆราวาสวิสัย แลเห็นภัยในวัฏสงสาร จึงพร้อมใจกันเข้ามาบรรพชาอุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระบวรพุทธศาสนา เข้าจำพรรษาบำเพ็ญศาสนากิจอยู่ในประเทศแห่งหนึ่ง ครั้นถึงวันปรณาออกพรรษาแล้ว ภิกษุหนุ่มทั้ง ๗ นั้นมีใจพร้อมแล้วปรารถนาใคร่จักได้ทอดพระพักตร์และกระทำการบูชาแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งสถิตอยู่ ณ พระเชตะวันมหาวิหารกรุงสาวัตถี จึงพากันลงสู่นาวมาด้วยกับวาณิชทั้งหลาย ครั้นนาวาแล่นมาถึงที่หมายแล้ว พระภิกษุเหล่านั้นก็พากันขึ้นจากนาวา เดินไปตามมรรคาสายที่จะไปสู่กรุงสาวัตถี เดินทางมาตามสบาย พอถึงเพลสายัณห์สมัยใกล้ค่ำ พบอवासอันเป็นที่อยู่แห่งพระภิกษุสงฆ์ซึ่งตั้งอยู่ใกล้บรรพตแห่งหนึ่ง จึงเข้าไปหาพระภิกษุผู้เป็นเจ้าอवासแล้วแจ้งความว่าจะขอพักอาศัยสักคืนหนึ่ง

" ขอต้อนรับด้วยความเต็มใจ สหธรรมิกทั้งหลาย" ภิกษุเจ้าอวาสกล่าวรับรองด้วยใจจริง แล้วกล่าวต่อไปว่า " แต่เสนาสนะในอวาสนี้ไม่มีพอ เพราะเป็นวัดที่ตั้งอยู่ในกลางป่า แต่ว่าที่ใกล้ ๆ วัดนี้มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งเป็นที่สงบสงัดดีนัก เหมาะสำหรับจะเป็นที่พักของอาคันตุกภิกษุทั้งหลายเพราะฉะนั้น กระผมจึงให้คนตักแต่งเสนาสนะไว้ในถ้ำนั้น ถ้ำท่านทั้งหลายไม่มีความรังเกียจ นิมนต์ตามกระผมมา กระผมจะพาท่านไปพักในถ้ำที่ว่ำนั้น "

ภิกษุเจ้าอาวาสผู้มีใจอารี กล่าวดังนี้แล้ว ก็พาพระภิกษุทั้ง ๗ นั้นไปพักยังถ้ำซึ่งจัดไว้เป็นที่รับรองพระอาคันตุกะผู้จรมา ในถ้ำนั้นมีเตียงอยู่ ๗ เตียง พระภิกษุทั้ง ๗ องค์นั้นก็พอดีได้มีโอกาสพักผ่อนหลับนอนอยู่บนเตียง ๆ ละองค์

เมื่อจัดแจงให้พระภิกษุอาคันตุกะทั้งหลายหลับนอนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านเจ้าอาวาสลากลับไปแล้ว ก็แยกย้ายกันขึ้นเตียงอันเป็นที่พักของตน ในไม่ช้าต่างก็พากันเข้าสู่นิราธรมณ์หลับไหล ด้วยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากการที่ได้เดินทางตรากตรำมาเป็นเวลานาน และแล้วในขณะที่พระภิกษุทั้งหลายกำลังนอนหลับไหลอย่างไร้สติสมปกติอยู่นั่นเอง

เหตุการณ์ประหลาดอันเป็นผลจากการตามมาทันแห่งอุปราชปริยเวทนิยกรรมฝ่ายอกุศล ที่ท่านเหล่านั้นได้กระทำไว้ในชาติที่เกิดเป็นเด็กโคมบาลขงเหย้าใหญ่ ก็พลันบังเกิดขึ้นในยามดึกราตรีนั้นทันที นั่นคือ ศิลาแผ่นใหญ่ซึ่งประดิษฐานอยู่ใกล้ ๆ ปากถ้ำนั้น มันค่อย ๆ เขยื้อนเลื่อนมาแล้วปิดประตูถ้ำไว้อย่างแน่นหนาเป็นอัศจรรย์ โดยพระภิกษุเหล่านั้นจะรู้สึกตัวก็หาไม่ เพราะกำลังนอนหลับไหลอย่างสบายอารมณ์อยู่

เข้าตรู่วันรุ่งขึ้น พระภิกษุรูปหนึ่งตื่นขึ้นก่อน บรรณาจักได้นำด้านล่างน้ำ จึงลงมาจากเตียงเดินไปที่ประตู เห็นมีก้อนหินมาปิดอยู่ จึงลองเอามือผลักดูค่อย ๆ ก้อนหินศิลานั้นจักได้เขยื้อนแม้แต่สังหน้อยก็หาไม่

เกิดแะใจขึ้นมา จึงปลุกสหายให้ตื่นขึ้นมาแล้วมาช่วยกันผลัก แม้จะรวมกำลังกันเป็น ๗ แรงแข็งขัน ผลักก้อนหินใหญ่นั้นสักเท่าใด แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามันจะเขยื้อนเคลื่อนที่ประการใด ในที่สุด จึงลงนั่งทอดเข้าปรึกษาหาเหตุผล ในกรณีที่มีแผ่นศิลามาปิดปากถ้ำแล้วก็ลงมติโดยการเดาเอาไปในการทำงานที่ว่า

" การที่มีแผ่นศิลามาปิดปากถ้ำนี้ ชะรอยจักเป็นความกรุณาปราณีของท่านเจ้าอาวาส โดยท่านเห็นว่าพวกเราอาจจะได้รับอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่งในยามราตรี จึงชวนขวยหาวิธีกลิ้งแผ่นศิลามาปิดประตูเสียในขณะที่พวกเรากำลังหลับอยู่ รออีกสักครู่ประเดี๋ยวเถิด ท่านเจ้าอาวาสผู้มีใจปราณีนั้น ก็คงจักมาเปิดประตูถ้ำนี้ให้เอง"

พระภิกษุอาคันตุกะทั้งหลายเข้าใจเอาเองเช่นนี้แล้ว ต่างก็พากันนั่งรอเวลาที่ท่านเจ้าอาวาสจะมาเปิดถ้ำให้ด้วยใจเย็น นั่งรออยู่เป็นเวลานาน กาลเวลาที่ผ่านไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเพลาสาย ในที่เย็นของพระภิกษุเหล่านั้นก็กลายเป็นกระสับกระส่าย เพราะไม่มีน้ำที่บ้วนปากล้างหน้า

ทั้งข้าวปลาอาหารที่จะขบฉันก็มีได้มี เมื่อสุดที่จกอดทนได้แล้ว จึงระดมกำลังช่วยกันผลักไสแผ่นศิลานั้นอีกครั้งหนึ่งอย่างสุดแรงเกิดทุก ๆ รูปผลปรากฏคงเดิม คือแผ่นศิลาที่ปิดประตูถ้ำอยู่นั้นจะได้เคลื่อนไหวแม้แต่สักนิดหนึ่งก็หาไม่ ยังคงประดิษฐานตั้งมั่นอยู่เหมือนเดิม

ฝ่ายท่านเจ้าอาวาสผู้มีใจอารี พอตื่นขึ้นเพลาสายก็กระวีกระวาดจัดแจงนำฉันทพร้อมทั้งภัตตาหารอย่างพิเศษ เพราะมีอาคันตุกะมาพักอาศัยมากถึง ๗ องค์ เสร็จเรียบร้อยแล้วก็นั่งรออยู่ในกุฏิแห่งตน โดยนึกว่าในไม่ช้าเมื่อพระอาคันตุกะตื่นขึ้นแล้ว ก็คงจะพากันมาล้างหน้าล้างตาและฉันภัตตาหารที่กุฏิตามที่ได้อาราธนาไว้

นั่งรออยู่จนสายผดสังเกตุก็ยังไม่เห็นพระภิกษุเหล่านั้นมาสักที จึงใช้ให้พระภิกษุลูกวัดรูปหนึ่งไปนิมนต์

"ข้าแต่พระเดชพระคุณ! พระอาคันตุกะเหล่านั้นออกมาจากถ้ำไม่ได้เพราะมีก้อนศิลาใหญ่ก้อนหนึ่งปิดประตูถ้ำไว้ ขอรับกระผม" ภิกษุรูปนั้นรีบกลับมารายงาน

"ก้อนศิลาอะไรกัน?" ท่านเจ้าอาวาสถามด้วยความสงสัย เอ๊ะ! มันน่าแปลกใจก้อนศิลาอะไรที่ไหนจะมาปิดปากถ้ำ เรานี้ให้แปลกใจนัก มีพระมาพักตั้งหลายหนหลายครั้งแล้วไม่เห็นจะต้องปิดประตูเลย หรือพระภิกษุเหล่านั้นกลัวจะมีอันตราย จึงช่วยกันกลิ้งก้อนศิลามาปิดปากถ้ำไว้เองกระมัง ไหนไปดูกันสักหน่อย" กล่าวแล้วท่านเจ้าอาวาสปล้นลูกจั่นครองจีวร แล้วรีบเดินไปยังถ้ำที่พระภิกษุอาคันตุกะพักทันที

เมื่อไปถึงและได้แลเห็นก้อนศิลาใหญ่ปิดประตูถ้ำอย่างมิดชิดเช่นนั้นก็ให้บังเกิดความอัศจรรย์ใจ จึงตะโกนถามพระภิกษุที่อยู่ข้างในว่า เหตุไรก้อนศิลาใหญ่จึงกลิ้งมาปิดประตูถ้ำได้ ท่านทั้งหลายช่วยกันกลิ้งมาปิดไว้หรือไร เมื่อพระภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นบอกว่าไม่ทราบเรื่อง ก็ให้นึกเคืองใจว่าจักมีใครมาแกั่งปิดประตูเพื่อให้พระภิกษุ

เหล่านั้นได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแน่ ๆ จึงกลับไปวัดเกณฑ์พระภิกษุสามเณร
ตลอดจนคนอาศัยทั้งหมดให้มาช่วยกันปลักไสก่อนหินใหญ่ นั่น ครั้นคนทั้งหลายมา
ประชุมกันที่ปากถ้ำแล้ว ท่านเจ้าอาวาสจึงตะโกนบอกพระภิกษุอาคันตุกะซึ่งอยู่ภายใน
ถ้ำว่า

" ข้าแต่ท่านสหรรรมิกทั้งหลาย ! ขอพวกท่านจงอย่าได้น้อยน้ำใจเลยพวกเราจะช่วย
ท่านทั้งหลายโดยการช่วย กันปลักก่อนหินให้ออกจากถ้ำเดี๋ยวนี้แหละ แต่ขอแรงให้พวก
ท่านจงช่วยกันหน่อย คือพวกเราจักเอาเชือกผูกก่อนศิลาใหญ่แล้วดึงลากออกมา ท่าน
ทั้งหลายอยู่ในที่ร่วมแรงร่วมใจกันปลักจนเต็มกำลังเถิด"

ท่านเจ้าอาวาสผู้มีใจอารีซึ่งได้ให้พระลูกวัดไปแจ้งความแก่ประชาชนทั้งหลายทั่วทั้ง ๗
หมู่บ้าน ให้พากันมาออกแรงจุกก่อนหินเพื่อช่วยเหลือพระภิกษุเหล่านั้นและก็เป็น
การเอาเอาบุญด้วย แต่แรงอะไรเล่าจะมาเท่าแรงกรรม ด้วยเหตุนี้ แม้จะมีประชาชนร่วมใจกัน
ออกแรงจุกคระลาากก่อนหินเจ้ากรรมนั้นประมาณมากมายถึง ๗ หมู่บ้านก็ตามที แต่
ก็ทำให้ก่อนศิลาใหญ่ นั้นขยับเขยื้อนได้เลย

" จะทำอย่างไรกันดี! ละท่านเราก็ได้ช่วยกันออกแรงกันจนสุดแรงเกิดแล้ว จะหาวิธีใด
ให้ดีกว่านี้ก็ไม่มี บากเราจงช่วยกัน จุกลากมันไปจนกว่าจะสำเร็จ หากพวกเราไม่
พยายามช่วยเหลือ ก็เท่ากับว่าปล่อยให้พระผู้เป็นเจ้าทั้งหลายถึงแก่ความตายในถ้ำเป็น
แน่" เหล่าประชาชนทั้งหลายต่างก็พากันปั่นและเหนียวอ่อนแรงแต่ก็ไม่ยอมท้อถอยกัน
ยังคงมีความหวังว่าจะต้องลากก่อนหินออกจากถ้ำนี้ให้ได้

" บาบหนักเห็นจะตกอยู่แก่อาตมา! เพราะว่าอาตมาเป็นผู้พาท่านเหล่านั้นเข้าไปพักใน
ถ้ำเอง โธ่เอ๊ย ไม่น่าเลย" ท่านเจ้าอาวาสเอยรำพึงออกมา

ท่านเจ้าอาวาสพร้อมทั้งพระภิกษุสามเณร และประชาชนในละแวกใกล้เคียงกันนั้นทั้ง
๗ หมู่บ้าน ได้ร่วมแรงร่วมใจกันมาทำงานเอาก่อนศิลาใหญ่ออกจากประตูถ้ำ เพื่อ
ช่วยชีวิตพระภิกษุอาคันตุกะทั้งหลายทุก ๆ วันเป็นเวลาครบ ๖ วันแล้วก็ไม่มียะไรคือ
หน้าต่างคนก็อ่อนแรงอ่อนใจไปตามกัน ส่วนพระภิกษุอาคันตุกะเหล่านั้นจะยังมีชีวิตอยู่
หรือไม่ เพราะเสียงเงิบหายไปตั้งแต่ ๓-๔ วันก่อน โน้นแล้ว พอตมาถึงคืนวันที่ ๗

ในขณะที่ทุกคนกำลังหลับสนิทอยู่ด้วยความอ่อนเพลียนั้นก้อนศิลาประหลาดซึ่งสถิตแน่นเหมือนถูกสาปให้ติดอยู่ที่ประตูถ้ำ ก็ค่อย ๆ เคลื่อนออกแล้วลิ่งไปประดิษฐานอยู่ในที่เดิม ซึ่งอยู่ห่างพอสมควร โดยไม่มีใครมาลุดกระซกลากไปแม้แต่สักคนเดียวเป็นอัศจรรย์

เมื่อชาวบ้านเห็นเช่นนั้นต่างก็รีบวิ่งเข้าในถ้ำ ก็ได้ประสบกับภาพที่น่าสยดสยองใจ เพราะพระภิกษุทั้งหลายเหล่านั้น มีอาการผิดปกติต่าง ๆ กัน บางรูปนอนหายใจระรวยรอความตายอยู่บนเตียง บางรูปก็มีกิริยาว่าได้กระเสือกกระสนพยายามคลานมาแล้ว ถึงแก่วิสัยัญญาพลบลลง ณ ที่ใกล้ประตูถ้ำ บางรูปก็มีกิริยาชวนขวยว่าจะขึ้นไปบนเตียง แต่ไม่มีเรี่ยวแรงที่จกขึ้นไปได้ นอนหายใจแหม่วอยู่ใกล้เตียงแห่งตนนั่นเอง

รวมความแล้วพระอัครคันตุกะเหล่านั้นได้รับความทุกข์ทรมานเหน็ดเหนื่อยอดโรยด้วยความหิวโหยอย่างเหลือประมาณ ทั้งนี้ก็เพราะไม่ได้ขบฉันข้าวปลาอาหารและไม่ได้ดื่มน้ำมาเป็นเวลานาน ๗ วัน ยังความสงสารให้เกิดขึ้นแก่ชนผู้ได้พบเห็นเป็นอันมาก จึงได้รีบหามมายังกุฎิเจ้าอาวาสแล้วช่วยกันรักษาพยาบาลต่อกาลไม่นานเท่าใด สุขภาพร่างกายของท่านทั้งหลายเหล่านั้นก็กลับฟื้นคืนเป็นปกติดังเดิม

ข้าแต่พระเดชพระคุณ! ข้าพระเจ้าทั้งปวงนี้ ขอกราบขอบพระคุณท่านที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นอย่างดียิ่งในคราวนี้ เหตุที่เกิดขึ้นแก่พวกข้าพเจ้าในครั้งนี้นับว่าแปลกประหลาดอยู่ คนอื่นใครเล่าจกรู้เรื่องนี้ดีไปกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแห่งเราทั้งหลาย

ฉะนั้นพวกข้าพเจ้าจึงมาขอกราบอ่าลาท่านในวันนี้ เพื่อจักไปถึงที่เฝ้าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยเร็ววัน" ภิกษุอัครคันตุกะเหล่านั้น เข้าไปกราบลาท่านเจ้าอาวาสหลังจากที่ตนหายไปเป็นปกติแล้ว

"นิมนต์ท่านตามอัยยาศัยของท่านเถิด ขอท่านทั้งปวงจงเดินทางไปโดยสวัสดิและข้าพเจ้านี้ขอฝากถวายบังคมไปยังแทบเบื้องพระยุคลบาทแห่งองค์สมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ

พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบรมครูเจ้าแห่งเราทั้งหลายด้วย" ท่านเจ้าอาวาสกล่าวตอบ พร้อมกับเดินทางส่งพระภิกษุอาคันตุกะทั้งหลาย จนถึงหนทางใหญ่พื้นบริเวณวัดป่า

มุ่งหน้าเดินทางมาจนบรรลุถึงเขตตัวเมืองสาวัดดีแล้ว พระภิกษุอาคันตุกะทั้งหลาย ผู้ได้สผลวิบากกุศลอุปปริยเวทนิกรรมแห่งตนมาแล้วนั้น ก็พากันไปยังบริเวรวิหารใหญ่ที่มีชื่อว่าพระเชตวันมหาวิหาร ซึ่งเป็นที่สถิตอยู่แห่งองค์สมเด็จพระบรมครู สัมมาสัมพุทธเจ้าในกาลครั้งนั้น

ครั้นได้โอกาสแล้วก็พร้อมกันเข้าไปเฝ้าพระองค์จนถึงที่ประทับ แล้วก็ได้ทูลถามถึงประสบการณ์ที่พวกตนได้รับในระหว่างที่เดินทางมาว่า เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

สมเด็จพระสัมพุทธเจ้า พระองค์ผู้ทรงพระญาณวิเศษสามารถทราบชัดสันดานสัตว์ทั้งปวง จึงมีพระพุทธรูปปฏิมาตรัสว่า " เหตุที่เกิดขึ้นแก่เธอทั้งหลายในครั้งนี้ เกิดขึ้นด้วยอำนาจแห่งกรรมที่พวกเธอได้กระทำไว้ในอดีต" แล้วก็ทรงมีพระมหากรุณาตรัสเล่าประวัติความเป็นมาในชาติหนหลัง ตั้งแต่ครั้งพระภิกษุเหล่านั้นเป็นทารกโอบาลกักขังเหยี่ยวในจอมปลวก ผลกรรมในครั้งนี้ตามมาทัน จึงบันดาลให้ต้องถูกกักขังได้รับความทุกข์ทรมานภายในถ้ำใหญ่ในชาตินี้ แล้วมีพระพุทธรูปปฏิมาตรัสอีกสืบไป เป็นใจความว่า

" บุคคลที่ทำบาปกรรมไว้ การที่ว่าจะพ้นจากบาปกรรมนั้นเป็นอันไม่มี! ถ้าหากจะมีบุคคลผู้ใดใครผู้หนึ่ง ซึ่งได้ทำบาปกรรมไว้แล้วและคิดว่า เราจักพ้นจากบาปกรรมที่เราทำไว้ด้วยอุบายวิธีนี้ แล้วจึงขึ้นไปสถิตอยู่บนอากาศก็ดี หรือจะหนีลงไปหลบซ่อนอยู่ในมหาสมุทร ซึ่งมีความลึกประมาณ ๘๔. ๐๐๐ โยชน์ก็ดี หรือจะหนีเข้าไปแอบซ่อนอยู่ในซอกเขาอันมิดชิดก็ดี การที่ว่าจักพ้นจากบาปกรรมที่ตนทำไว้นั้น ย่อมจักเป็นไปไม่ได้เลย ทั้งนี้ก็เพราะว่าทั่วทั้งพื้นปฐพีนี้ จะหาสถานที่สักแห่งหนึ่งซึ่งเป็นสถานที่ที่หลบบาปกรรมที่ทำไว้ แม้จะเป็นสถานที่ประมาณเท่าขนทรายเท่านั้น ก็หาไม่ได้เลย"

เมื่อได้สดับพระพุทธรูปปฏิมาตรัสลงเช่นนี้ พระภิกษุผู้มีกรรมทั้งหลายเหล่านั้นก็บังเกิดความสังเวชใจใคร่จะทำลายกรรมตามพุทธรูปวิธี จึงตั้งใจเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ยังวิปัสสนาญาณให้บังเกิดขึ้นในสันดานโดยลำดับ

ในที่สุดก็สามารถตัดโคตรปลุชนและหยั่งลงสู่อริยมุมิ มีโศตฉบับ โลกถดรภูมิเป็นต้น
ซึ่งมีหวังว่าจะพ้นจากกรรมทั้งปวงอย่างเด็ดขาดในอนาคตกาลด้วยประการฉะนี้.....

คำของเปรต (หัวใจเปรต)

สมัยที่องค์สมเด็จพระมิ่งมงกุฎกัศสปลัมมาสัมพุทธเจ้า ยังทรงประกาศสังฆกรรมเผยแผ่
พระบวรพุทธศาสนาอยู่ในโลกนั้น คราวหนึ่งพระองค์พร้อมด้วยพระสงฆ์สาวกอรหันต์
จีนาสพประมาณ ๒๐,๐๐๐ องค์ ได้เสด็จมาถึงพระนครพาราณสี ชาวเมืองทั้งหลายครั้ง
ได้เห็นสมเด็จพระพุทธองค์พร้อมด้วยพระสงฆ์สาวกผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐมากมาย
เช่นนั้น ต่างก็พากันตื่นเต้นดีใจด้วยความเลื่อมใสเป็นอันมาก ชักชวนกันบริจาคทรัพย์
ถวายอาคันตุกทานเป็นการใหญ่ ปราชาชนทั้งหลาย ๒ คนบ้าง ๓ คนบ้าง หลายคนบ้าง
ได้สามัคคีร่วมใจกันเป็นเจ้าภาพจัดอาหารบิณฑบาตถวายแก่พระภิกษุสงฆ์ซึ่งมีองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นประธาน นับเป็นเวลานานหลายวัน

ครั้งนั้นยังมีลูกเศรษฐี ๔ คน ซึ่งพ่อแม่ของต่างก็ทรัพย์มากมายถึงคนละ ๔๐ โกฏ ลูก
ชายของเศรษฐีทั้ง ๔ นั้นกำลังรุ่นครุณวัยเป็นสหายรักกันมาก เมื่อเห็นคนทั้งหลายพากัน
บริจาทาน ถวายอาหารเลี้ยงพระสงฆ์เป็นการใหญ่เช่นนั้น แทนที่จะเกิดความเลื่อมใส
ร่วมใจกันทำบุญทำทานกับเขา กลับมีใจคูหมั่นคูเบา โดยคิดเห็นไปว่าคนทั้งหลายเป็น
คนโง่เขลา เพราะบ้าศรัทธา

“ ทำไปทำไมกันเว้ย บุญทาน ทำแล้วก็ไม่เห็นได้ประโยชน์อะไร มีแต่สิ้นเปลือง
ทรัพย์สมบัติไปเปล่า ๆ การบูชาพระพุทธเจ้าและการรักษาศีลก็เหมือนกัน จะทำไปทำไม
? คิดไปเท่าไร ๆ ก็มองไม่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ เสียเวลาเปล่า ๆ” นี้คือมตร่วมกันออก
ฉันท์ของเขาทั้ง ๔ ในขณะที่เขาร่วมประชุมกันในวันหนึ่ง

“แล้วเรจักทำอย่างไรดีเล่า พ่อแม่ของเราท่าน ได้สร้างทรัพย์สมบัติไว้ให้เรามากมาย
ถ้าฟังจะกินจะใช้ก็กลัวชาติก็คงจะไม่หมดไปง่าย ๆ พวกเราจะจัดการกับทรัพย์สมบัติ
เหล่านั้นอย่างไรดี? คนหนึ่งถามขึ้น

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน พวกเราพากันไปหาซื้อสุราอย่างดีที่สุด เอามาดื่ม โดยมีเนื้อที่มีรสที่ดีที่สุดเป็นกับแกล้มเป็นประจำ อย่างนี้เข้าใจว่าจะทำให้ชีวิตพวกเรามีรสชาติขึ้นเพื่อนเห็นด้วยกับเราหรือไม่?” เศรษฐีบุตรผู้หนึ่งเสนอขึ้น

“ดีเหมือนกันเพื่อน แต่เราขอเสนอเพิ่มเติมอีกอย่างหนึ่ง คือว่านอกจากพวกเราจะดื่มสุราที่มีรสดีที่สุดเท่าที่จักหาได้ในเมืองนี้แล้ว เราควรซื้อปลาอาหารรสเลิศต่าง ๆ มาบริโภคเป็นประจำตลอดไปเห็นจะเป็นการดี” คนหนึ่งเสนอต่อไป

“เพื่อนเราลืมนึกถึงสิ่งสำคัญไปอย่างหนึ่ง กินเหล้าเมายาบริโภคอาหารดี ๆ หากว่าขาดนารีสวย ๆ มันจะไปเป็นท่าอะไร ฉะนั้นเราจักใช้ทรัพย์อันมากมายมหาศาลเป็นเครื่องล่อก็อิสตรีทั้งหลายที่จะได้ชื่อว่าปรารถนาทรัพย์เป็นอันไม่มี เราประเล้าประโลมด้วยทรัพย์แล้ว คงจักได้ตัวหล่อนมาเป็นสมบัติของเราสมความปรารถนา ไม่ว่าหล่อนจักเป็นใครก็ตาม” ลูกชายเศรษฐีคนสุดท้ายกล่าวขึ้น ตามวิสัยของคนที่มีสันดานเสีย

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ลูกชายเศรษฐีทั้ง ๔ ผู้ไร้ศีลธรรม ต่างก็ตั้งหน้าประกอบอกุศลกรรมทำความชั่ว เสพสุรายาเมาเป็นอาจฉิน ผิดศีลข้อที่ ๕ นอกจากนั้นยังกล้าประพฤติปรีชาภิธรรม คือเห็นสตรีสามทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นลูกเขาเมียใครหากตนพอใจแล้ว เป็นต้องหาอุบายเอามาเป็นเครื่องบำเรอความสุขแห่งตน โดยใช้ทรัพย์มหาศาลเป็นเครื่องล่อ

ซึ่งเป็นการประพฤติผิดศีลข้อกามสุมิณาจาร พวกเขาพากันเฝ้าล้างผลาญทรัพย์สมบัติที่บิดามารดาสั่งสมไว้ให้ ไปในทางที่ชั่วช้าลามกอยู่อย่างนี้เป็นเนืองนิตย์ เมื่อเขาเหล่านั้นสิ้นชีวิตไปแล้ว กรรมชั่วทั้งหลายที่เขาได้พากันกระทำไว้นั้น ก็พลันกลับกลายเป็นชนกกรรม แล้วลุดกระซอกชักนำพวกเขาทั้ง ๔ ตรงดิ่งไปปฏิสนธิ ณ อเวจิมหานรกแดนนิรยภูมิ

เกิดกายเป็นสัตว์นรกตัวใหญ่ ๔ คน ทนทุกข์เวทนาแสนสาหัสสุดที่จะประมาณ ต้องถูกไฟในอเวจิมหานรกอันแรงร้ายเผาไหม้กายตนอยู่ตลอดเวลาไม่ว่างเว้นเลยแม้แต่วินาทีเดียว สัตว์นรกเหล่านั้น ครั้นเสวยทุกข์โทษถูกไม่ว่างเว้นมหานรกไหม้กาย ได้รับความแสบปวดร้อนอยู่นานตลอดเวลาพุทธรันครหนึ่งแล้วก็สิ้นกรรม จึงพากันจูดิจากอเวจิมหานรกนั้น แต่ว่าเศษกรรมชั่วที่ตัวทำไว้อย่างไม่สิ้น ดังนั้น

เขาจึงพากันมาเกิดเป็นสัตว์นรก ณ โลกภูมิทรราช ซึ่งมีความกว้างใหญ่นั้น ครั้น
มะจุมมะหงาหาราเวียนว่าย ณ พื่นภายในหม้อนรกเหล็กแดง โลกภูมิ ลิ่นเวลานาน
นักหนาแล้ว ก็พยายามกระเสือกกระสนจะว่ายขึ้นมาเบื่องบนให้ได้ พวกเขาต้องใช้ความ
มานะพยายามเป็นอย่างมาก โดยหวังที่จะว่ายขึ้นมาให้ถึงปากหม้อ โลกภูมินั้น ย่อมมี
สภาพเหมือนกับข้าวสารที่เขาเอาใส่แล้วต้มเคี่ยวในหม้อน้ำซึ่งกำลังเดือดพล่าน

มีอาการคำพูดคำว่ายโผล่ขึ้นมาแล้วก็จมลงไป และโผล่ขึ้นมาอีกแล้วก็จมลงไป เป็นอยู่
อย่างนี้เรื่อยไปเป็นนิตย์ ลูกชายเศรษฐีเจ้าราชูทั้ง ๔ ที่เรากำลังพูดถึงนี้ก็เหมือนกัน
ขณะนี้ เขามีสภาพเหมือนกับเมล็ดข้าวสารที่กำลังถูกเคี่ยวอยู่ในหม้ออันเดือดพล่าน การ
ที่เขาหวังจะโผล่ศีรษะขึ้นมาที่ปากหม้อจึงเป็นความหวังที่เลื่อนลางเต็มที แต่เขาก็หา
หมดความพยายามไม่ อุตสาเหว่ายตะเกียกตะกายเรื่อยไป ในที่สุด

หลังจากที่ได้ใช้ความพยายามอยู่เป็นเวลานานถึง ๖๐,๐๐๐ ปี ด้วยการนับปีมนุษย์โลก
เรานี้แล้ว คราวหนึ่งเขาทั้ง ๔ ผู้ซึ่งเป็นชาวนรก โลกภูมิ ได้ผงกศีรษะขึ้นมาเจอหน้ากัน
อย่างพร้อมพร้อมที่ปากหม้อพอดี

ณ สถานที่นั้น ด้วยความอันธัดตันใจที่ตนได้เสวยทุกข์โทษอย่างสาหัสมาเป็นเวลานาน
นักหนา ตั้งแต่คราที่อยู่ในอเวจีมหานรก แม้จนกระทั่งบัดนี้ มาเกิดอยู่ที่นรก โลกภูมิ ก็
ยังไม่เคยได้รับความสุขสบายเลยแม้วินาทีเดียว สัตว์นรกตนหนึ่งซึ่งมีหน้าตาเศร้า ครั้น
มาประสบหน้าเพื่อนเข้าพร้อมหน้ากันดังนั้น ก็ปลันดีใจ ใครจะระบายความทุกข์อันสูม
อกมานานเหลือเกิน จึงมีความประสงค์ที่จะกล่าวว่า

“ทุกข์ชีวิตมิขีมหา..... น่าอนาถเป็นนักหนา เพราะว่าพวกเราไม่ได้ทำบุญให้ทาน จึง
ต้องมาพบพานพบชีวิตอันแสนร้ายได้รับทุกข์ทรมานเห็นปานนี้ เมื่อทรัพย์สมบัติมีอยู่ใน
อดีตกาลโน้น พวกเราก็คงได้คิดที่จะทำที่พึ่งให้แก่ตนไม่ ”

แต่เป็นที่น่าเศร้าเสียใจไปกับสัตว์นรกตนนั้นยิ่งนัก เพราะว่าเขาไม่อาจที่จะจกกล่าว
ประโยคคำพูดดังที่ตนประสงค์ได้หมดประโยค เพราะไม่มีเวลา พอเอ่ยปากกล่าวได้แต่
เพียงครั้งคำออกมาว่า ทู... กล่าวได้แต่เพียงเท่านั้นแท้ ๆ ก็ปลันหายวับจมลงไป ในหม้อ
เหล็กใหญ่ที่เดือดพล่านไปอีกตามเดิม

ในขณะที่บังเอิญโผล่มาพบหน้าเพื่อนรักกันนั้น สัตว์นรกบุตรเศรษฐีผู้มีกรรมตอนที่ ๒ ก็มีความประสงค์จะระบายความอัดอั้นตันใจแก่เพื่อนทั้งหลายอยู่เหมือนกัน โดยมีความประสงค์จะกล่าวเป็นเชิงปริกษาหารีหรือว่า

“ สุกุณิวสุตสหัสธานี เพื่อนเอ๋ย ตั้งแต่เราคำพูดคำว่าอยู่ในหม้อนรกอันร้อนแรงนี้ ถ้าจะประมาณก็เป็นเวลานานถึง ๖๐,๐๐๐ ปีแล้วเมื่อไรเล่าจึงจักพ้นนรกนี้เสียทีเล่า”

แต่เขาไม่อาจที่จะกล่าวประโยคคำพูดดังที่ตนประสงค์ได้หมด พอเอ๋ยปากกล่าวได้แต่เพียงครั้งคำออกมาว่า ส... กล่าวได้แต่เพียงนี้เท่านั้นแท้ ๆ ก็ปลันหายวับจมลงไปในหม้อเหล็กใหญ่ที่เดือดพล่านต่อไปอีกตามเดิม

ด้วยอาการกลุ่มอกกลุ่มใจและเหนื่อยหน่ายเป็นอย่างหนัก ตามแบบฉบับของสัตว์นรก ผู้ต้องทนทุกข์ทรมานมาเป็นเวลานาน สัตว์นรกคนที่ ๓ พอเห็นหน้าเพื่อนกันในครั้งเสี้ยวแห่งวินาทีนั้น ก็มีความประสงค์ใคร่จะระบายความในใจออกมาว่า

“ นตฺถิ อนุโต กุโต อนุโต..... ไม่มีวันพ้น วันพ้นโทษอันร้ายกาจนี้จะมีแต่ที่ไหน วันพ้นโทษอันร้ายแรงนี้ ไม่มีวิ้วว่าจักปรากฏขึ้นเลย สหาย ! ปาบกรรมความชั่วที่ตัวเราและท่านได้เคยกระทำไว้ในกาลก่อนได้ย้อนมาให้ผลอย่างสาสมแล้ว”

แต่เขาไม่อาจที่จะกล่าวประโยคคำพูดดังที่ตนประสงค์นี้ได้ทั้งหมดพอเอ๋ยปากกล่าวได้เพียงครั้งอักษรแรกออกมาว่า น..... กล่าวได้แต่เพียงอักษรเดีวนี้แท้ ๆ เท่านั้น ก็ปลันหายวับจมลงไปในหม้อใหญ่ที่เดือดพล่านต่อไปอีกตามเดิม

ด้วยใบหน้าอันเศร้าหมองบอกความไม่พอใจ ตามลักษณะการแห่งสัตว์นรกผู้พึงรู้สึกเสียใจในกรณีของตนไม่เคยทำความดีเอาไว้ สัตว์นรกคนที่ ๔ พอบังเอิญโผล่มาเจอหน้าเพื่อนในขณะนั้น ก็มีความประสงค์ที่จะรำพันออกมาว่า

“ โสหํ นฺนุ อิตฺถุ คนฺตฺวา.... เราพ้นจากทุกข์ทรมานในแดนนรกนี้ไปเมื่อได้โอกาสไปเกิดเป็นมนุษย์อีกแล้ว เราจักไม่ทำกิจอย่างอื่นอีกเลย นอกจากจะตั้งหน้าบริจาทานและรักษาศีลเป็นการใหญ่ทีเดียว เรานี้จักตั้งใจประกอบกุศลให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ”

แต่เขาไม่อาจที่จึกกล่าวประโยคคำพูดดังที่ตนประสงค์ได้ทั้งหมด พอเอ่ยปากกล่าวได้เพียงอักษรแรกครึ่งคำออกมาว่า โส... กล่าวได้เพียงอักษรเดียวเท่านั้น ก็ปล้นหายวับจมลงไปในหม้อเหล็กนรกโลหุมก็ต่อไป เช่นเดียวกับเพื่อนรักทั้งหลาย ต้องคำพูดคำว่ายทนทุกขเวทนาอยู่ในหม้อเหล็กใหญ่ นั้น จนปานนี้ก็ยังไม่พ้นโทษ

คำโศครวญของสัตว์นรก ๔ คนที่กล่าวครั้งนั้น คือ คำว่า ท. ส. น. โส. นี่เป็นที่เลื่องลือมานาน และเป็นทีที่ทราบกันอย่างกว้างขวางทั่วไปในหมู่มนุษย์ชาวพุทธบริษัท ถึงกับเกจิอาจารย์บางท่านพากันบัญญัติให้รู้กันว่า คำ ๔ คำนี้เป็นหัวใจเปรต ! เหตุไฉนจึงกล่าวพลาดไพล่ไปว่าเป็นหัวใจเปรตที่สุดจะเอาได้ เพราะความจริงนั้นควรจะบัญญัติเป็นหัวใจสัตว์นรกจะเหมาะกว่าเป็นไหน ๆ ทั้งนี้ก็เพราะคำ ๔ คำนี้ เป็นคำที่ชาวนรกโลหุมก็ทั้ง ๔ กล่าวเอาไว้

แต่ไม่ว่าจะเป็นหัวใจเปรตหรือหัวใจสัตว์นรกก็ตามที ปัญหาที่เราควรคำนึงนี้จากการที่ได้ติดตามเรื่องนี้มา ก็คือว่า ลูกชายเศรษฐีทั้ง ๔ แต่เดิมนั้นเป็นผู้มีทรัพย์สมบัติมาก แต่มีความประมาทและโง่เขลา ทั้ง ๆ ที่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาอุบัติตรัสในโลกและเสด็จมาโปรดปราชายจนถึงบ้านเมืองของตน แทนที่เขาจะมีใจเลื่อมใสรับชวนชวยประกอบกองการกุศลเช่นคนทั้งหลายอื่น กลับมีน้ำใสโหดเห็นคิดดูหมิ่นในบุญประแต่อกุศลกรรมความชั่วช้าลามก ครั้นตายไป จึงต้องตกนรกอเวจีและโลหุมก็นรกด้วยอำนาจแห่งภราชาชั่วนั้นมันกลายเป็นชนกกรรมนำให้เขาไปเกิด ครั้นไปเกิดเป็นสัตว์นรกได้รับความทุกข์ทรมานหนัก ๆ เข้าจึงได้รู้สำนึกตน แต่การที่พวกเขาเพิ่งมาสำนึกตนได้แต่พร่ำบ่นอยู่ในนรกนั้น

มันเป็นการสายเสียแล้วแต่พวกเราเวลานี้นะยังไม่สาย คือพวกเราที่ยังเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาอยู่ในขณะนี้ ขอจงมีใจเลื่อมใสในพระโอวาทานุสสนี แล้วรีบเร่งประกอบคุณงามความดีอันเป็นบุญเป็นกุศลเข้าให้จงได้มากเถิด เพราะกุศลกรรมความดีที่เราทำไว้ในขณะนี้ จักเป็นเครื่องปิดกั้นชนกกรรมฝ่ายอกุศลเมื่อเวลาตาย แต่ถ้ามีใจชั่วเกิดความมัวเมาประมาทพลาดลั้งกระทำอกุศลกรรมอยู่เนื่อง ๆ โดยไม่นึกถึงวันตายอกุศลกรรมที่ทำได้เสมือนนั้น ก็ปล้นกลายเป็นชนกกรรม ชักนำไปปฏิสนธิในอบายภูมิ

และบางที่อาจจะถึงกับต้องรื้อพันโศครวญออกมาดังเช่นชาวโลหภูมิในรก ๔ ตนนั้นก็
เป็นได้ ด้วยประการฉะนี้

ส่วนชนกกรรมที่เป็นฝ่ายกุศลนั้น เมื่อทำหน้าที่ชักนำปฏิสนธิยังสัตว์ทั้งหลายให้เกิด
ย่อมผลักดันสัตว์ให้ไปเกิดในสุคติภูมิ อันเป็นภูมิที่ดีมีความสุขคือสรวงสวรรค์ ตาม
สมควรแก่กรรมที่สัตว์ทั้งหลายได้กระทำไว้.....